

REGĂSIRE

PROLOG

Londra, 12 septembrie, 1810

La început, în lumea ei, fericirea arătase precum un curcubeu: strălucitoare, plină de frumusețe și de culoare. Și, aidoma lui, fusese efemeră. Durase atât de puțin... ca apoi să pălească și să se stingă într-un ocean de nesfârșită jale și durere.

Îngenunchată în mijlocul străzii pustii, la fel de pustii precum inima ei, tânăra femeie își înălță fruntea spre cerul mohorât într-o întrebare mută. Picăturile înghețate ale ploii de sfârșit de septembrie se amestecau cu lacrimile ei, dar tânăra nu le simțea răceala.

Tot ceea ce simțea era golul imens din sufletul ei. Mintea amorțită de șoc încerca să cuprindă absurdul situației în care se găsea: respinsă, părăsită, aruncată-n stradă ca un câine vagabond. Trădată și alungată de către bărbatul în care avusese o deplină încredere și pe care-l iubise cu fiecare bătaie a inimii ei.

Umilița îndurată întrecea orice închipuire. Ar fi trebuit s-o asculte, aproape că-i cerșise asta. Măcar atâta lucru să-i fi îngăduit și l-ar fi făcut să înțeleagă că vina nu-i aparținea în exclusivitate. Că fusese silită să facă acea alegere, o alegere necesară având în vedere circumstanțele...

Dar el nu dorise să-i asculte explicațiile. Îi adresase cuvinte reci, batjocoritoare, pline de indiferență și cruzime. Dar nu asta o duruse cel mai tare, ci felul în care o scosese pentru totdeauna din viața și casa lui: ca pe un lucru de nimic, ceva insignifiant și supărător, de care se lipsise fără să-i pese.

O aruncase-n stradă! Ca pe un cerșetor bolnav și murdar. Nici măcar nu se deranjase s-o facă personal, ci poruncise servitorilor acest lucru. O scosese din viața lui fără drept de apel, surd la țișetele și plânsetele ei sfâșietoare, nepăsător în fața rugămintilor și a zbuciumului ei.

Și acum, stătea sub ploaia rece, plângând înăbușit, neștiind ce să facă, încotro s-o apuce. Viața ei se transformase într-un coșmar. Disperarea o învăluia din toate părțile.

Dacă ar fi avut libertatea să-și decidă singură destinul, ar fi urmat exemplul surorii ei mai mari, Alexandra. S-ar fi dedicat iubirii pentru Dumnezeu și ar fi îmbrăcat hainele cernite ale măicuțelor de la mănăstirea Sfânta Agnes, izolându-se de lumea rece și neprimitoare de afară. Dar, în cazul ei, lucrurile erau mult mai complicate.

Nu știi cât timp stătuse așa, în mijlocul drumului, zdrobită de durere și neputință, consumată de o durere insuportabilă și de o deznădejde fără sfârșit. O trăsură trecuse vijelios pe lângă ea, evitând-o în ultimul moment, iar vizitiul îi strigase vorbe grele, de ocară, și-și văzuse mai departe de drum.

Abia atunci tânăra femeie se dezmeticise.

Se adunase cu greu în capul oaselor și-și impuse picioarelor grele s-o asculte. Clătinându-se, porni ca-n transă în josul străzii, pierzându-se în întunericul dens al nopții, lăsând în urmă speranțele, visele și inima ei, dar ducând cu sine ceva mult mai prețios, ceva ce el habar n-avea că-i lăsase.

Ceva determinant făcea ca viața ei să capete sens.

CAPITOLUL 1

— Asta cât naiba vrea să-nsemne?

John Stamford, al doisprezecelea marchiz de Stamford, aruncă o privire scurtă amantei sale și zâmbi.

— Greu de spus, răspunse el, ridicând din umeri și continuând să-și înnoade eșarfa la gât. O săptămână, cel mult două. N-am mai văzut-o pe Charlotte de doi ani, iar Pembroke m-a amenințat că dacă refuz invitația și de data asta, se lasă cu măcel în familie. În plus, a insistat să-i botez mezinul și n-am avut inima să-l refuz.

— O să vină și Sarah cu tine? se interesă Cristine, trecându-și alene degetele prin părul bogat și plin de inele, de culoarea castanelor coapte.

— Evident, surâse Stamford, cu gândul la tânăra lui logodnică.

Sarah Wilmot, fiica contelui de Rochester, era una dintre cele mai frumoase femei pe care viața i le scosese în cale. Înaltă, subțire, la fel de delicată ca un crin și tot atât de îmbătătoare, Sarah îi schimbaseră părerile în ceea ce privește inutilitatea căsătoriei. În plus, era conștient că venise vremea să se însoare și să-și asigure moștenitorii de care avea nevoie, iar Sarah părea candidata perfectă la titlul de marchiză de Stamford: era inteligentă, cultă și rafinată, posedând o blândețe a firii

nespus de dulce.

— Nu te cam pripești cu însurătoarea? îl iscodi Crisitine, privindu-l atentă. Sarah este o tânără atrăgătoare, dar mi se pare prea... supusă pentru gustul și temperamentul tău.

— Te-nșeli, o contrazise bărbatul, întorcându-se spre ea și privind-o cu un surâs în colțul gurii. Este exact ce-mi doresc. Am nevoie de o soție devotată și ascultătoare, care să-mi fie credincioasă. Pentru restul nevoilor te am pe tine, fermecătoare Cristine.

Cristine se încruntă ușor. Nu înțelegea de ce era înclinată să ia afirmația lui mai mult ca pe un compliment decât ca pe o insultă.

Relația lor începuse cu trei ani în urmă, la nici două luni după decesul ducelui de Bolton, cel de-al doilea soț al Cristinei. Conveniseră de la bun început ca relația dintre ei să se rezume doar la nivel intim, fără promisiuni și fără implicații de ordin sentimental. Și pentru că fiecare respectase această regulă, între ei se înfiripase o strânsă și profundă prietenie. Erau prieteni în aceeași măsură în care erau amanți, iar relația lor era una comodă și extrem de profitabilă pentru ambele părți. Țineau foarte mult unul la celălalt și se respectau, iar partea cea mai frumoasă a acelei prietenii era sinceritatea care o caracteriza din plin. Niciunul dintre ei nu se ascunsese în fața celuilalt și existau prea puține secrete între ei.

— Problema este că nu mă ai, îl contrazise ea, ridicându-se în capul oaselor cu un oftat. Și n-o să fiu tot timpul la cheremul tău, Alteță. Disponibilitatea mea are legătură mai mult cu faptul că dintre toți amorezii Londrei, tu știi cel mai bine cum să faci fericită în pat o femeie.

— Sunt flatat, se înclină el ceremonios în fața ei, lucru care o făcu să zâmbească și să se apropie felin.

— O să-mi lipsești, murmură ea întinzându-se pe vârfuri pentru a-l săruta ușor pe buze.

— Reciproca este valabilă, surâse el, mângâind-o pe obrazul perfect cu dosul degetelor. Să te distrezi, îi ură el încet, aplecându-se și sărutând-o prelung, nespus de gingaș.

Câteva minute după plecarea lui, Cristine stătu nemișcată, reflectând.

Dacă ar fi avut din nou optsprezece ani, ar fi făcut o pasiune mistuitoare pentru Jonathan Stamford. Era tot ceea ce o femeie și-ar fi dorit de la alesul ei: înalt, extrem de chipeș, rafinat și senzual. Atent,

generos, curtenitor și tandru. Temperamental și mândru, suficient de stăpânit pentru a face o femeie să se întrebe ce se ascundea dincolo de calmul acela desăvârșit. Și odată ce aflai, erai pierdută definitiv în vraja acelui spirit neîmblânzit.

Oftând, Crisatine se duse și-și turnă un pahar de coniac. Sorbind din el, își îngustă ochii.

Dacă era să fie cinstită cu ea, atunci ar fi admis faptul că-l iubea mai mult decât ar fi fost necesar. Dar John nu era bărbatul potrivit pentru ea. Erau amândoi prea temperamental și orgolioși ca viața să le fie ușoară împreună. În plus, a doua căsătorie o lecuisese de pirostriei și alte romantisme. Își învățase lecțiile bine. Avea să fie liberă și independentă pentru tot restul zilelor ei.

Însă nu asta era problema care o preocupa, ci lady Sarah. Era ceva la ea ce o deranja, ceva ce nu-i plăcea. Desigur, ele două nu ajunseseră niciodată prea aproape una de cealaltă, dar... chiar și de la distanță, lady Sarah Wilmot îi producea un mic fior pe șira spinării. Cu ființa aceea ceva nu era în regulă. Sub aspectul de îngeraș pogorât din ceruri exista ceva care o îndemna la prudență.

Cristine era îngrijorată pentru John. Dorea să-l știe fericit, împlinit... în siguranță.

Spera din tot sufletul să se înșele, iar Sarah să fie femeia potrivită pentru el.

Nicolle Clairmont o mută pe Suzannah pe celălalt șold și se întinse să pescuiască mânuța lui Duncan. Panta era destul de lină, dar Suzannah era grea și faptul că Duncan era mai neastâmpărat ca de obicei îi făcea sarcina dificilă. În fața lor, Brooke și Miles sporovăiau vesel, în timp ce-și cărau caietele de lucru și păturile.

— Să te ajut cu Suzie? o întrebă Miles, întorcându-se s-o privească și mergând câțiva pași cu spatele.

— Vezi pe unde calci, îl avertiză Nicolle, apoi scutură din cap. Nu este chiar atât de grea, dragule, minți ea, zâmbind și întrebându-se pentru cât timp avea s-o mai ținuiască la pat răceala pe bona Suzannei. Și, oricum, nu mai avem mult. Ajungem imediat.

Nicollei îi venea și acum greu să creadă că lady Charlotte, cu silueta ei care-ți stârnea admirația, dăduse naștere la cinci copii absolut perfecți. Și nici că împlinise treizeci și opt de ani. Lady Pembroke își păstrase silueta de clepsidră în ciuda nașterilor, și un ten

neted, fără cusur, care o făcea să pară cu zece ani mai tânără decât era în realitate.

Susannah profită de poziția ei privilegiată și-și vârî degetul mare în gură, scoțând sunetele specifice suptului. Nicolle își strecură cu dexteritate o mână sub cotul copilei și-i scoase degetul din gură, nefiind deloc impresionată de protestele micuței.

— Nu-i voie, scumpa mea, îi gânguri ea la ureche. Își strici dințișorii ăia frumoși și-i păcat de ei.

— Aici este bine, Nicky? o întrebă Miles, indicându-i pâlcul de stejari englezești, care făceau destulă umbră sub coroana lor.

— Este perfect, surâse Nicolle, dându-i drumul lui Duncan, care o zbughi iepurește, luând urma unui fluture amiral.

Punând-o pe Suzannah pe jos, Nicolle se îndreptă de spate și-și șterse fruntea transpirată cu mâna. Era mai cald decât de obicei și nici măcar nu trecuse de ora zece. În timp ce o ajută pe Brooke să întindă păturile la umbră, ochii ei se plimbau neobosiți de la Suzannah la Duncan și invers, în timp ce gândurile ei se îndreptară automat spre Andrew.

Îi era un dor cumplit de el. În mod normal, s-ar fi aflat acum la Clairmont, pe pajiștile însorite de acolo, alături de Andrew, de surorile și mama ei.

De obicei, luna iulie era singura ei lună liberă din an. Încă de când lady Pembroke o angajase să se ocupe de educația copiilor ei, impusese această condiție. Și-i fusese respectată, dar anul acesta reprezenta o excepție. Lady Charlotte dăduse naștere în urmă cu două luni unui băiețel superb, pe nume Joshua, iar botezul fusese programat în iulie, din cauza sezonului londonez. Cu această ocazie, Wilton House avea să adăpostească pentru două săptămâni peste trei sute de invitați, fapt pentru care Nicolle fusese rugată cu insistență să rămână pentru a avea grijă de copii pe toată perioada respectivă, urmând să plece la Clairmont abia după aceea.

Nicolle nu putuse refuza rugămintea ducesei de Pembroke, mai ales că ei se făgăduiseră încă două săptămâni peste perioada obișnuită de vacanță și încă un salariu în plus, dacă accepta să rămână.

Banii erau o problemă pentru Nicolle. Încă mai avea de plătit datorii grele de pe urma nechibzuinței lui Clairmont, iar ipoteca pe care o avea pe casă o silea să stea departe de Andrew și să muncească pentru a-și putea achita obligațiile financiare. Și cu toate că ducea de

Pembroke fusese nespus de generoasă cu ea, plătindu-i serviciile mai mult decât poate meritau, Nicolle abia reușea să acopere cheltuielile necesare de la Clairmont.

Din munca ei, tânăra femeie întreținea patru suflute și un conac. Desigur, o parte din cheltuielile de la Clairmont erau amortizate din ceea ce rodea pământul de acolo, dar nu era suficient oricum. Dacă n-ar fi fost atât de norocoasă să-și găsească această slujbă, ar fi ajuns cu toții pe drumuri, muritori de foame. Bine cel puțin că Harry avusese bunul-simț să cadă de pe cal și să-și rupă gâtul cu doi ani în urmă, scutind-o astfel de banii aruncați pe băutură și alte vicii.

Oftând, Nicolle se aplecă și o culese pe Suzannah de jos, scoțându-i din gură firul de margaretă pe care-l mesteca conștiincioasă.

Când sosise la Wilton House, Brooke avea paisprezece ani, Miles zece și Duncan abia împlinise trei ani. După nicio zi petrecută în fermecătoarea construcție ridicată de Íñigo Jones, Nicolle înțelesese perfect de ce celelalte guvernante renunțaseră la acel post atât de bine plătit. Progeniturile ducelui de Pembroke erau niște creaturi ale iadului. Brooke, sub înfățișarea ei de înger bălai, avea apucături de scorpie, Miles era de o cruzime inimaginabilă, iar Duncan poseda o energie inepuizabilă, dublată de o minte incredibil de creativă.

Nicolle se simțise cuprinsă de disperare și neputință. Îi era extrem de greu să facă față acelor pușlamale scăpate de sub control. Așa că Nicolle învățase într-un timp foarte scurt adevărata putere a șantajului și a mituirii. Ce nu mergea cu una, mergea cu cealaltă. Avusese nevoie de patru luni ca să-și impună voința în fața lor și reușise. Și, odată cu asta, venise și aprecierea stăpânilor de la Wilton House, care nu mai conteneau cu mulțumirile pentru faptul că le cumințise odraslele.

Nicolle avea să afle ulterior că era singura dintre guvernante care rezistase în post mai mult de două luni.

Odată câștigate dragostea și respectul micilor împieliițați, relația dintre ei decursese fără probleme. Miles își temperase mult din pornirile distructive, Brooke se transformase într-o domnișoară sfioasă și delicată, iar Duncan, ei bine, Duncan rămăsese oarecum același copil energic, cu singura diferență că nu se mai trântea pe jos în crize de isterie când i se dădea vreo sarcină care nu-i plăcea și era suficientă o singură privire din partea Nicollei ca să se potolească

instantaneu.

— De abia aştept să sosească unchiul John, rosti Brooke pe un ton vesel. Nu l-am mai văzut de patru ani. Şi cred că nu l-aş fi văzut nici anul acesta dacă nu era Josh la mijloc.

— L-ai fi văzut cu siguranţă peste două luni, zâmbi Nicolle în faţa expresiei visătoare de pe figura uluitor de frumoasă a tinerei femei, care avea să împlinească şaisprezece ani în câteva zile, ceea ce îi permitea să-şi facă intrarea în societate în sezonul scurt din toamnă.

— Oh, da! rosti Brooke, zâmbind sfios. Mor de nerăbdare să-mi fac debutul. Mama spune că o să-mi închirieze sala cea mai mare de la Almack's şi că o să-mi cumpere o rochie demnă de o regină.

— Indiferent ce rochie ai să porţi, cu siguranţă vei stârni admiraţia tuturor şi vei avea o mulţime de pretendenţi.

— Crezi? făcu Brooke ochii mari.

— Categorical, dădu Nicolle din cap, privind-o serioasă. Numai că va trebui să fii foarte atentă şi să-ţi alegi soţul cu mare băgare de seamă. Sfatul meu este nici să nu te pripeşti cu măritişul. Mai ai la dispoziţie câţiva ani în care să te bucuri de libertate şi să alegi în voie.

— Dar dacă tata n-o să fie de acord? Dacă mă va da primului venit?

— Tatăl tău este un om cumpătat şi te iubeşte foarte mult, Brooke. Fericirea ta este importantă pentru el. O să te asculte, ai să vezi.

— Aş fi vrut tare mult să mă însoţeşti la balul de debut, spuse Brooke cu tristeţe în glas. Cu tine, totul ar fi mult mai distractiv.

— Regret, scumpa mea, dar nu am cum să vin.

— Cum a fost când ţi-ai făcut tu debutul? se interesă Brooke.

Nicolle zâmbi palid. Fiică a unui conte sărăcit, Nicolle avusese totuşi parte de un debut reuşit la aproape şaptesprezece ani. La nici cinci luni de la intrarea oficială în societate, Nicolle se măritase cu Harison Clairmont, conte de Clairmont. Fusesse nevoită să facă acest pas, îşi aminti ea, şi inima i se strânse sub o durere surdă. Dacă ar fi ştiut ce fel de om era soţul ei, ar fi ales să... îndure ruşinea şi oprobriul public. Ar fi preferat de o mie de ori dispreţul tuturor decât anii grei, mizerabili, pe care-i îndurase alături de soţul ei.

Nicolle îşi dusesese crucea căsniciei eşuate cu răbdare şi stoicism. Tot ceea ce pătimise alături de Harry se datorase prostiei şi naivităţii minţii ei tinere de atunci. Slăbiciunea ei de o clipă se transformase

Într-un păcat pentru care plătise timp de cinci ani. Cinci ani înfiorător de lungi, marcați de umilințe îngrozitoare. Dar existase și o răsplată care îi dăduse puterea să îndure totul și să meargă mai departe fără să crâcnească. Și acea răsplată se afla acasă, la Clairmont.

— A fost minunat, surâse Nicolle, scuturându-se de povara trecutului și privind-o pe Brooke cu afecțiune.

— Cred că ai avut o groază de admiratori, șopti Brooke, privind-o cu ochi mari, plini de nerăbdare.

— Au fost câțiva, recunosc Nicolle cu un oftat.

De fapt, nu i-ar fi ajuns degetele de la ambele mâini ca să-i numere pe toți. Însă doar unul reușise să-i ademenească inima. Gândul la acel bărbat îi produse o mică apăsare în coșul pieptului.

— Ai fost îndrăgostită de vreunul din ei?

Întrebarea tinerei o făcu pe Nicolle să tresară. Își controlează repede expresia feței și, coborându-și privirea în poală, dădu încet din cap cu un oftat.

— Și? făcu Brooke, nerăbdătoare.

Nicolle o privi cu un mic zâmbet în colțul gurii.

— N-a fost să fie, răspunse ea cu o voce plină de nostalgie. Și pui cam multe întrebări, domnișorico, o dojeni Nicolle cu blândețe. De fapt, cred că tragi de timp. Ai o oră la dispoziție ca să-mi termini de schițat latura estică a conacului.

Brooke se strâmbă plictisită, dar se ridică de pe pătură și porni spre caietul de desen. Miles îi urmă exemplul, deschizând caietul cu probleme de aritmetică, iar Nicolle se apucă să-i predea lui Duncan următoarele cinci litere din alfabetul grecesc. Suzannah deja adormise legănata în brațele ei.

— Sunt pe aici, pe undeva, susură Charlotte, luându-l de braț și trăgându-l ușor spre pădurea deasă care se întindea la picioarele dealului.

— Singuri? se miră John, care aflase din scrisorile verișoarei sale cât de neastâmpărați erau nepoții săi.

— Ah, nu, sunt cu guvernanta lor, râse Charlotte. N-aș avea curaj să-i las nesupravegheați nici măcar cinci minute, deși Brooke s-a transformat peste noapte într-o tânără drăguță și sfioasă, iar Miles parcă s-a mai maturizat puțin. Dar cu Duncan n-aș risca. Are în permanență tot felul de idei.

— Și Suzannah? o întrebă el politicos.

— Este prea mică ca să-și manifeste imaginația creatoare, dar nu disperăm încă, făcu ducesa cu umor în priviri. Dă semne că-mi moștenește temperamentul încă de pe acum.

— Mhm. Interesant, făcu el, înălțându-și sprâncenele groase cu un aer comic.

John copilărise la Stamford Hall împreună cu Charlotte, cu Sendra, sora ei mai mică, și cu Edward, vărul lor primar după tată. Știa de ce era în stare Charlotte când era mică. Era o pacoste umblătoare, înzestrată cu o minte diabolică și cu un curaj pe măsură. Toată lumea răsuflase ușurată când se măritase cu Pembroke.

Acum, dintre toți verișorii, numai ei mai rămăseseră în viață. Sendra murise de variolă la opt ani, iar Edward, moștenitorul direct al titlului de marchiz de Stamford, murise la Waterloo. Fiind moștenitor direct, John preluase titlul, averea și responsabilitățile aferente. Asta se întâmplase cu trei ani în urmă, spre regretul tuturor, dar mai ales al său. John nu-și dorise niciodată titlul de marchiz și și-ar fi dat întreaga avere dacă asta l-ar fi adus pe Edward înapoi.

— Nu pot fi prea departe, gândi Charlotte cu voce tare, în timp ce coborau panta. Am auzit-o pe Nicky spunând că o vor lua în direcția asta.

— Nu pot fi prea departe, opină John, blestemând în sinea lui canicula nemiloasă.

Drumul până la Wilton House fusese lung și obositor. În special pentru Sarah. Abia aștepta să facă o baie, să mănânce ceva și să se întindă un ceas sau două.

— Ah, iată-i în sfârșit! exclamă veselă Charlotte, indicându-i pâlcul de stejari englezești sub a căror coroană bogată erau întinse două pături cadrilate.

John o văzu din profil pe Brooke aplecată peste un bloc de desen, lucrând concentrată, și pe Miles la câțiva pași de ea, cu un caiet în brațe. La câțiva metri de ei, o femeie subțire și mignonă, cu părul ascuns sub o bonetă, stătea pe pătură la umbră întoarsă cu spatele la ei, având capul aproape lipit de cel brun al lui Duncan, care-i asculta vorba șoptită cu un mare interes.

— De când a venit la Wilton House, familia noastră și-a regăsit liniștea și echilibrul, murmură Charlotte cu afecțiune în glas vizavi de femeia de care se apropiau. Nu că am fi fost dezbinați sau mai știu eu

ce, dar copiii ne înnebuniseră pe amândoi. Nicky a fost ca o mană cerească pentru noi toți...

Ajunseră neauziți lângă pătură, ascultând amândoi glasul subțirel al lui Duncan care recita pe de rost literele alfabetului grecesc.

— Bravo! aplaudă Charlotte, făcând-o pe Nicolle să tresară și să-și întoarcă capul.

Preț de o clipă, Nicolle crezu că avea halucinații. Ba nu, avea coșmaruri. În mintea ei se produse un mic șoc, trecutul suprapunându-se brusc prezentului.

Își aminti cu o tresărire de prima lor întâlnire în Hyde Park, când ea se aflase în aceeași poziție dezavantajoasă, adică stând îngenunchată în iarbă, căznindu-se să-i prindă mătușii ei pudelul care se învârtea printre picioarele trecătorilor lătrând ascuțit și stârnind râsul trecătorilor.

Atunci, ca și acum, își înălțase fruntea și încremenise în fața figurii izbitor de chipeșe a lordului Stamford, care o fixa cu o expresie amuzată în ochii de culoarea cărbunelui.

Numai că în acele momente el se aplecase ușor, îi întinsese mâna cu un zâmbet amețitor și o ajutase să se ridice, în timp ce cu cealaltă culesese de pe jos cățelușul nevriscos și i-l întinsese fără niciun cuvânt. Acum însă, în ochii lui întunecați și pătrunzători nu exista nicio urmă de râs. Privirea îi era distantă și rece, mai rece decât vârfurile înzăpezite ale munților din Highlands în mijlocul iernii.

Un gol imens i se căscă în stomac și Nicolle fu recunoscătoare cerului pentru faptul că stătea jos. Nu credea că picioarele ar fi susținut-o.

— Ea este lady Clairmont, îngerul nostru păzitor, făcu ducesa prezentările cu un zâmbet luminos. Dacă nu era ea, nu știu ce...

Cuvintele i se opriră în gât când își întoarse privirea spre vărul ei și-i observă expresia împietrită a feței. Era atâta gheață în ochii lui, încât Charlotte făcu instinctiv un pas în spate.

— Voi... își dresе vocea descumpănită, plimbându-și ochii de la unul la celălalt...voi vă cunoașteți?

Nicolle deschise gura să spună ceva, orice, dar înainte să apuce s-o facă, el i-o luă înainte:

— Nu, nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum, rosti el cu o voce inexpressivă. Lady Clairmont, rosti apoi cu un zâmbet silit, înclinându-se un milimetru în direcția ei și privind-o cu un licăr

disprețuitor printre genele bogate.

Cuvintele lui o salvaseră de penibilul momentului, dar în loc să se simtă ușurată, Nicolle avu o senzație îngrozitoare, ca și cum tocmai fusese palmuită în public. Culoarea îi pieri din obraji. Cumva, reuși să se ridice în capul oaselor, schițând o reverență stângace fără a avea curajul să-l privească, în timp ce o strângea pe Suzannah la piept.

— Unchiule John!

Brooke se năpusti asupra bărbatului care se întoarse la timp ca s-o prindă în brațe și s-o învâртеască prin aer de câteva ori.

Nicolle se clătină ușor pe picioare, nesigură. Imaginea celor doi, așa cum stăteau îmbrățișați, rămânând în timp ce se învâртеau, îi evocă o alta.

Simțea că se sufocă, că i se face rău de la stomac. Tălpile o ardeau să o ia la fugă, să fugă cât mai departe de bărbatul înalt și brunet aflat la câțiva pași de ea. Simțea privirea ducesei ațintită asupra ei și știa că dacă ar fi îndrăznit s-o privească, ochii ar fi dat-o de gol.

Suzannah i se foi în brațe, scâncind. Instinctiv, începu s-o legene, aplecându-se deasupra ei și mulțumindu-i în gând micuței pentru că-i oferise prilejul să se îndepărteze de acea scenă de coșmar.

— Vă rog să mă scuzați, șopti ea, aruncând o privire scurtă lui lady Charlotte, dar Suzannah abia ce a ațipit. O s-o duc puțin lângă pădure ca să-și facă somnul.

— Desigur, du-te, surâse ducesa, încuviințând printr-o vagă mișcare a capului. Și nu te grăbi. Îi iau eu pe diavoli ăștia cu mine.

— Vă mulțumesc.

Răsucindu-se pe călcâie, Nicolle porni cu pași măsurați spre marginea pădurii, cântându-i fetei încetișor. Nu văzu privirea arzătoare și furioasă cu care bărbatul o urmări, dar îi simți instinctiv disprețul, mânia și ura.

Fusese o greșeală să rămână. Dacă ar fi știut că unchiul John, despre care Brooke îi povestise cu atâta entuziasm, era unul și același bărbat cu cel care îi luase inocența în urmă cu șapte ani, ar fi fugit mâncând pământul.

Undeva, în ceruri, un zeu râdea de ea cu hohote.

Cu prețul a numai cincizeci de coroane amărâte, suma care îi fusese făgăduită ca să rămână la Wilton House pentru încă două săptămâni, Nicolle își cumpăraseră propriul infern. Dacă nu ar fi primit acei bani în avans și nu i-ar fi trimis deja la Clairmont ca să plătească

medicamentele mamei ei și o parte din datorii, Nicolle știa că ar fi părăsit conacul fără să clipească.

Două săptămâni. I se făcea greață numai și gândul că avea să și le petreacă sub același acoperiș cu acel bărbat odios și crud.

„Nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum”.

N-ar fi trebuit ca acele cuvinte s-o doară atât de mult. Atât însemnase ea pentru el? Ceva mai puțin decât nimic?

Trecuseră șapte ani de atunci și crezuse că inima i se vindecase. Acum realizează speriată că el încă mai avea puterea s-o rănească...

Înghițindu-și lacrimile și disperarea, Nicolle știa că nu avea de ales decât să rămână la Wilton House. De slujba aceea nu depindea numai ea, ci încă alte patru suflete nevinovate. Trebuia să rămână și să treacă prin tot acel supliciu, indiferent de cât de greu avea să-i fie.

Lady Pembroke îi oferise mai mult decât un simplu post de guvernantă. Îi oferise posibilitatea de a supraviețui și de a-și întreține familia. Îi oferise șansa de a-și păstra casa și de a asigura un trai decent celor de la Clairmont. Îi oferise prietenie și înțelegere. N-o putea dezamăgi, când fusese atât de bună și de înțelegătoare cu ea.

Singura ei salvare era să-l evite pe Jonathan Stamford pe cât de mult posibil, de preferat nici să nu-și încrucișeze drumurile cu el.

Da, așa avea să facă. Avea să gândească programul fiecărei zile astfel încât să se țină cât mai departe de musafirii de la Wilton House. Dacă era atentă și nu-i ieșea în cale, riscând să-l provoace chiar și prin simpla ei prezență, n-avea ce rău să se întâmple, nu-i așa?

Apoi, el va fi plecat și viața ei avea să-și reia din nou ritmul obișnuit și firesc.

Trebuia doar să fie atentă, atâta tot.

O jumătate de oră mai târziu, Stamford ajunsese în camera lui, într-o stare emoțională execrabilă. Micul și elegantul bar amenajat în dreptul ferestrelor îi atrase privirea și pașii ca un magnet.

Dând peste cap două pahare cu whisky în mai puțin de un sfert de minut, se sprijini cu mâinile de tăblia mesei, strângându-și pleoapele cu putere.

Era de necrezut! Dacă ar fi știut că avea s-o găsească aici pe ticăloasa aia mică, în veci nu ar fi acceptat propunerea lui Pembroke și a Charlottei!... Și dacă nu s-ar fi aflat aici în calitatea de părinte spiritual al lui Joshua, și-ar fi făcut bagajele și ar fi părăsit Wilton

House fără să ezite și fără să privească înapoi.

— La naiba! scrâșni el printre dinți, enervat la culme de situația imposibilă în care se afla.

Revederea lor după atâția ani avusese un impact devastator asupra simțurilor sale. Și, spre dezgustul lui, chiar și după cele două pahare de whisky, încă nu-și revenise din tremurat. De fapt, sufletul lui tremura. Și mâinile, își notă el cu un zâmbet strâmb, plin de o amară ironie.

Trecuseră șapte ani afurisiți!

Cum era posibil ca acea făptură atât de josnică, de lacomă și de ipocrită, să mai aibă încă o asemenea putere asupra lui?

În clipa în care dăduse cu ochii de ea, efectiv i se tăiasse respirația. Și amețise. Aproape că uitase cât de frumoasă era în realitate.

În spatele pleoapelor închise, imaginea ei răsări uluitor de limpede. Ochii migdalați și negri, mai adânci și mai înșelători ca oricând, tiviți de genele acelea ridicol de lungi, sprâncene delicat arcuite, nasul drept și îngust, gura rumenă și delicată ca o floare de mac, părul de culoarea mierii, moale și cârlionțat până mai jos de solduri. Și irezistibila gropiță din bărbie, care adăuga un plus generos de farmec acelui chip incredibil de atrăgător.

O cunoscuse foarte bine... sau crezuse că o cunoștea. Imagini de demult roiră în mintea lui, făcându-l să înjure obscen.

Nu voia să-și amintească de ea, de ce simțise când o ținuse în brațe, când îi dezmiardase trupul delicat, plin de căldură și dulceață. Nu voia să-și amintească de faptul că ea fusese singura femeie care-l avusese în întregime, că alături de ea trăise senzații unice, de neegalat, că nicio altă femeie după aceea nu-l mai împlinise așa cum o făcuse ea și că o iubise atât de mult. Și o urâse poate chiar mai mult.

Și o ura și acum. O ura pentru faptul că-l făcea să-și amintească atâtea, pentru că-l făcea să treacă prin acele senzații oribile. O detesta pentru că apăruse din nou în lumea lui și i-o întorsese pe dos atât de lesne...

Nu trebuia să reziste decât cinci zile. Sâmbătă avea să fie botezul lui Joshua, iar el putea invoca o urgență la Londra și să plece chiar a doua zi. Nu mai era necesar să rămână încă o săptămână după aceea, cu atât mai mult cu cât își îndeplinea datoria față de Charlotte.

Avea să se străduiască din răspuțeri s-o evite și, dacă totuși avea

să se găsească în aceeași încăpere cu ea fără posibilitatea de a se retrage, atunci avea s-o ignore cu desăvârșire.

Tot ce trebuia să facă era fie atent, atâta tot.

CAPITOLUL 2

— ...este atât de spirituală și de amabilă! își continuă Brooke turuiala cu însuflețire. Și are niște ochi minunați. Nu găsești?

Nicolle oftă. N-o văzuse pe logodnica lui Stamford decât în trecere, dar asta n-o împiedicase să observe cât de drăguță era. Blondă, subțire și înaltă, la fel de delicată ca o orhidee. Și extrem de frumoasă. Nu putea decât s-o compătimească pe biata nefericită, care nu știa lângă ce fel de om alesese să-și trăiască viața.

Și totuși, în acea dimineață, în timp ce-și făcea toaleta și se căznea să-și descurce părul în fața ferestrelor larg deschise ale dormitorului ei, inima îi tresărise când îi văzuse plimbându-se la braț prin parc și discutând relaxați și fericiți. Simțise o durere surdă când îl văzu izbucnind într-un râs puternic, cu capul dat pe spate, ca apoi să se aplece și să sărute mâna îngustă a lui lady Sarah.

Cu ea, totul fusese clandestin. Furat. Idila lor se consumase la adăpostul întinericului și al nopții. Niciodată împreună în văzul lumii.

El îi spusese că astfel o protejează. O amețise cu vorbe dulci de iubire, cu promisiuni deșarte despre un viitor fericit și luminos. O corupsese cu abilitate și, ceea ce fusese cel mai rău, ea îl lăsase s-o corupă.

Îl crezuse. Îl crezuse pentru că-l iubea. Fusese atât de tânără, de nesocotită și de naivă!...

— ...în toamnă.

— Poftim? clipi Nicolle, nedumerită.

— Ești distrată astăzi, observă Brooke cu un surâs. Te-nțeleg. Și pe mine mă emoționează teribil petrecerile care vor urma. Am spus că vor face nunta în toamnă, la sfârșitul lui septembrie, îi repetă ea cu răbdare.

— Cine... Oh! exclamă Nicolle, înțelegând în sfârșit la cine se referise Brooke.

Micul junghi pe care-l simțise dimineață în coșul pieptului reveni cu o intensitate care-i tăie respirația.

Nu trebuia să-i pese, își spuse ea cu înverșunare. Nu-și permitea să-i pese. El nu merita să-i pese. Atunci, de ce naiba îi păsa?!

— Sper să fie fericiți, își forță Nicolle buzele să i se miște. Acum, să trecem la lecții.

Brooke își dădu ochii peste cap și făcu o mutriță nostimă, care smulse un chicotit din pieptul Nicollei.

O adora pe Brooke. Era o ființă extrem de inteligentă, sensibilă și cu o imaginație uluitoare. Deși la început, în primele patru luni, își făcuseră zile fripte una alteia, treptat ajunseseră la un compromis.

Inițiativa aparținuse Nicollei, care îi declarase cu un zâmbet extrem de dulce că dacă nu încetează cu prostiile, o să-i facă viața un iad. Aceeasi tactică o adoptase și cu Miles, iar pe Duncan îl ignorase cu ostentație atunci când îl apucau crizele de personalitate. Prima care cedase fusese Brooke, care se trezise cu o călimară răsturnată pe rochia favorită și un zâmbet suav și plin de scuze false din partea Nicollei, iar Miles îi declarase nonșalant, asta după ce nu-și mai găsise o parte din jucăriile preferate, că n-ar strica să încerce să vadă ce-i poate pielea. Duncan pur și simplu se luase după frații lui.

La șase luni de la sosirea Nicollei la Wilton House, copii ducelui de Pembroke se cumințiseră ca prin farmec. Pe terenul unde se purtasera luptele de gherilă în primele patru luni, prinseră să crească flori.

Nicolle, care se văzuse obligată să se impună cu forța la început, începu să-și îndulcească atitudinea severă și să redevină ea însăși: aceeași ființă blândă și zâmbitoare, care putea transforma lecțiile de literatură, matematică, istorie, geografie, engleză, desen și muzică într-o adevărată aventură. Corvoada devenise o plăcere. În mai puțin de o jumătate de an copii se îndrăgostiseră de Nicolle și invers.

Însă cu Brooke dezvoltase o relație mai profundă. Asta poate și din cauză că era cea mai mare dintre copii, și fetiță pe deasupra. Deveniseră atât de apropiate, încât Nicolle a fost prima persoană căreia Brooke îi destăinuise transformările care se petreceau în trupul ei, transformări care marcau începuturile adolescenței. Deși avea o relație destul de apropiată cu mama ei, Brooke o preferase pe Nicolle în calitate de sfătuitor. Poate și pentru că diferența de vârstă dintre ele era una rezonabilă, de numai opt ani.

Oftând, Nicolle se gândi cu o strângere de inimă la faptul că peste câteva luni Brooke avea să părăsească Wilton House și să-și facă debutul la Londra.

Avea să-i lipsească îngrozitor. Nicolle știa că avea s-o vadă

foarte rar după evenimentul social din toamnă. Brooke avea să îngenuncheze întreaga Londră și n-avea să ducă deloc lipsă de pretendenți: era o fire deschisă, lipicioasă, veselă și mucalită, avea o minte sclipitoare și un temperament pe măsură. Dar, mai presus de toate, era de o frumusețe care te frapa: înaltă, blondă, cu ochi verzi și părul de culoarea grâului copt. Și avea cel mai minunat zâmbet din câte existau, pentru că obrații i se adânceau în două gropițe gemene, iar sub colțurile gurii făcea încă două replici ale acestora, dar la scară mai mică.

În acea după-amiază, după cele două ore obligatorii de somn, Nicolle îi ademeni pe copii într-o mică drumeție. Bucătăreasa le umpluse cu bunătați coșul de picnic, iar Miles înșfăcă undițele din debara și o luaseră din loc. Suzannah rămase acasă cu Janet, care-și revenise în sfârșit din boala care o ținuse la pat de aproape o săptămână.

Lacul, situat în inima pădurii, se afla la o milă și jumătate depărtare de conac, dar peisajul era atât de frumos, încât întotdeauna străbăteau pe jos distanța respectivă.

Porniră la drum cântând, la sugestia lui Miles, „În pădurea fermecată”.

De la fereastra salonului mare, marchizul de Stamford îi urmărea cu mâinile vârate adânc în buzunare și ochii îngustați pentru a și-i proteja de fumul trabucului pe care îl avea înfipt între dinți. Pumnii îi erau încleștați în efortul de a se stăpâni să se ia după ei.

În acea seară, ducesa îi făcu o vizită. Aducea pliată pe un braț o rochie de bal din mătase vișinie.

Nicolle, care se pregătea de culcare, făcu ochii mari, surprinsă, când o văzu așezând cu grijă superba toaletă pe patul ei.

— Am discutat cu Gerald, începu lady Charlotte fără niciun preambul, și am ajuns amândoi la concluzia că este păcat să nu profiți și dumneata de întreaga distracție. Măcar atât să facem pentru tine, după câte ai făcut dumneata pentru noi. Cine știe, îi făcu ducesa cu ochiul strengărește, poate-ți vom găsi un soț acceptabil.

— Dar eu nu urmăresc să mă mărit, bolborosi Nicolle îngrozită, simțind că i se taie picioarele.

— Prostii, îi respinse lady Charlotte protestul cu un gest al mâinii, în timp ce își analiza cu un ochi critic reflexia în oglinda

toaletelor. Surâse mulțumită de ceea ce vedea și se răsuci spre Nicolle, care o privea lividă. Te rog, nu-mi refuza plăcerea. Meriți și tu puțină relaxare după cât de mult muncești. Dă-mi ocazia să-ți mulțumesc în stilul meu, Nicky.

— Vă rog, gemu Nicolle disperată, nu trebuie să faceți asta. Mă plătiți suficient pentru efortul meu, ba chiar mai mult decât s-ar cuveni. În plus, nu se cade să cobor ca și cum aș fi...

— Nu fi copil, râse ducesa de expresia ei înspăimântată. Ești fiică de conte și văduvă a unui conte, sublinie ea cuvintele. Faci parte din clasa noastră socială. Nu este nimic deplasat în asta.

— Nu-mi pot permite, înțelegeți! se bâlbâi Nicolle, gesticulând cu înfrigurare. Nu vă gândiți la ce vor spune musafirii dumneavoastră când mă vor vedea pe mine, guvernanta copiilor dumneavoastră, amestecându-mă printre ei ca și cum aș avea acest drept...

— Situația ta financiară nu are nicio importanță! îi tăie ducesa vorba cu un aer indignat. Câți dintre cei de jos crezi că au o situație materială mai bună decât a ta?... Prea puțini și te asigur că am un mai mare respect pentru tine, care muncești ca să-ți întreții familia și te rezumi la o viață modestă, decât pentru acei nefericiți care continuă să trăiască pe picior mare ca să salveze niște aparențe, sperând în mod absurd că norocul le va surâde într-o bună zi și vor moșteni cine știe ce avere ca să le acopere datoriile care cresc de la o oră la alta. Și, oricum, nu mă interesează părerea lor. Tu ești mult mai importantă pentru mine decât vor fi ei vreodată și dacă nu primești, să știi că Gerald va fi foarte dezamăgit. Așa că să nu mai discutăm în contradictoriu. Marie o să ajungă în câteva minute să-ți aranjeze părul, iar Royce o să te conducă. Să fii gata într-un ceas. Râzând, adăugă: Royce moare de nerăbdare să te vadă.

Și, trimitându-i o beza, ieși din încăpere, lăsând în urma ei o dâră de parfum amețitor.

Nicolle se așază amețită pe un scaun, ducându-și îngrozită mâinile la gură. Se sufoca.

Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule!...

El avea să fie jos. Gândul o scotea din minți, o înnebunea.

Își făcuse atâtea planuri să stea cât mai departe de el, să-l evite pe cât de mult cu putință... Și toate se duseseră pe apa sâmbetei într-o fracțiune de secundă. Ducesa pur și simplu nu-i dăduse de ales. Și nici nu avea cum s-o refuze. Ar fi însemnat s-o jignească dacă-i respingea

frumosul gest și buna intenție. Ar fi părut ingrată, nerecunoscătoare...

— Ce mă fac, Dumnezeu mare, ce mă fac?! bolborosi Nicolle, simțind că i se face rău de-a binelea.

Nu putea să coboare și să dea ochii cu el. Nu putea, când știa ce avea să gândească despre ea. Ar fi considerat prezența ei acolo drept o obrăznicie.

Cu ani în urmă, o acuzase de ipocrizie, de lăcomie, și o numise profitoare. Faptul că știa în ce calitate se afla ea la Wilton House avea să-i întărească părerea pe care și-o formase în urmă cu șapte ani în ceea ce o privea. Avea să intuiască sursa de proveniență a rochiei, pentru că o asemenea toaletă presupunea anumite posibilități financiare, posibilități de care ea, din nefericire, nu dispunea.

În clipa în care Marie, camerista ducese, intră în odaia ei, Nicolle se afla la un pas de isterie.

Trei sferturi de oră mai târziu, Nicolle își părăsi dormitorul și se îndreptă speriată spre scările principale. În dreptul lor, văzu silueta înaltă și bine clădită a vicontelui de Compton, fratele mai mic al ducelui de Pembroke, care o aștepta într-o poziție nonșalantă, cu spatele sprijinit de una dintre coloane și gleznele încrucișate.

Cum o văzu, Royce își îndreptă rapid ținuta și făcu un pas spre ea, încremenind. Nicolle tocmai ieși din conul de umbră al coridorului, traversând nesigură distanța care-i separa.

— Nicky! exclamă el, uluit, și un zâmbet larg i se întinse pe toată fața, încălzindu-i trăsăturile frumoase.

— Bună seara, domnule Compton, rosti Nicolle, îmbujorându-se toată sub privirea lui admirativă.

— Te rog, spune-mi Royce, gemu el, exasperat de încăpățânarea cu care Nicolle continua să-i refuze plăcerea de a i se adresa pe nume.

— Știți foarte bine că n-o s-o fac niciodată, zâmbi Nicolle, strecurându-și mâna sub brațul lui. Nu se cuvine.

— Pentru Dumnezeu, Nicky, dă-le naibii de conveniențe! Nu este cazul.

— Oh, ba da! îl contrazise ea cu un zâmbet ușor. Întotdeauna va fi cazul.

Royce renunță pe moment s-o mai piseze și o privi cu coada ochiului în timp ce coborau fără grabă scările largi, concepute în spirală. Frumusețea ei era amețitoare și inima lui tresări de dor.

Nicio femeie nu-i inspirase sentimente atât de profunde și chinuitoare ca Nicolle Clairmont. Se îndrăgostise de ea într-o fracțiune de secundă, în urmă cu doi ani, când venise într-o scurtă vizită la fratele său și Charlotte i-o prezentase pe noua guvernantă de la Wilton House.

Trăsnetul lui Zeus să-l fi lovit drept în creștetul capului și tot nu s-ar fi simțit atât de slab, neputincios și amețit, așa cum se trezise în fața acelei blonde minunății. Vizita lui Wilton House, programată pentru două zile, se prelungi aproape două săptămâni, când niște afaceri urgente la Edinburgh îl siliseră să părăsească conacul. Se întorsese o lună mai târziu și rămăsese alte două săptămâni. Și de fiecare dată pleca și mai înrobite de farmecul dulce a Nicollei Clairmont.

Pe toți sfinții, el, care era un pragmatic de primă mână, se apucase să-i scrie poezii, lovit de o inspirație fără precedent!

Firește, niciodată nu-i trimisese acele scrisori pline de înflăcărare și romantism. Singurul lucru care-l reținuse de la a-i face curte fusese faptul că soțul ei murise de puțin timp și nu se cădea s-o asalteze cu admirația și atențiile lui pătimașe. Așa că se închisese în sine și suferise în tăcere. Și iată că trecuseră doi ani, doi ani îngrozitor de lungi și de chinuitori pentru el, și sosise vremea să-i aducă la cunoștință intențiile sale.

Voia să se însoare cu Nicolle. Nu-i păsa că mai avea un copil, că situația ei financiară era una deplorabilă, că nu aducea nicio zestre în afara ei și a acelui puști uluitor. Nu conta nimic, în afara dorinței lui de a o avea aproape, de a-și împărți viața cu ea și de a o face fericită.

— Te simți bine? o întrebă el, cotind spre ultima parte a scărilor. Ești cam palidă.

— Sunt puțin obosită, mărturisi Nicolle, zâmbindu-i nervoasă.

— Din cauza balului? o iscodi Royce, amuzat.

Nicolle zâmbi anemic. Ar fi mințit dacă i-ar fi dat un răspuns afirmativ. Adevărul era că dacă printre oaspeții ducesei nu s-ar fi aflat acel individ arogant și lipsit de scrupule, în mod sigur ar fi apreciat gestul lui lady Charlotte și s-ar fi bucurat de întreaga distracție.

Nu mai fusese la un bal de aproape șapte ani. La Clairmont nu se ținuseră niciodată petreceri. Harry pur și simplu o izolase între zidurile conacului, retezându-i orice cale de comunicare cu lumea exterioară și făcându-i viața un iad.

Și totuși, oricât de rău o tratase Clairmont în cei cinci ani de

căsnicie, i-ar fi preferat în acel moment de o mie de ori cruzimea și disprețul, decât să fie silită să dea cu ochii de acel personaj sinistru.

— Nicolle, arăți de parcă te-aș duce la tăiere, o tachină Royce, îngrijorat de paloarea ei nefirească și de aerul speriat din priviri.

— Eu... bâigui Nicolle, oprindu-se la baza scărilor și aruncând o privire îngrozită spre sala de bal, eu nu cred că ar trebui să...

— Prostii! Îi alungă el orice protest sau împotrivire cu un gest al mâinii. Ești fermecătoare în rochia asta și vei fi de departe cea mai încântătoare apariție din această seară. Iar eu voi fi fericit dacă mi-ai rezerva în exclusivitate onoarea de a-ți fi partener întreaga noapte.

Nicollei aproape că i se înmuieră genunchii de ușurare. Cu Royce alături, avea să fie ferită de anumite... situații stânjenitoare și penibile, cum ar fi fost aceea de a se afla față în față cu *el*, obligată de etichetă și de politețe să-i răspundă în cazul în care i se adresa.

— Îți mulțumesc, rosti Nicolle cu o voce gătuită de spaimă, trăgând întretăiat aer în piept. Sunteți foarte amabil să...

— Nu fi naivă, Nicolle, replică el cu umor în glas, privind-o cu ochi strălucitori. Nu amabilitatea mă împinge de la spate în ceea ce te privește, ci vanitatea.

— Vanitatea? repetă ea cu mirare în voce, întorcându-și fața spre el cu un aer nedumerit.

— Oh, da! zâmbi el larg, cu ochii verzi plini de veselie. Vanitatea mea va cunoaște cea mai înfloritoare perioadă din ultimii treizeci de ani, căci îmi voi face intrarea acolo la braț cu cea mai frumoasă femeie din istorie.

Nicolle îl privi preț de o clipă cu gura căscată de uimire. Dacă bărbatul nu ar fi zâmbit și nu i-ar fi făcut cu ochiul ștrengărește, cu siguranță că ar fi luat-o cu leșin. Dar ochii lui râdeau, iar Nicolle își imagină că o tachinase numai ca s-o mai scape de tracul îngrozitor care o stăpânea, așa că zâmbi la rândul ei, își înclină capul cu grație în fața lui și-i dădu de înțeles în tăcere că era gata să-și facă intrarea în sala de bal la brațul lui și că se simțea onorată să-i împlinească dorința, dedicându-și întreaga seară companiei lui înviorătoare.

Petrecerile de la Wilton House erau renumite pentru grandoarea și rafinamentul lor.

Charlotte nu-și dezmințise nici de această dată reputația de gazdă desăvârșită. Vinurile erau selectate din cele mai apreciate

recolte, șampania franțuzească de cea mai bună calitate, varietatea apetitivelor și a gustărilor fiind impresionantă. Servitori îmbrăcați în livrele cu fireturi se strecurau tăcuți printre distinșii musafiri, împlinindu-le dorințele.

În colțul opus intrării în sala enormă de bal se afla amplasată orchestra numeroasă, suită pe un postament din lemn auriu, împodobit cu ghirlande de flori. Ritmurile line ale valsului pe care-l atacaseră erau punctate din când în când de exclamații de uimire sau de câte vreun hohot de râs nestăpânit. Câteva cupluri se roteau pe ringul spațios de dans, amenajat în centrul încăperii, iar atmosfera era de o veselie contagioasă.

— Este de departe cea mai reușită petrecere la care am participat anul acesta, rosti lady Sarah privindu-și logodnicul cu ochi strălucitori.

— Charlotte este renumită pentru asta, răspunse el distrat. Întotdeauna petrecerile ei au fost lăudate pentru rafinamentul lor și pentru bunul-gust.

— Sper ca cele pe care le vom da la Stamford Hall să fie la fel de fastuoase, susură tânăra femeie, îmbujorându-se delicat.

John zâmbi și o privi cu tandrețe. Sarah avea să fie o gazdă excelentă și o soție devotată, nu se-ndoia de acest lucru. Avea toate calitățile pentru asta: era frumoasă, senzuală, elegantă, și avea o anumită prestanță care te făcea să-ți întorci ochii după ea. Inteligența și educația, care-i completau firea blândă și liniștită, îl făceau să se gândească la cât de minunată avea să fie în rolul de mamă pentru copii lui.

Sarah era perfectă pentru statutul de marchiză de Stamford și el era încântat de alegerea pe care o făcuse în urmă cu două luni.

— Vor fi, o asigură el, în timp ce-i săruta mâna îngustă, cu ochii într-ai ei. Iar tu le vei spori strălucirea.

Sarah surâse măgulită. Privindu-l pe bărbatul uluitor de chipeș de lângă ea, tânăra simți o mică tresărire în adâncul ființei ei. Nici acum nu-i venea să-și creadă norocul care dăduse peste ea. Jonathan Stamford întrupa tot ce-și dorise vreodată de la viață: era frumos, inteligent și blând. Provenea dintr-o veche familie nobiliară și avea un titlu valoros. Dar, mai ales, era indecent de bogat. Suficient de bogat pentru a-i oferi viața îmbelșugată și ușoară la care aspirase încă din clipa în care realizase adevărata putere a banilor. Desigur, faptul că se

și îndrăgostise de el era un lucru uimitor. Oricum n-ar fi contat, își zise ea, sorbind o gură de șampanie și aruncând o privire spre el pe sub vâlul bogat al genelor. Orice bărbat care-și dorea de soție o femeie frumoasă, elegantă și rafinată ca ea, trebuia să plătească pentru aceste privilegii. Jonathan era candidatul ideal pentru nevoile ei și, mai ales, și-o putea permite ca nevastă.

Nu-i așa că totul era minunat? chicoti Sarah în sinea ei, adresându-i un zâmbet suav și dulce atunci când el o învălui cu puterea ochilor lui atât de întunecați și pătrunzători.

— Vrei să dansezi? făcu el, înălțându-și sprâncenele groase într-o manieră întrebătoare.

— Mi-ar face plăcere, surâse Sarah cu o studiată timiditate feciorelnică.

El zâmbi, făcu doi pași și încremeni, cu ochii pironiți asupra intrării în sala de bal.

La brațul lui Royce Compton, înveșmântată într-un vis de mătase vișinie, Nicolle Clairmont plutea pe treptele largi de marmură, arătând ca o zeiță. Avea părul ridicat în creștetul capului într-un coc roman, împodobit de panglici înguste de satin bordo, din care scăpaseră câteva șuvițe ce i se cârlionțau fermecător în jurul chipului îngust și palid, incredibil de frumos.

Inima lui rată două bătăi consecutive când peste imaginea din fața lui se suprapuse o alta, la fel de tulburătoare.

Ea, cu părul despletit, o cascadă de cârlionți aurii care-i învăluia trupul subțire și gol până aproape de șolduri, argintată de lumina palidă a lunii, în timp ce-l urmărea cu ochii adumbriți de pasiune cum se dezbrăca în fața ei pe pajiștea de la Sheringham. Degetele îl furnicară sub senzația înnebunitoare pe care o trăia atunci când și le afunda în mătasea părului acela ca mierea, plin de inele rebele, iar simțurile îi fremătară sub amintiri de mult îngropate și pe care realitatea i le adusese la suprafață din străfundurile memoriei cu o claritate înspăimântătoare.

I se tăie respirația și clipi de două ori, luptându-se cu fantomele trecutului și străduindu-se să revină în prezent.

Ce mama naibii căuta ea acolo? Oare nu înțelegea unde-i era locul?!... Charlotte! mârâi el în gând, simțind cum îl apucă o furie nimicitoare.

— Mă înșel eu sau asta-i guvernanta copiilor? făcu Sarah pe un

ton indignat, neplăcându-i deloc expresia întunecată pe care o vedea pe fața logodnicului ei.

— Ea este, rosti el, abia mișcându-și buzele albite de enervare, continuând s-o privească pe Nicolle și s-o blesteme cu năduf în sinea lui. Charlotte este o fire mai neconvențională, căreia îi place să șocheze. De data asta, chiar a reușit.

— O cunoști? îndrăzni Sarah să întrebe, pândindu-i reacțiile cu ochi de vultur.

Pe fața lui se așternu o expresie goală. Când se întoarse s-o privească, Sarah se cutremură sub privirea lui glacială.

— Nu, rosti el calm, și colțurile gurii îi tresăriră într-un zâmbet forțat. Hai să dansăm, repetă pe un ton abrupt, luând-o de mână și trăgând-o spre ringul de dans.

În spatele umerilor lui atât de largi, Sarah își îngustă ochii bănuitoare. Un al șaselea simț o avertiza că Jonathan o mințise și că, în realitate, o cunoștea foarte bine pe acea femeie. Poate mai bine decât o cunoștea pe ea. Văzuse furie în ochii lui, o furie intensă, mistuitoare. Iar obiectul acelei emoții puternice fusese, fără-ndoială, creatura aceea care pășea grațioasă la brațul lui Compton.

Pentru prima dată în viață, Sarah simți otrava geloziei picurându-i în sânge. Fu încercată de o teamă adâncă, irațională.

Dacă Jonathan o cunoștea pe acea femeie și nega lucrul acesta, atunci însemna că între ei, în trecut, fusese ceva. Ceva ce se terminase într-un mod mai mult decât neplăcut, din moment ce lucrul acela încă mai avea darul de a-i stârni aversiunea bărbatului cu care ea urma să se mărite în toamnă. Și dacă încă mai existau resentimente, atunci însemna că el nu se vindecase complet de pe urma ei.

Privind-o pe Nicolle Clairmont, Sarah se simți nesigură și... amenințată.

Femeia era, categoric, de o frumusețe fără cusur. Deși mignonă, era perfect proporționată. Din cauza staturii mici dădea impresia de fragilitate, genul de aspect vulnerabil și delicat care stârnea în bărbați pornirea de a ocroti și de a însuși. Genul acela de femeie le făcea pe celelalte să pară stângace, lipsite de feminitate și de farmec personal.

Convingerile i se întăriră în timpul valsului. El fu nefiresc de tăcut și de încordat, iar încercările ei de a face conversație fură în parte sortite eșecului. Atenția lui se concentra asupra ei într-un mod aproape silit, iar zâmbetele, altă dată pline de căldură și veselie, erau

rigide ca niște săgeți.

Trebuia să fie cu ochii-n patru, gândi Sarah cu strângere de inimă. Luptase din greu pentru a ajunge în acea poziție de invidiat, logodnica unuia dintre cei mai bogați, mai influenți și mai râvniți bărbați ai Angliei. N-avea să-i permită unei târfulițe cu aere de mironosiță, unei sărăntoace impertinente să-i submineze puterea și locul privilegiat pe care-l deținea.

Era dispusă să facă orice pentru asta. Inclusiv... să-l invite în patul ei.

Brusc, Sarah se însenină. Nu trebuia decât să îl ademenească în budoarul ei. Natura avea să lucreze de la sine. Oricum, urmau să se căsătorească, drept pentru care consumarea căsătoriei înainte de a avea loc nu avea să constituie vreo problemă. În fond, avea să-l facă fericit, iar ea... să-și satisfacă curiozitatea înainte de vreme.

Nicolle stătea retrasă în umbra unei coloane, rugându-se cerului ca orele să treacă mai repede ca să se poată retrage în camera ei fără a-și ofensa patronii sau însoțitorul.

O durere surdă îi pulsa în tâmpile, făcând ca sunetele conversațiilor din jur și lumina puternică a candelabrelor să fie greu de îndurat.

Este mult prea cald, își zise ea, mișcându-și cu repeziciune evantaiul în dreptul feței.

Lumânările consumau tot oxigenul din încăpere, iar canicula care se abătuse asupra conacului preț de mai bine de două săptămâni încinsese pereții exteriori, făcându-i să emane în valuri căldura înmagazinată în ei, căldură care se combina acum cu cea degajată de trupurile încinse de pe urma solicitantelor dansuri scoțiene. Asta pe lângă senzația apăsătoare, sufocantă, pe care i-o dădea ideea de a se afla în aceeași încăpere cu bărbatul care-i zdrobise inima și-i distrusese tinerețea.

— Vrei să ieșim la o mică plimbare prin grădini? o întrebă vicontele, aplecându-se ușor și privind-o cu ochi atenți.

— Oh, da, te rog, bâigui Nicolle, chinuindu-se să-i zâmbească. Este înfiorător de cald aici.

Bucuroasă, acceptă brațul întins al bărbatului și ieși în răcoarea relativă a nopții înstelate. Se simțea ușurată la gândul de a pune cât mai mult spațiu între ea și cel care acum îi renega trecerea prin viața

sa.

Nu mai conta, își spuse ea cu amărăciune. Important era ceea ce avea acum: o viață normală, liniștită, un fiu minunat și posibilitatea de a munci ca să-și poată achita ipoteca pe Clairmont. În doi ani, anticipa Nicolle, avea să-și răscumpere dreptul de proprietar asupra conacului, iar ea și Andrew n-aveau să mai fie nevoiți să stea despărțiți. Recoltele de peste an de la Clairmont asigurau întreținerea conacului și a celor de acolo, dar nu și plata pentru tratamentele la Bath ale mamei sale sau cea a ratei usturătoare pe care trebuia s-o dea în fiecare lună băncii din Londra. Dar, după ce avea să-și încheie socotelile cu banca, totul avea să reentre în normal.

Doar doi ani, oftă ea, pășind pe aleile pavate cu piatră cenușie, savurând răcoarea relativă a nopții.

— La ce te gândești? o iscodi bărbatul pe un ton blajin, oprindu-se în dreptul unei băncuțe și așteptând ca ea să se așeze.

— La nimic important, minți Nicolle, lăsându-și privirile să alunece peste rondurile cu trandafiri, al căror parfum o înconjura ca o mângâiere.

— Nimic important, dar care te face să oftezi din străfundurile inimii tale pure, spuse el în șoaptă.

— Inima mea nu este nici pe departe atât de pură precum credeți, milord, îl contrazise Nicolle, râzând. Mi-e dor de fiul meu, se trezi ea mărturisind, tristețea inundându-i inima și aducându-i lacrimi în ochi.

— Întotdeauna m-am întrebat cum de rezisti să stai atâta timp departe de Andrew. Este un copil minunat...

— Nu am de ales, murmură Nicolle, privindu-și mâinile împreunate în poală. Și perioadele în care nu-l văd nu sunt atât de lungi. N-am cuvinte să-i mulțumesc lui lady Charlotte pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o, îngăduindu-i lui Andrew și Victoriei să vină ca să șadă aici în fiecare primăvară și toamnă, mai bine de o lună întregă.

— Charlotte este o persoană extrem de sensibilă și grijulie în ceea ce te privește. Te iubește foarte mult și te respectă pentru ce ești. Și nu este singura. Și copiii sunt topiți după tine. „Și eu, de asemenea”, adăugă el în gând cu un oftat. Și este perfect conștientă că fără tine, Wilton House s-ar fi transformat într-un adevărat balamuc. Știe că dacă ai pleca, ar fi pur și simplu pierdută, neajutorată. De aceea se străduiește să-ți asigure tot confortul pentru a te păstra mulțumită

aici.

— Este mult prea generoasă și n-aș vrea să las impresia că profit, rosti Nicolle, privindu-l cu ochi serioși. A făcut pentru mine mult mai mult decât orice altcineva. Nu voi uita asta niciodată.

Royce zâmbi și abia se abținu să nu se aplece să soarbă gura aceea cu buze minunat de pline.

— Te-ai gândit vreodată că poate ar exista o soluție ca să-ți păstrezi Clairmont și copilul aproape, fără a fi nevoită să muncești?

— Nu mă apuc să fur! declară ea, râzând. Îmi lipsește sângele rece, milord.

Bărbatul zâmbi amuzat și o privi cu coada ochiului. Cerule, frumoasă mai era!

— Dar să te recăsătorești? aruncă el, nonșalant.

Nicolle îngheță. Numai și ideea în sine o umplea de groază, zbârlindu-i părul pe ceafă.

Royce îi observă reacția și-i veni să înjure și să-și dea palme.

— Iartă-mi îndrăzneala, își ceru el scuze pe un ton posomorât. Probabil că amintirea lui îți este încă vie în inimă.

Nicolle ar fi râs, dacă ar fi avut puterea s-o facă. Oh, da, amintirea lui era încă vie și așa avea să rămână probabil pentru tot restul zilelor ei. Amintirea vieții alături de Clairmont încă mai avea darul de a o ridica din pat în mijlocul nopții, țipând, tremurând și plângând înăbușit.

— Nu-i nimic, îl liniști ea, evitând să pomenească adevărul despre mariajul ei nereușit. Și, oricum, adăugă cu o voce palidă, sunt foarte fericită de viața pe care o duc acum.

— Chiar ești?

— Cu excepția momentelor când Andrew nu este lângă mine. Pierd clipe prețioase din viața lui, oftă Nicolle, zâmbind cu amărăciune. De fiecare dată când îl revăd, am impresia că a crescut încă o palmă. Mi-e greu când nu-l am aproape.

— Cere-i Charlottei să te lase cu el aici. Sunt sigur că n-o să te refuze, ba dimpotrivă, o să fie foarte încântată.

— Nu vreau să abuzez de bunătatea ei, exclamă Nicolle, privindu-l mâhnită.

— Nicky, și ea este mamă, așa că va înțelege. După cât este de receptivă, mă mir că nu i-a trecut ideea asta prin cap înaintea mea. Va trebui să-i sugerez ac...

— Oh, nu, nu face asta, te rog! exclamă Nicolle speriată, prinzându-l de mână într-un gest inconștient.

Prezența lui Andrew la Wilton House avea să fie o mișcare cumplit de riscantă, mai ales acum, după evenimentele din ultimele două zile. Nu-l putea aduce aici ci, din contră, trebuia să-l țină cât mai departe de locul acesta. Andrew trebuia protejat cu orice preț. Chiar dacă asta însemna să-l vadă foarte rar, doar de sărbători și în perioada de concediu.

— Te rog, îi ceru ea cu o voce chinuită, privindu-l insistentă în ochi.

— Ce anume te sperie, Nicolle? o întrebă el, simțindu-și inima grea în fața disperării mute din ochii ei. Andrew are nevoie de tine, așa cum și tu ai nevoie de el. Crezi că Charlotte va fi împotriva acestui lucru sau că se va supăra? Atunci, n-o cunoști destul de bine.

— Royce, rosti ea încet, făcându-l să tresară sub șocul de a-și auzi numele pe buzele ei, vreau să-mi promiți că n-o să-i ceri asta pentru nimic în lume. Andrew are un cămin, și căminul lui este la Clairmont. Îți apreciez foarte tare grija, dar te rog, lasă-mă să-i ofer viața pe care mi-o voi putea permite întotdeauna. Aici, totul este marcat de bogăție și lux. N-aș vrea să sufere atunci când nu ne vom mai permite un astfel de trai. Înțelegeți?

El o privi lung, impresionat de modestia și felul ei simplu de a privi viața. Înțelegea, dar asta-l și durea. Nu întâlnise nicio femeie atât de lipsită de pretenții, de înțeleaptă și de mândră cum era Nicolle Clairmont. O iubea, dar mai presus de iubirea aceea adâncă și arzătoare, era respectul pentru ea.

— Cum dorești! acceptă el într-un târziu, cu un oftat. Dar dacă te vei răzgândi vreodată, nu te sfii să-i ceri asta Charlottei.

— Mulțumesc, așa voi face, promise Nicolle, relaxându-se vizibil.

— Promit să-ți respect dorința, dar cu o condiție, rosti el cu seriozitate.

Nicolle se retrase și-l privi încordată.

— Care? îl întrebă ea, prudentă.

— Va trebui să-mi spui pe nume de acum înainte, o informă el cu un surâs.

Nicolle făcu ochii mari, mușcându-și buzele ca să nu caște gura la el.

— Doamne, este chiar atât de important acest lucru pentru

dumneata?

— Este. Îmi place cum sună numele meu pe buzele tale.

Nicolle își simți sângele zvâcnindu-i în obraji. Asta impunea un aer intim în relația lor, iar ea nu dorea să încurajeze nimic, cu nimeni.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el se repezi să adauge:

— Asta nu te obligă la nimic, Nicolle. Doar că... ești o persoană deosebită, mi-ești foarte dragă și aș fi foarte fericit dacă m-aș număra printre prietenii tăi. Doar prieteni, e-n regulă? o privi el adânc, impunându-și să-și înfrâneze elanul și să o ia cu binișorul, în mod treptat.

— Doar prieteni, dădu ea din cap într-un târziu, studiindu-i ochii cu atenție, în căutarea unei alte intenții decât cea declarată.

— Doar prieteni, repetă el, zâmbind sincer.

— Bine... Royce, surâse tânăra femeie, și fața i se luminea de plăcere.

— Să-mi spui dacă vrei să intri, îi atrase el atenția.

— Nu vreau, negă Nicolle din cap cu vehemență. Este foarte cald acolo și nici nu mă simt în largul meu. De fapt, cred că cel mai indicat ar fi să mă retrag.

— Ba nici să nu te gândești, se împotrivi el, încruntându-se fioros la ea. Nici măcar nu este trecut de unsprezece și petrecerea abia după miezul nopții devine mai interesantă.

— Te cred, răsă Nicolle, ridicându-se și forțându-l și pe el să facă același lucru, dar mâine va trebui să fac față unui Duncan perfect odihnit, unui Miles plin de întrebări și unei Brooke dornică să afle noutăți. Nu-mi permit să pierd nopțile, când știu ce se așteaptă de la mine în fiecare zi.

Înghițindu-și dezamăgirea, vicontele se strădui să-i zâmbească înțelegător.

— Tu știi cel mai bine. Dă-mi voie să te conduc.

Și o însoți până în dreptul scărilor principale, care duceau la etaj, urmărindu-i pierdut unduirile inconștiente ale trupului micuț și delicat.

Nu intenționase asta, își zise el, strângând furios din dinți. Ieșise să se răcorească după căldura sufocantă din sala de bal, iar pașii îl purtasera aiurea pe alei... și atunci îi văzuse.

Nu dorise nici să stea și să-i observe tăcut din umbra tufei de

trandafiri cățărători, care-și încolăciseră lăstarii pe spalierele înalte de lemn frumos sculptat. Doar că... picioarele refuzaseră să i se mai miște, la fel cum respirația i se îngreunase sub vraja râsului ei melodios. Stătuse încremenit în loc, urmărind-o cum își țese farmecele în jurul neghiobului de Compton, în timp ce inima-i bătea năvalnic...

Nu le auzea conversația de la distanța la care se afla, dar nu se îndoia că bîcîsnîcîl acela de viconte era subjugat de frumusețea și senzualitatea ei, așa cum fusese și el cu mulți ani în urmă.

Multă timp după plecarea lor, nu făcuse decât să stea și să încerce să se adune. Era dezgustat de faptul că și după atîția ani, chiar și după modul în care relația lor murise, încă mai continua s-o dorească, arzînd cu aceeași patimă sufocantă, care-i tăia respirația.

Însă ceea ce-l irita cel mai tare erau întrebările care-i vîjâiau în cap. Oare se duseseră în camera ei?... Sau a lui? Îl primise în patul ei?... De cît timp erau amanți?

Era cumplit de indigest faptul că se simțea gelos pe un bărbat pe care n-ar fi trebuit deloc să-l invidieze, totuși o făcea.

O avea pe Sarah, se forț_a el să se calmeze și să se urnească din loc.

Sarah cea minunată, perfectă Sarah. Logodnica lui.

De ce gîndul acesta nu-i mai umplea inima de mulțumire? Unde greșise? De ce nu putea s-o uite pe acea șerpoaica aceea cu limba dulce și despicată?

Într-un colț al minții, știa deja răspunsul. Trebuia s-o facă să plătească pentru trădarea ei, pentru minciunile și pentru făț_arnicia ei. Așa era cînstît și just. Orgoliul lui rănit cerea satisfacție. Ei bine, avea s-o capete. În felul lui. Și abia după aceea avea să-și recăștîge liniștea și să lase trecutul în urmă, să-l dea uitării definitiv.

Starea de proastă dispoziție i se risipi. Porni spre terase cu mîinile în buzunare, fluierînd notele unei simfonii de Vivaldi.

Sarah îl văzu înaintînd zîmbîtor spre ea și se chinuî să-i surîdă.

Unde fusese? Lipsise aproape o jumătate de oră, iar cînd o părăsise, îi păruse ursuz și plictisit. Iar acum părea perfect relaxat și lipsit de griji.

— Vrei să ieșim la o plimbare prin grădină? o invită el, luîndu-i mîna pentru a i-o săruta galant, în timp ce ochii negri o priveau cu o intensitate care-i dădu palpitații. E mai răcoare afară și cerul nopții

este plin de stele.

— Firește, acceptă ea, încercând să ghicească motivul bruștei lui schimbări de dispoziție.

O conduse dincolo de terase și coborâra treptele largi, ținându-se de mână. Grădinile păreau pustii, ici-acolo ascunzându-se câte un cuplu izolat care admira frumusețea nopții cu clar de lună. El se opri și-i încercui talia, imprimându-i printr-o legănare ușoară ritmul lin al unui vals, ale cărui acorduri ajungeau vag până la ei. Sarah îl privi, înfiorându-se fără să vrea sub strălucirea întunecată și primejdioasă a ochilor lui.

— Mă faci foarte fericit, Sarah! șopti el, luând-o prin surprindere cu declarația aceea, rostită pe un ton nespus de tandru. Cu adevărat fericit, repetă el sincer, crezând cu inima în acele cuvinte.

— Mă bucur să aud asta, murmură tânăra femeie, simțind cum se topește sub dulceața cuvintelor lui.

— Probabil că nu te merit, dar mă bucur că ai apărut în viața mea. Tu ești ca o rază de soare pentru mine. Aduci lumină în sufletul meu întunecat.

— De ce ți-e sufletul întunecat? îndrăzni ea să șoptească, privindu-l cu ochi mari, azurii.

Stamford surâse strâmb și o privi cu duioșie.

— Am luptat în două războaie, Sarah. Am avut parte de o tinerețe zbuciumată, de durere și de suferință. Mi-am văzut camarazii căzând pe front, am fost înconjurat de moarte și de... trădări. Lucrurile acestea marchează mintea și sufletul unui bărbat. Dar tu îmi aduci alinare. Voiam să-ți spun asta. Să știi asta.

Și o sărută prelung, fără grabă, cu rafinament și artă, făcând-o să i se înmoaie în brațe.

CAPITOLUL 3

„Sunt fericit”.

Declarația lui, rostită pe un ton simplu, oarecum mirat, o făcu să zâmbească.

„Cât de fericit?”, vru ea să știe, suprapunându-și mâinile pe pieptul lui gol și sprijinindu-și bărbia pe ele pentru a-l putea privi în voie.

Îi aruncă o privire cu colțul ochiului și un zâmbet larg, mulțumit,

i se întinse pe toată fața.

„Cel mai fericit bărbat din univers”, murmură el cu o voce ușor răgușită, brațele lui cuprinzându-i strâns trupul delicat.

O trase spre el, capturându-i gura într-un sărut prelung, răscolitor și minunat.

„Te iubesc!” șopti el, cu gura lipită de a ei. „Până la tine nu am știut ce înseamnă asta. Nu am înțeles niciodată fiorul acela dulce, chinuitor al iubirii, despre care au scris poeții și filosofii de demult. Te iubesc atât de mult, încât numai și ideea că te-aș putea pierde vreodată mă înspăimântă de moarte”.

„N-ai să mă pierzi”, îi promise ea, înconjurându-i gâtul cu brațele și sărutându-l apăsător pe gură. „Sunt și voi rămâne a ta pentru veșnicie. Te voi aștepta oricât. Oricât. Te iubesc”.

Și, dintr-odată, visul prinse să se destrame. Imaginea se tulbură. Totul se întunecă.

Mâini nevăzute o apucară de glezne, trăgând-o departe de el, cu o viteză din ce în ce mai mare. Se zbatu, cuprinsă de groază și de disperare, încercând să se prindă cu mâinile de iarbă, de orice ar fi putut să-i oprească acea alunecare îngrozitoare. Țipă, se zvârcoli și se arcui, forfecând din picioare cu furie și încercând să se elibereze de acele forțe cumplite, sinistre, care o smulseseră cu cruzime de lângă el, ducând-o departe, departe... într-un loc pustiu și întunecat, de unde știa că niciodată nu avea să mai poată ajunge la el.

„NU!” urlă ea, zbuciumându-se și hohotind neputincioasă, văzându-l cum se depărtează, imaginea lui micșorându-se din ce în ce mai mult.

„Vă rog, dați-mi drumul!” plânse ea, simțind cum firele de iarbă, colțurile pietrelor, așchii de lemn îi rănesc palmele în drumul lor, însângărându-i-le. „Vă rog!...”

Și apoi auzi râsul lui biciuitor, disprețul din vocea lui, ironia care-i mușcă din inimă:

„Trădătoare lacomă și ipocrită! Iudă ce ești! Cățea egoistă! Profitareo!...”

„Nu, nu eu!” țipă ea, cu lacrimile curgându-i șuvoaie pe obraji. „Te rog, ascultă-mă!”, îl imploră ea răgușit, întinzând mâinile spre el disperată.

„Ticăloasă fără inimă, cu ochi amăgitori și limbă despicată! Dispari din fața mea! Târfă mincinoasă!...”

„Nu, te rog, doar ascultă-mă!” cerși ea, chircindu-se sub durerea care-i sfâșia inima. „Te rooog!”

Nicolle scoase un vaiet prelung și se trezi, cu vocea lui sunându-i în urechi... în minte și în inimă.

— Oh, Doamne! gemu ea, cuprinzându-și fața în palme și tresărind când își simți obrajii uzi de lacrimi.

Încă mai simțea durerea aceea strivitoare în piept, încă mai simțea acea senzație cumplită, în care totul pare atât de diform în jurul tău încât este suficient doar să închizi ochii și să cedezi pentru o clipă slăbiciunii și haosului din capul tău, ca să-ți pierzi mințile definitiv.

Nicolle știa ce-nseamnă nebunia. Fusesse aproape de ea, îi simțise mirosul și chiar gustase puțin din ea. Își pierduse mințile de durere și vreme de două luni, fusesse dusă pe altă lume. O lume a amintirilor și a iluziei, în care el se întorcea la ea și totul era din nou minunat, frumos și perfect.

Și apoi, el apăruse pe neașteptate, în ajunul nunții ei. Șocul acelei vești îi luase simțirile. Stătuse leșinată mult timp, un soi de delir în care îndrugase vorbe fără noimă, tremurase, plânsese și gemuse în neștire. Doctorul îi dăduse un calmant puternic pe bază de plante. Dormise dusă până la miezul nopții, vegheată de Victoria. Și apoi se trezise brusc cu o stare îngrozitoare de rău. Se simțea slăbită, ca după o febră cumplită, dar știa ce avea de făcut, iar timpul o presa. Trebuia să ajungă la el, să-i explice, să-i ceară să oprească totul. Doar el mai avea această putere.

Victoria o ajutase să se îmbrace și insistase să o însoțească, dar ea nu o lăsase. Așa că trimiseseră pe furiș un servitor să închirieze o birjă și s-o aducă-n colțul străzii, iar ea se strecurase afară, aventurându-se în miez de noapte pe o vreme câinoasă spre casa celui pe care-l iubea mai presus de orice.

— Oh, Doamne, repetă Nicolle pe o voce răgușită, plină de amărăciune și suferință, azvârlind păturile și petrecându-și picioarele peste marginea patului.

Se simțea amețită, slăbită și avea gura uscată ca iasca.

Se duse clătinat spre măsuța ovală de lângă ferestre și-și turnă cu mâini tremurătoare puțină apă într-un pahar, atentă să nu verse pe alături. Bău cu înghițituri mici, încercând să-și calmeze bătaile haotice și dureroase ale inimii.

Nu mai avusese acest vis de mai bine de un an și jumătate, dacă nu chiar doi. Masându-și absentă zona inimii, Nicolle dădu perdelele într-o parte și privi zorii cenușii. Conacul părea ciudat de liniștit. Probabil că toți dormeau la ora asta.

Coșmarul revenise, odată cu *el*. Și amintirile de asemenea. Amintiri frumoase, amintiri urâte...

Prea multă durere pentru un mit al iubirii. Prea multă suferință pentru câteva nopți de plăcere. Prea multe umilințe pentru un singur păcat.

Frecându-și ochii înroșiți, Nicolle oftă și lăsă perdelele să cadă. Oare când avea să se sfârșească totul? Avea să se sfârșească, oare, vreodată?

Puse paharul pe noptieră și luă o lumânare nouă, pe care o aprinse de la cea care dădea să se stingă într-o baltă de ceară. Flacăra pâlpâi tremurătoare, apoi se înălță dreaptă ca un vârf de brad. Nicolle suflă în fitilul muribund și îndesă lumânarea în ceara topită, așteptând răbdătoare ca suprafața ei să se răcească și să se închege.

Apoi, pradă unui impuls, deschise ușile dulapului și extrase cu grijă dintre veșminte o cutie rotundă, din lemn de trandafir placat cu fâșii înguste de sidef. Deschise capacul și privi lung bijuteria extravagantă din interior. Diamantul albastru, înconjurat de o bandă subțire de safire, era mai mare decât un ou de prigorie. Dacă ar fi ales să-l vândă în urmă cu doi ani, cu banii obținuți de pe urma lui ar fi scăpat de o bună parte din datorii. Dar nu putuse să facă asta. Pur și simplu nu putuse. Acea bijuterie avea o valoare sentimentală dulce-amară și nu se-ndurase să se despartă de ea. Era ca și cum și-ar fi renegat trecutul, amintirile... și inima. Trăgându-și nasul, Nicolle lăsă capacul în jos și strecură cutia la locul ei.

Câteva secunde mai târziu se vârî în așternuturile de bumbac cu miros de lavandă și luă de pe noptieră „Diavolul alb” al lui John Webster.

Deschise cartea la semn și citi: „Nu există o tortură mai nemărginită pentru om ca propriile gânduri”.

Nicolle lăsă cartea în poală și-și aținti ochii spre tavan, oftând întretăiat. Problema era că se gândea prea mult, își zise ea, încruntându-se ușor.

Jonathan Stamford ieșise din viața ei cu mult timp în urmă. Faptul că el negase existența unui trecut comun în fața ducesei

Însemna că prefera să lase trecutul acolo unde era: adică în trecut.

Probabil că-și făcea griji de pomană, oftă Nicolle din nou. Și totuși, astă noapte, când își făcuse intrarea în sala de bal la brațul lui Royce, privirile li se întâlniseră pentru o clipă.

Fusese un moment... ciudat, își aminti ea cu o mică strângere de inimă. O fixase cu acei ochi negri și pătrunzători, și ea simțise... acel fior de dorință și jind de odinioară, care-i înmuia genunchii și-i arunca pulsul spre cer. În acea fracțiune de secundă, i se tăiasе respirația sub lovitura neașteptată a unui dor cumplit. Și apoi privirea lui devenise tăioasă, distantă și disprețuitoare, având asupra ei efectul unui duș rece.

Acum se detesta pentru că-și ferise privirea, ca și cum ar fi fost vinovată de tot ceea ce se întâmplase în urmă cu șapte ani între ei.

De-a lungul anilor, pe măsură ce rănilе din sufletul ei începuseră să prindă crustă, Nicolle găsisе suficientă tărie să privească în trecut și să analizeze cu obiectivitate acea noapte în care el o alungase, cea mai neagră noapte din viața ei. Gândind prin empatie, Nicolle ajunsese să înțeleagă de ce se comportase atât de crud cu ea. Însă, oricâte scuze i-ar fi găsit, tot nu reușise să accepte, să ierte și să treacă peste refuzul lui de a o asculta. Măcar atâta îi datorase, dacă într-adevăr o iubise cât de puțin...

Fusese un șoc cumplit pentru ea. Bărbatul blând, atent și tandru, de care se îndrăgostise atât de complet, bărbatul pentru care riscase totul și-n ale cărui mâini își pusese inima, speranțele și viitorul, ei bine, acel bărbat se transformase într-un monstru cu chip de om. Înțelegerea, compasiunea, delicatețea și calmul acela de nezdruccinat pe care ea i le cunoștea atât de bine dispăruseră fără urmă. În acea noapte, Nicolle se izbise de latura neînduplecată și sălbatică a firii lui. Nu fusese pregătită, nu se așteptase la atâta ură, dispreț și duritate din partea lui. La atâta cruzime.

— Încetează! își porunci ea, înverșunată, simțind înțepătura lacrimilor în fundul gâtului. Nu te mai gândi! A trecut...

Puse cartea înapoi pe noptieră și suflă în lumânare. Apoi își trase păturile până sub bărbie și se făcu ghem.

Adormi plângând.

Dimineața fu mohorâtă, nori grei de ploaie adunându-se pe cerul plumburiu. Dar, pe neașteptate, un vânt puternic bătu din nord,

împrăștiind norii amenințători, și ziua se însenină.

Nicolle își luă prânzul în camera de studiu alături de Brooke, Miles și Duncan și alte patru guvernante care se îngrijeau de copiii ducilor de Ancaster, Buchan și Stanhope și cei ai marchizului de Hoddington.

Atmosfera era relaxată. Cu excepția domnișoarei Shelley, care se apropia de șaiszeci de ani, celelalte trei erau mai apropiate ca vârstă de cea a Nicollei.

— Este adevărat că aseară ai participat la bal? o întreabă Clarence, guvernanta familiei Ancaster, privind-o cu ochi mari, avizi.

Nicolle se opri din mestecat o clipă, simțind cum un val de sânge îi urcă în obraji. Nu avea de ce să se simtă vinovată, își zise ea, forțându-se să înghită duminatul. Fusese invitată acolo.

— Doar pentru câteva ore, dădu ea din cap, aruncând o privire rapidă peste fețele curioase ale tinerelor femei.

— Ți s-a făcut o mare onoare, să știi, șopti emoționată guvernanta de la Buchan House.

— Asta pentru că s-a născut cu sânge albastru în vene, comentă cu acreală miss Shelley. Ești contesă și prin naștere, nu numai prin căsătorie, nu-i așa, doamnă Clairmont?

Nicolle încuviință, încercând să-și dea seama de ce se simțea stânjenită de acest fapt. Se concentră cu încăpățănare asupra restului de omletă din farfurie, silindu-se să-l mănânce, în ciuda senzației de greață care o cuprinsese subit. Mâncarea își pierduse gustul, ea apetitul, și se ruga cerului ca discuția aceea să înceteze. Dar miss Shelley nu era de aceeași părere.

— Cred că situația dumitale a fost teribilă, dacă ai fost nevoită să muncești, comentă ea pe un ton dulceag, care o făcu pe Nicolle să strângă din dinți.

Invidia și răutatea femeii era prost ascunse. Cea mai mare parte a guvernantelor nutreau dorința ascunsă de a ajunge, prin intermediul meseriei lor, soții ale unor bărbați influenți. Cele mai căutate posturi de guvernantă erau cele aflate în case unde existau bărbați văduvi sau divorțați, deși cazurile de divorț erau extrem de rare. Nu puține își făuriseră un viitor sigur din această strategie, iar Nicolle bănuia această ambiție secretă la miss Shelley.

Punându-și tacticoasă tacâmurile pe farfurie, Nicolle o privi drept în ochi pe bătrâna domnișoară și zâmbi:

— Presupun că totul depinde de perspectiva din care privești lucrurile, rosti ea calmă. Unii oameni se gândesc că a duce o viață îmbelșugată este idealul de fericire. Eu găsesc că a te face util este un lucru minunat și nobil, mult mai important decât orice altceva. Nu trăiești cu adevărat dacă nu-ți împarți cunoașterea și bucuria cu cei din jur. Iar situația mea nu este nici pe departe atât de deplorabilă pe cât o vedeți dumneavoastră. Îmi place ceea ce fac și n-am cuvinte să mulțumesc cerului pentru că sunt sănătoasă și capabilă să muncesc. De fapt, asta mă împlinește. Sărăcia nu este o umilință în sine, dacă asta ați vrut să subliniați. Este de preferat să fii liber într-o viață trăită cu modestie, decât să fii bogat în lumea înșelătoare a privilegiilor, care te înrobesc și te fac sclavul lor, nu credeți?

— Pari să vorbești din proprie experiență, doamnă Clairmont, replică bătrâna zgrițuroaică pe un ton amabil, sub care se ghicea o undă de maliție.

În mod ciudat, Nicolle nu simți decât milă pentru femeia din fața ei. Probabil că viața o dezamăgise în repetate rânduri, dar în loc să învețe și să asimileze esența acelor lecții, biata nefericită preferase să se înverșuneze și mai tare.

— Una de care nu mă rușinez cu siguranță, recunosc Nicolle cu seninătate, ridicându-se. Acum, vă rog să mă scuzați, dar am o datorie de îndeplinit.

Ca la un semn, Brooke se ridică și ea de la masă, împreună cu Miles, și-l luă pe Duncan de mână. Când ieșiră pe coridor, nu se mai putu abține:

— Scorpie nesuferită, mârâi ea în surdina.

Nicolle râse și o privi cu afecțiune.

— Brooke, nu se cuvine să vorbești așa, o admonestă ea cu blândețe. Femeia asta a suferit la viața ei.

— Da, dar nu tu ești vinovată sau responsabilă pentru asta, replică tânăra cu necaz în voce. Îmi vine s-o plesnesc peste fața aia stafidită!

— Îți apreciez loialitatea, Brooke, surâse Nicolle, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai stăpâni s-o faci.

— Doamne, mi se face rău când mă gândesc că trebuie să-i suport prezența îngrozitoare pentru încă o săptămână și jumătate.

— Câteodată trebuie să învățăm să facem în viață și lucruri care nu ne plac.

— Mi-e milă de copiii ăia, care sunt nevoiți să-i suporte toanele în fiecare zi, ceas de ceas.

— Și mie, oftă Nicolle, în timp ce-i conducea spre etaj, unde se afla camera de muzică.

Următoarea oră, Brooke își exersă talentele la pian, Miles o acompanie la vioară, iar Duncan își pierdu vremea jos, pe covor, organizând o luptă sângeroasă între două duzini de soldăței de plumb.

Mulțumită de progresele elevilor ei, Nicolle ordonă o pauză de un ceas și jumătate și ieșiră cu toții la plimbare.

Prânzul în aer liber fu o idee primită cu bucurie de către toată lumea.

Mesele din lemn de stejar fură scoase și aranjate în livada cu meri din spatele conacului, sub umbra binefăcătoare a pomilor. Pe fețele de masă din olandă frumos brodate fură așezate tacâmuri de argint filigranat, platouri cu apetitive și fructe, și carafe de porțelan cu ceai și cafea.

Atmosfera era relaxată. Un vânticel adia molcom printre ramurile pline cu fructe încă necoapte, risipind o parte din zăpușeală. Conversațiile nu se ridicau mai sus de nivelul unei șoapte, fiecare încercând să se dezmeticească după petrecerea din noaptea trecută, care ținuse până-n zori.

John Stamford își sorbea tacticos cafeaua neagră, fără zahăr, ascultând distrat aprecierile logodnicei lui cu privire la balul din ajun. Privind-o, inima lui se umplu de plăcere.

Sarah arăta minunat în rochia ei de mătase violet, cu părul ridicat într-un coc simplu pe ceafă, în care el îi vârâse un boboc de trandafir roz pe care-l rupsese sub un impuls de moment dintr-o tufă bogată ce mărginea parcul. Arăta proaspătă și înfloritoare, iar el îi contemplă ovalul perfect al feței cu tâmpla sprijinită în două degete.

— Ce este? îl întrebă ea peste marginea ceșcuței de ceai, pe care o dusesese grațios la buze.

— Ești frumoasă, îi mărturisi el în șoaptă și un colț al gurii îi tresări sub un zâmbet blând.

Sarah se îmbujoră și-și plecă privirea. Când o privea așa, se simțea absurd de fericită. Poate că-și făcuse degeaba griji seara trecută în legătură cu femeia aceea. Poate că expresia de pe chipul lui nici n-avusese legătură cu micuța guvernantă, cu bărbatul pe care aceasta

îl însoțea.

— Te deranjează dacă fumez? o întrebă el.

— Știi bine că nu, zâmbi Sarah, urmărindu-l cum își aprinde trabucul subțire de foi.

Fumul dulceag și aromat se răspândi în aer, combinându-se cu izul particular, de mosc, al parfumului lui. Arată atât de chipeș și de masculin, gândi Sarah, simțindu-se emoționată. Fericirea o inundă ca un val de căldură, umplându-i ființa. Până la urmă, nu mai conta faptul că era bogat și poseda un titlu de excepție. Cu adevărat important era faptul că o iubea și că dintre atâtea tinere frumoase și de condiție bună, el o alesese pe ea ca să-i devină soție.

Charlotte își făcu apariția lângă ei și se așează pe singurul scaun liber de la masă, începând o conversație lejeră, de complezență, complimentând-o pe Sarah pentru rochie și bijuterii. Apoi se răsuci spre Stamford și-l privi ușor nesigură.

— Ce e? o întrebă el.

Charlotte își umezi buzele.

— Vicarul a căzut de pe cal și și-a fracturat șoldul drept, începu ea direct fără nicio introducere. Părintele Sanders, cel din satul vecin, este plecat pentru o lună la rudele sale, în Irlanda. Sunt doi preoți în Salisbury și am trimis un om în această dimineață să-i contacteze și să-l roage pe unul dintre ei, oricare, să officieze sâmbăta asta botezul lui Joshua. Dar n-am nicio siguranță că pot să ne servească tocmai în ziua și la ora stabilită de noi. Sunt multe nunți care se fac în această perioadă și planificările sunt făcute de acum o jumătate de an. Așa că este posibil să fim nevoiți să facem o mică schimbare de program, asta în cazul în care nu ne încadrăm în el din anumite motive.

— Nu pot rămâne mai mult de două săptămâni aici, Charlotte, rosti el pe un ton serios.

— Oh, John, dar lucrurile nu cred că or să se tergiverseze atât! exclamă ducesa. S-ar putea să-mi fac griji degeaba. Doar voiam să te anunț cum stăm... în calitate de naș al lui Josh.

Stamford zâmbi scurt. Adevărul era că acum nu se mai grăbea deloc să părăsească Wilton House. După el, șederea acolo putea să se prelungească oricât, atâta vreme cât își atingea scopul propus.

— Gerald ce zice? se interesă el, mimând preocuparea față de neplăcerea ivită.

— Boscorodește și amenință, oftă Charlotte, dându-și ochii

peste cap cu un aer exasperat. Zice că dacă preoții din Salisbury refuză să ne onoreze cererea, o să-i lege pe amândoi, o să-i târască până aici și o să-i forțeze să officieze slujba.

— Îl cred în stare, râse Stamford. Sper ca soarta să ne scutească de o asemenea tragedie, altfel vom fi cu toții excomunicați.

Cu coada ochiului zări mișcare în colțul livezii și știu încă înainte de a-și întoarce privirea, știu despre cine era vorba.

Întotdeauna îi resimțea prezența într-un fel acut, profund conștient. Chiar și în ziua sosirii lui acolo, înainte ca tânăra femeie să-și întoarcă fața spre el, simțise instinctiv că ea era. Simțise acea încordare scurtă în abdomen, atât de familiară, urmată de un mănunchi de fiori delicioși care i se încolăceau în jurul șirei spinării, gâdilându-i terminațiile nervoase. Un soi de anticipație și nerăbdare, o emoție puternică și tulburătoare pe care numai ea reușise s-o trezească în el...

Strângând din dinți în sinea lui, bărbatul își compuse o expresie calmă și zâmbitoare în timp ce asculta turuiala Charlottei, conștient de privirea atentă cu care Sarah îl studia.

Noaptea trecută, făcuse o greșală. Apariția Nicollei Clairmont la brațul lui Compton avusese un impact năucitor asupra lui, surpriza blocându-l pentru câteva secunde. Știa că se dăduse de gol și că trezise bănuielile Sarei, așa că acum trebuia să i le adoarmă la loc. Ce avea să se întâmple între el și ticăloasa aia mică n-o privea deloc pe ea. Sarah avea să fie soția lui, acesta fiind un fapt cât se poate de cert. Cu Clairmont, povestea era alta și așa avea să și rămână.

— Unchiule John! exclamă Brooke, veselă, îndreptându-se spre el cu ochi strălucitori.

Nicolle n-avu timp să schițeze niciun gest prin care s-o oprească. Și, oricum, era prea târziu. Brooke deja se îndreptase spre masa lui, sporovăind ca o gaiță. Nicolle se văzu silită s-o urmeze, rămânând totuși la câțiva pași de locul cu pricina, prefăcându-se preocupată de Duncan.

Inima îi bătea cu putere și, în ciuda faptului că se afla sub cerul liber, avea impresia că nu avea aer suficient. Îi simțea prezența, dură, copleșitoare, periculoasă. Și, cu toate că atenția îi era concentrată asupra lui Duncan, îi simțea privirea disprețuitoare tăind-o ca un bisturiu.

— Bună dimineața, Nicky.

Viconte de Compton răsări lângă ea, ciufulind cu o mână cârlionții bruni ai nepotului său și cu ochii ațintiți asupra ei. Nicolle își ridică privirea și se forță să zâmbească.

— Bună dimineața, dom... începu ea dar se opri brusc când îi văzu sprânceana blondă arcuindu-se acuzator... Royce, articulă cu dificultate, roșind puternic.

— Ați ieșit la o plimbare? se interesă el, filtrându-i frumusețea printre gene.

— Cam așa ceva, bâigui Nicolle, rugându-se ca Brooke să termine odată conversația însuflețită cu unchiul ei.

Își dorea să dispară, să se facă nevăzută. Ce Dumnezeu avea Brooke atâta de povestit?...

— Pot să vă însoțesc? o întrebă viconte, privind-o cu ochi amuzați.

— Firește, numai că o să fie oarecum plictisitor, ridică Nicolle din umeri cu un oftat. Duncan o să înceapă să hăituiască lăcustele și alte insecte pe o rază de o milă, Brooke, după cum o cunosc deja, o să mă pună să-i povestesc amănunte neinteresante de la balul de astă-noapte, iar Miles o să se plângă din cauza subiectului de discuție și nu-l condamn dacă o va face.

— O să fie distractiv, decretă bărbatul, aplecându-se ușor spre ea.

Parfumul ei de caprifoi îl învălui ca o mângâiere, accelerându-i pulsul.

— Ei, dacă dorești să vii cu noi, s-ar putea să devină distractiv, zâmbi Nicolle.

— Mergem?

— Trebuie s-o luăm și pe Brooke...

Fata, care-și auzise numele, se răsuci spre ei și zise:

— Duceți-vă înainte, le strigă ea. Eu mai rămân puțin.

Privind spre fața ei îmbujorată, Royce se gândi că nu era cazul să forțeze nota și să-i ofere brațul său. Luându-l de mână pe Duncan, porniră toți patru spre pădure într-o tăcere relaxată.

Deși părea calm și bine dispus, în realitate Stamford fierbea pe dinăuntru.

Îl irita îngrozitor faptul că viconte plecase cu ea, iar prin minte i se perindau tot felul de imagini. Erau amanți, nu se îndoia de asta.

Într-un fel, îi părea rău pentru Compton. Îl plăcea și-l respecta ca bărbat. Dar, în curând, relația lor avea să se termine. Îl salva doar, nu? de o durere inutilă, și de aceea nu avea de ce să se simtă vinovat. Ba chiar îi făcea o favoare, dacă era să fie cinstit.

Femeile ca Nicolle Clairmont merituau biciuite. Lacome, mincinoase și egoiste. Ei bine, el avea să-i arate unde îi era locul în realitate. Intenționa să-i arate ce ar fi putut să aibă cu adevărat și pierduse.

Avea să-i dea exact ce merita: iadul!

Patru ore mai târziu, vremea se strică cu adevărat. Toată lumea se refugie între zidurile conacului, la adăpost. Vijelia de afară se transformă într-o furtună năprasnică și încep să plouă torențial.

În ciuda aceste dezlănțuiri aprige, atmosfera de la Wilton House era una veselă.

O mare parte dintre bărbați se retrăsese în sala de biliard, fumând trabucuri subțiri, elegante, și gustând din colecția prețioasă de coniac franțuzesc a ducelui de Pembroke. Se discuta politică, comentându-se larg pe seama ultimului proiect de legi înaintat în Camera Comunelor, se speculau ultimele cotații ale Bursei din Londra și se făceau deja pariuri pe seama câștigătorilor curselor din toamnă de pe pistele de la Newmarket.

În salonul mic, doamnele se delectau cu ultimele bârfe ale sezonului lung, bând ceai și servind prăjiturile.

Nicolle nu știa care dintre distinsele musafire găsisse remediul ideal pentru plictiseală, cert este că fiica cea mică a ducesei de Ancaster, o tânără firavă și timidă pe nume Marjorie, fu invitată insistent să le cante ceva din gură, acompaniindu-se singură la pian. Spiritul mândriei materne tocmai fusese ațâțat și, după ce Marjorie își dădu toată silința să ducă până la capăt o piesă complicată de Mozart, fu rândul marchizei de Hoddington să își scoată odrasla la înaintare.

În aceste condiții, lady Charlotte nu se putu lăsa mai prejos. Începu s-o laude pe Brooke, ridicându-i în slăvi talentul de mare compozitoare.

Nicolle o văzu pe Brooke albindu-se la față și se simți cuprinsă de o furie rece. Pieseale tinerei sale protejate erau simple, nimic spectaculos, mici încercări muzicale pe care Brooke le compusese într-o joacă. Erau vesele și drăguțe, dar nu reprezentau decât niște...

cântecele.

Brooke protestase, dar ducesa se arătase de neclintit. Invitații trebuiau onorați. Ea îi ascultase compozițiile și se declarase încântată de ele. De ce să nu se bucure și oaspeții de la Wilton House de truda ei?

Privind-o pe ducesă și judecând după expresia fermă de pe fața ei, atât Nicolle, cât și Brooke, știură că pierduseră acea mică bătălie.

— Mă duc eu să-ți aduc partiturile, se offeri Nicolle, strângându-i mâna lui Brooke și încurajând-o. Pe care anume le vrei?

— „Primăvara”, „Inima codrului” și „Luna”, îngăimă Brooke cu o voce găuită.

— Minunată decizie. Și eu tot pe acelea le-aș fi ales. Mă întorc imediat.

Îi zâmbi tinerei femei, o bătu ușurel pe mână și se ridică, traversând salonul și ignorând privirea insistentă a lui lady Sarah.

Ajunse în dreptul scărilor când un tunet reverberă chiar deasupra conacului, făcând geamurile să zbârnâie în cercevele. Inima ei făcu un salt, ajungându-i în gât. Se sprijini cu o mână de perete, înghițind în sec.

Nu putea să sufere furtunile. Le ura. Și-i era o groază adâncă de ele.

Deși știa că nu avea ce să pătească, fiind la adăpost între zidurile groase, asta totuși n-o împiedica să tremure. Adunându-și cu o mână fustele bogate, se prinse cu cealaltă de balustrada netedă de lemn și începu șovăitor să urce scările. Un alt tunet, de data asta mai scăzut în intensitate, bubui în apropiere. Nicolle își înghiți un țipăt, cutremurându-se.

— Doar plouă, își zise ea în șoaptă, întărindu-se singură. Nu ești afară, ci înăuntru, așa că nu ai de ce să te temi, continuă să se încurajeze în șoaptă, urcând grăbită treptele largi.

Coti la primul etaj în stânga, îndreptându-se spre camera de muzică. Îi venea să-și astupe urechile și să se facă ghem într-un colț, până trecea grozăvia de afară. Și pentru faptul că mergea cu capul în pământ, nu-l văzu decât îl ultima clipă, atunci când se ciocni de el.

— Scuzați-mă, vă rog, se bălbâi ea, fără să-și ridice ochii, dând să treacă pe lângă bărbat.

— S-ar putea s-o fac, lady Clairmont, deși mă îndoiesc.

Vocea aceea baritonală avu efectul unui pumn aplicat cu forță drept în plex. Rămase fără aer și-și înălță fruntea, clipind năucită.

— Domnule! făcu ea cu o voce ce se dorea indignată, dar care în realitate ieși tare palidă.

— Au existat vremuri când nu mi te adresai astfel, rosti el pe un ton scăzut, nonșalant.

Șira spinării ei își regăsi verticalitatea instantaneu.

— Ah, deci va trecut amnezia! făcu ea batjocoritoare. Parcă spuneai că nu ne-am întâlnit niciodată.

— Și nu este adevărat? zâmbi el în umbră, cu o lentoare care-i dădu fiori. Nu-mi amintesc s-o fi cunoscut personal pe lady Clairmont.

Nicolle trase încet aer în piept și dădu să-l ocolească, dar el o prinse de braț și o ținu pe loc.

— Dă-mi drumul! îi ceru ea cu o voce înghețată, aruncându-i o privire de-a lungul nasului, cu bărbia ridicată semeț.

Stamford râse încetisor, privind-o cu ochi ușor îngustați. Intenționat, se aplecă spre ea, testându-i reacția. O văzu făcând ochii mari și încremenind, ca o ciută prinsă în bătaia puștii.

Întotdeauna îl fascinaseră ochii ei negri și misterioși ca noaptea, strălucirea lor de onix șlefuit, expresivitatea lor. Parfumul ei subtil, inconfundabil, de iarbă fragedă și soare, i se infiltra în nări, făcându-i stomacul să i se contracte.

În acea clipă, o urî din tot sufletul. Și se detestă pe sine.

Nu voia s-o dorească. Nu voia să mai fie atras de acea gură mică, cu buze perfect conturate, al cărei aspect de fruct pârguit îl făcea să jinduiască.

De undeva, din umbrele trecutului, imaginea lor înlănțuiți și goi țâșni la suprafața minții cu o claritate șocantă. Brusc, îl asaltară un șuvoi de senzații, pe care le crezuse moarte și îngropate: gustul gurii ei, textura mătăsoasă a pielii, moliciunea fermă a curbelor ei. Modul în care i se unduia în brațe, sunetele acelea păcătos de senzuale care-i izvorau din gât în clipele de extaz.

Privirea i se încețoșă de dorință, pulsul i se înteți. Îi observă tresărirea din ochi și știu cu o certitudine de nezduncinat că și ea își amintea.

Strângând din dinți, se retrase, îndreptându-și umerii largi, punând o distanță cât de cât sigură între ei.

— Văd că nu ți-ai pierdut îndemânarea, lady Clairmont, pronunță el ultimele două cuvinte cu un dispreț mușcător, măsurând-o cu o privire îngustată. Încă mai reușești să trezești interesul unui

bărbat. Dar nu te teme, nu ești în pericol cu mine. Eu mi-am satisfăcut curiozitatea în ceea ce te privește, nu-i așa?

Cuvintele lui o tăiară până la os. Nu merita acel dezgust din vocea lui și nici disprețul cu care o fixa. Dar, cumva, acest lucru n-o surprinse prea tare. Bărbatul din fața ei era unul neîndurător și pătimaș, care niciodată nu-și cruța dușmanii. Iar ea se număra printre aceștia de foarte multă vreme, nu se-ndoia de acest lucru.

Numai că, spre deosebire de atunci, situația prezentă era cu totul alta. Nu putea riposta cu aroganța statutului ei social din urmă cu șapte ani, dacă nu voia să ajungă pe drumuri. Deși niciodată familia ei nu se putuse număra printre cele bogate, poziția ei în societate fusese una privilegiată. Era fiică de conte, iar asta însemnase foarte mult la vremea debutului ei.

Nicolle se detesta pentru faptul că nu-și putea permite luxul de a fi mândră. Avea nevoie ca de aer de slujba ei de la Wilton House. Dar nici nu putea înghiți insulta cu zâmbetul pe buze.

Regretabila ei căsătorie cu Clairmont o învățase o lecție utilă supraviețuirii: nu-ți lăsa niciodată dușmanul să-ți cunoască punctele slabe. Și, în virtutea acestei teorii, își arcui o sprânceană cu un sarcasm voalat și-l privi cu capul înclinat ușor într-o parte, într-o manieră cântăritoare. Buzele i se curbară într-un zâmbet suav și vocea nu-i tremură nicio clipă atunci când îi vorbe:

— Nici nu m-am gândit că sunt în pericol, înălțimea Voastră. Mă surprinde doar faptul că atitudinea mea dezinteresată față de domnia ta a fost atât de prost înțeleasă. Pe de altă parte, nu pot să nu remarc faptul că vă contraziceți singur. Mă gândesc că este imposibil să trezesc interesul unui bărbat a cărui curiozitate a fost deja satisfăcută.

Stamford se încruntă, înghițindu-și surpriza. Tânăra de care se amoretase în urmă cu atâția ani fusese o făptură sfioasă, dulce și plină de candoare, vulnerabilă și puțin nesigură de propria frumusețe și senzualitate. Femeia de acum, care-l privea cu îndrăzneală, părea un fir de oțel învelit în mătase și dantele. Devenise conștientă de farmecul ei, era stăpână pe ea și, prin urmare, puterea de atracție îi sporise simțitor. Nu-i cunoscuse acea latură dârză și curajoasă a firii și, în mod cert, îi subestimase mintea.

— Să înțeleg că-mi faci o nouă ofertă? făcu el cu nonșalanță.

— Nu vă amăgiți singur, înălțimea Voastră, replică ea, zâmbind cu dulceață. Bărbații de soiul dumitale sunt teribil de plictisitori.

Găsesc obositoare inconstanța lor în dragoste, dar mai ales, mă îndispune lipsa lor de cinste.

Lui Stamford i se încleștară maxilarele și o venă zvâcni amenințător pe tâmpla lui. Puțin îi lipsi să n-o strângă de gât.

Cățeaua dracului! o blestemă în gând cu pizmă. Îndrăzneia să-l acuze de un păcat de care tocmai ea se făcea vinovată. I-ar fi fost devotat până la moarte și dincolo de ea, dacă i-ar fi rămas credincioasă! îi venea să-i urle asta în față, dar se controlă. Niciodată n-avea s-o lase să vadă sau să bănuiască cât de mult îl rănise trădarea ei.

— Ce interesant, comentă el sec. N-aș fi crezut să te deranjeze la un bărbat lucrurile care te caracterizează atât de bine!

Zâmbetul ei se topi. Îl privi rănită, fără a-și putea ascunde durerea care o cuprinsese subit. Făcu un pas în spate, șovăitoare, apoi făcu încă unul lateral și trecu pe lângă el, depărtându-se tăcută pe coridor.

Stamford rămase nemișcat aproape un minut întreg, cu privirile ațintite în golul rămas după ea, apoi pivotă pe călcâie și o luă în direcție opusă.

Mărunta victorie pe care o obținuse în acel duel verbal avea un gust clocit și reușise să-l îndispună îngrozitor. Și ceea ce era cel mai rău, gândi el cu amărăciune, era că o dorea mult mai aprig decât atunci când plănuia emoționat acele întâlniri ilicite cu ea...

CAPITOLUL 4

Trecuseră două zile de la confruntarea lor și Nicolle încă nu-și revenise complet de pe urma schimbului dur de replici dintre ea și marchizul de Stamford.

Era înspăimântată de faptul că el ar fi putut să-i spună ducesei adevărul despre ea, iar aceasta s-o alunge de la Wilton House. Umiliința aceea ar fi fost insuportabilă.

Nu-și putea permite să-și piardă slujba. Avea o ipotecă de plătit, medicamentele și tratamentele mamei ei erau destul de costisitoare, alături de întreținerea fiului ei și a celor două surori mai mici. Toată lumea de la Clairmont se baza și depindea de ea. Bărbatul acela ar fi putut să-i facă mult rău.

De ce oare nu înghițise aluziile lui jignitoare fără să crâcnească?

Doar nu era prima dată când o făcea, nu? Știa cât de meschin și de răzbunător era. Îl ruinasese pe Clairmont în mai puțin de un an de la căsătoria lor, pe asta o știa din sursă sigură. Nu-l atacase financiar în mod direct, ci prin intermediul altora. Apoi Harry se apucase să bea înfiorător de mult și viața ei, care nu fusese deloc blândă nici până în acel moment, se transformase într-un coșmar.

Mai erau nouă zile până când Wilton House avea să se golească de musafiri și ea să scape din acea situație îngrozitoare. Nouă zile de griji, frământări și incertitudini, pentru că, în adâncul inimii, presimțea că el n-avea s-o lase în pace.

Dacă ar fi avut intenția asta, ar fi ignorat-o până la capăt, s-ar fi prefăcut că nu există și ar fi părăsit Wilton House fără să-i adreseze niciun cuvânt de reproș sau altceva.

Întâlnirea lor de pe coridor ar fi putut-o cataloga drept un accident nefericit, dacă el ar fi lăsat-o să treacă nestingerită mai departe. Dar el o oprise și o atacase verbal, ceea ce o ducea cu gândul la un adevăr care-i întorcea stomacul pe dos: el premeditase acea întâlnire.

Poate că nu se așteptase s-o prindă singură pe coridor tocmai atunci, asta s-ar fi putut să fi fost o întâmplare, dar în mod sigur că ar fi pândit momentul respectiv. Până la urmă, tot ar fi încolțit-o pe undeva.

Ceea ce o speria de moarte era faptul că nu putea înțelege ce urmărea cu asta. Pentru Dumnezeu, îi făcuse rău în toate felurile posibile! Oare orgoliul lui nu se potolise, chiar și după atâția amar de ani? Ce mai voia de la ea?

Înfrigurată, Nicolle își fricționează brațele, prea puțin atentă la eseul pe care Brooke îl avusese de compus despre literatura modernă și pe care acum i-l citea cu glas tare.

Indiferent de ce urmărea acel individ arogant și crud, ea intenționa foarte serios să nu-i dea satisfacție. Motiv pentru care refuzase cu îndârjire invitațiile insistente ale ducesei de a se alătura musafirilor ei, pretextând stări de rău inexistente. Spera din tot sufletul ca lady Charlotte să se lase păgubașă, pentru că știa că scuza aceea jalnică n-avea să mai fie înghițită la nesfârșit. Iar alte scuze mai plauzibile nu putea inventa.

Royce... oh, Doamne, deja se gândea la viconte ca la Royce! era nespus de drăguț cu ea, or asta era un motiv de îngrijorare în plus.

Nicolle știa că este îndrăgostit de ea. Acest lucru devenise

evident pentru toată lumea încă de acum un an și jumătate, când se transformase într-un musafir frecvent la Wilton House. Pentru un bărbat care prefera viața agitată și plină de deliciile Londrei, șederile lui prelungite la Wilton House ridicaseră semne de întrebare.

Dar Nicolle nu avusese niciodată ce să-i reproșeze. Era întotdeauna respectuos și amabil cu ea și niciodată nu depășise limitele bunului-simț. Era generos, atent și blând, iar compania lui era foarte plăcută. Avea un umor extraordinar, era uluitor de inteligent și posedea toate calitățile unui bărbat adevărat: onestitate, sensibilitate, responsabilitate și cinste. Era un bărbat de onoare, cizelat și educat, un bărbat categoric frumos, bogat și dăruit cu un sânge albastru din cel mai vechi. Orice femeie s-ar fi simțit binecuvântată de zei să-l aibă la picioare... dar nu și ea. Pentru că, oricât de mult îl îndrăgea, Nicolle nu-l iubea. Nici ea nu înțelegea de ce nu-l iubea, când el merita lucrul acesta cu prisosință.

Iar seara aceea, când stătuseră de vorbă în grădină și o obligase cu eleganță să-i spună pe nume, ei bine, în seara aceea, lucrurile se schimbaseră între ei. Îi promisese prietenia lui, dar Nicolle nu mai era firea naivă de acum șapte ani. Știa că, în timp, prietenia avea să degenereze în altceva. Ceva pentru care nu se simțea pregătită și probabil că n-avea să fie niciodată.

Oftă încetișor și brusc deveni conștientă că Brooke tăcea și că o privea amuzată. Nicolle tresări, ca și cum ar fi fost prinsă asupra unui fapt rușinos, ceea ce și era de fapt. În loc să se concentreze asupra lucrării la care Brooke muncise patru zile-lucru pentru care era plătită să-l facă-ea visa la cai verzi pe pereți.

— Excelent, rosti ea, zâmbind, fără a-și putea să-și ascundă roșeața vinovată din obraji.

Brooke își mușcă buzele și-i întinse caietul. În timpul expunerii verbale, Brooke îi verificase atenția, strecurând câteva versuri de Wordsworth printre pasaje, și asta nu o dată, ci de vreo trei ori! Nicolle nici măcar nu le sesizase prezența, fapt care-i confirmă bănuielile: pe frumoasa ei guvernantă o frământa ceva.

Ce-ar fi putut-o preocupa atât de tare, încât s-o facă atât de distrată? Era ceva serios și grav, dacă era să se ia după paloarea chipului ei și după expresia chinuită din ochi, expresie pe care o avea tot timpul când credea că nu era observată. Dar Brooke avea un spirit fin de observație și schimbările petrecute în ființa Nicollei din ultimele

cinci zile ajunseseră s-o îngrijoreze. Oare era bolnavă? Gândul acesta o sperie pe Brooke.

— Te simți bine? o întrebă Brooke, luându-și inima în dinți și privind-o seriosă.

— Da, de ce? clipi Nicolle, mirată.

— Pari foarte tristă și... apatică, își exprimă Brooke frământările cu voce tare. Nu ești bolnavă, nu?

Nicolle surâse și o bătu pe dosul mâinii într-un gest liniștitor. Era bolnavă de griji și spaimă, dar n-avea sens să o agite pe Brooke degeaba. Oricum, nu i-ar fi putut mărturisi problemele ei, iar faptul că ea îi sesizase starea de spirit nu tocmai veselă o puse în gardă. Dacă Brooke îi observase nervozitatea, atunci trebuia să fie atentă pe viitor și să-și lase necazurile în dormitor, sub pernă.

— N-am nimic, scumpa mea. Cred că din cauza caniculei sunt așa, minți ea. Este înfiorător de cald!...

Brooke păru să-i accepte justificarea și fața i se însenină.

— Mama a spus că pot participa și eu la recepția de mâine seară, îi destăinuie ea cu emoție în glas. Face o excepție din cauza botezului lui Josh. De abia aștept, se înfioră ea de nerăbdare. O să ne distrăm pe cînste.

— Să **ne** distrăm? repetă Nicolle, privind-o încordată.

— Amândouă, dădu Brooke din cap, și ochii îi străluciră de anticipație. A zis că mă pot alătura adulților doar dacă mă însoțești, altfel nu se poate și nici nu se cuvine.

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!...

— O să vii cu mine, nu-i așa? făcu Brooke, aproape implorator.

Nicolle nu putu decât să încuviințeze tăcută. Un nod mare cât un pumn i se pusese în gât, împiedicând-o să vorbească. Ar fi vrut să se împotrivească, dar expresia fericită de pe chipul frumos al tinerei femei o învinse. Până la urmă, ducesa găsisese o metodă de constrângere foarte parșivă: se folosise de Brooke ca să-și atingă scopul.

Nicolle ar fi vrut să se ducă la ea și să-i ție ducesei în față s-o lase în pace, să-i strige faptul că nu-și căuta un soț, dar nu putea face asta. Știa că intențiile lui lady Pembroke erau nobile, chiar dacă nu primite cu bucurie. În mod mai mult ca sigur urmărea o apropiere între ea și cumnatul ei, o încurajare a unei relații sortite eșecului din capul locului. Royce Compton nu era bărbatul potrivit pentru o femeie văduvă și săracă, care avea atâtea complicații în spate. Însă la fel de

bine s-ar fi putut ca ea să exagereze cu suspiciunile și ducea să nu urmărească decât s-o facă fericită pe Brooke, știind cât de mult dorea aceasta să participe la un bal.

Indiferent care erau motivele ducesei, Nicolle o boscorodi în gând, înfuriată și speriată.

— Firește, se chinui Nicolle să zâmbească, străduindu-se să-și înghită disperarea și groaza care o cuprindeau.

Restul zilei decurse într-o stare de agonie mută, care îi consumă toată energia. Seara se vârî în pat cu sufletul înghețat de spaimă.

Mâine era sâmbătă. Mâine era sâmbătă. Mâine era sâmbătă...

Gândul acela i se învârtea amețitor și paralizant prin creier.

Ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc și totul să rămână încremenit pentru veșnicie.

Reuși să adoarmă cu greu, iar când alunecă pe tărâmul viselor, coșmarul își înalță capul hidos și-și întinse brațele lacome spre ea.

Botezul lui Joshua se dovedi a fi o corvoadă pentru tânărul preot adus din Salisbury. Copilul se agita și i se răsucea în mâini, urlând de mama focului, demonstrând tuturor cât de puternici îi era plămânii.

Nicolle abia reușea să-l țină locului pe Duncan, care-și pierduse răbdarea și tot încerca s-o șteargă de lângă ea. Miles era ușor amorezat de odrasla cea mai mică a ducelui de Ancaster, o fetiță de treisprezece ani, cu un păr de culoarea castanelor și o pereche de ochi uluitor de verzi, așa că adoptase o ținută țeapănă și serioasă, de bărbat în toată firea. Brooke încerca să pretindă că n-o interesa deloc atenția cu care viconte de Thistle o înconjura, dar, judecând după roșeața din obraji, lucrurile stăteau exact pe dos.

O singură dată Nicolle întâlni privirea lui Stamford și preț de o clipă, i se tăiase respirația. Stomacul i se strânse, gura i se uscă și își simți palmele transpirate, în timp ce o lua cu valuri de căldură. Contactul acela vizual nu durase mai mult de o secundă, dar ei i se păruse că fusese lung cât un secol și o tulburase peste măsură.

Apoi, ceremonia se termină și toată lumea se întoarse la conac, așteptând cu nerăbdare balul din acea seară.

— Dumnezeule, arăți fantastic! exclamă Brooke în clipa în care Nicolle păși în dormitorul ei, înveșmântată într-o rochie de culoarea caisei, singura mai elegantă pe care o avea în garderobă și pe care o

adusesse cu ea la Wilton House.

Rochia era foarte veche și modelul inițial se demodase încă de acum șapte ani, dar Nicollei îi plăcuse materialul și o păstrase cu grijă, modificându-i croiul și încercând s-o asorteze noilor pretenții vestimentare ale aceluia an. Nu se gândise că avea s-o poarte la un bal, pentru că rochia nu se preta la așa ceva, fiind prea simplă și prin urmare numai bună pentru rolul de însoțitoare care-i fusese atribuit. Cumva, reușise să-și disciplineze părul rebel și creț-blestemul vieții ei – într-un coc bogat pe ceafă, care-i dădea un aer distins și conservator. Totuși, nu avusese ce să facă în privința șuvițelor scurte din jurul chipului, care i se inelau pe frunte și în apropierea pomeților înalți. Ca bijuterii, purta singurii cercei pe care îi avea, o floricea din perle cu reflexe aurii, pe care bunica ei i-i dăruise cu o zi înainte de nuntă.

— Mulțumesc, surăse Nicolle. Și tu arăți minunat.

Nu mințea. Brooke purta o rochie de mătase de un roz stins, cu corsajul brodat cu boboci de trandafiri de un violet suav. Părul blond îi fusese coafat cu mare artă, înălțat într-un coc complicat în creștetul capului, înconjurat de o bordură de ametiste roz. Purta colier, brățări duble și cercei asortați nestematelor din păr, iar îmbujorarea delicioasă din obraji, cauzată de emoție și nerăbdare, îi sporea frumusețea și așa uluitoare.

— Mergem? ciripi Brooke, zâmbind larg și etalându-și dantura impecabilă.

— Desigur, oftă Nicolle reținut, urmând-o pe Brooke, care deja zburase pe ușă.

Deși era deja trecut de ora nouă seara, marea majoritate a invitaților nici nu coborâseră încă. Cele câteva perechi care se aflau acolo se strânseseră în trei grupuri distincte, sorbind șampanie și conversând reținut, în timp ce orchestra îi delecta cu o simfonie de Vivaldi.

Lady Charlotte se afla la brațul soțului ei și le întâmpinară zâmbitori, complimentându-le pe amândouă. Lângă ei se aflau ducele și ducesa de Ancaster, precum și contele de Derby cu soția lui.

Nicolle nu obișnuia să bea, dar la insistențele ducelui, acceptă timid o cupă de șampanie. Următoarea oră o petrecu într-o stare de încordare epuizantă. Ochii îi tot fugeau neliniștiți spre ușile de la intrare, așteptându-se să-l vadă apărând din clipă în clipă. Știa ce avea să citească în privirea lui, ce avea să gândească, iar asta o înfrigura, îi

paraliza mintea.

La orele zece și un sfert, musafirii începură să-și părăsească dormitoarele. Soseau în valuri toalete strălucitoare și bijuterii scumpe, extravagante, totul înconjurat de un amestec de parfumuri scumpe. Vicontele de Compton li se alătură la zece și jumătate, iar privirea lui arzătoare o învălui pe Nicolle într-un nor de caldă și sinceră admirație.

Câteva minute mai târziu, Nicolle îl zări în capul scărilor, având-o la braț pe lady Sarah.

Erau frumoși și tineri, frumusețea ei bălaie și gingașă completând-o pe a lui, distinctă, aspră și întunecată. Inima Nicollei se strânse, chinuită de un val de dor cumplit.

Cum de era posibil să simtă asta, când îi făcuse ce-i făcuse? gândi ea deprimată, cu fruntea plecată și ochii pierduți în lichidul auriu și efervescent, din care abia dacă gustase. Și mai ales, după atâția ani? Brusc, îi veni să plângă. Simți arsura lacrimilor în colțul ochilor și clipi des, trăgând adânc aer în piept și clipind des, ca să-și usuce ochii.

— Arăți îngrozitor de tristă, remarcă vicontele cu o voce scăzută.

Nicolle își ridică ochii spre el cu un zâmbet palid.

— Sunt doar obosită, rosti ea cu o voce ușor nesigură. Nu m-am odihnit prea bine azi-noapte.

— În cazul acesta, o s-o rog pe Charlotte să-ți dea mai multe de făcut. Îți stă remarcabil de bine așa, obosită.

Tânăra femeie râse și făcu o mișcare neinspirată. Își întoarse fața de la viconte și-și lăsă privirile să-i rătăcească aiurea prin sală. Și atunci, privirea i se ciocni de cea a lordului Stamford.

Nicolle încremeni fără a-și putea lua ochii de la el. Înalt și bine clădit, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cămașă albă și eșarfă legată la gât într-un nod simplu și elegant, Jonathan Stamford emana putere, bogăție și senzualitate crudă, năucitoare, într-o combinație fascinantă, letală, a cărei nefastă forță Nicolle o cunoscuse pe propria piele.

Îi era imposibil să descifreze expresia din ochii lui. Întotdeauna fusese un bărbat greu de citit și poate că din această cauză îl găsisese întotdeauna misterios și irezistibil. Acum o privea cu acei ochi întunecați și pătrunzători, iar Nicolle nu fu prea sigură cum să interpreteze acel licăr din ei: furie voalată, dispreț, ironie sau amuzament? În vremurile bune, ar fi înclinat să creadă că vedea

admirație în acei ochi plini de forță și magnetism.

Și atunci îi zâmbi. Un zâmbet vag, imposibil de tradus, care-i făcu inima să tresară.

— Dansezi?

Vocea lui Royce o smulse din mrejele privirii lui Stamford. Se răsuci spre viconte și se chinui să zâmbească.

— Trebuie să stau cu ochii pe Brooke, mărturisi ea în șoaptă.

— Brooke dansează deja cu lordul Stern, iar dacă vii cu mine, o s-o poți supraveghea îndeaproape, o ispiti el. Haide, Nicky, distrează-te. Nu se știe când o să mai ai ocazia s-o faci.

Nicolle își mușcă buzele încruntată, încercând să-și amintească când anume o invitasese lordul Stern pe Brooke la dans, dar nu reuși. Pur și simplu fusese dusă pe altă lume. Și era plătită pentru asta, Dumnezeu!

Înălțându-se pe vârfuri, încercă s-o localizeze pe Brooke printre mulțimea de invitați.

— Ți-ar fi mai ușor dacă ne-am strecura printre ei, o tachină Royce.

— Scuză-mă, sunt puțin distrată, rosti Nicolle, masându-și fruntea cu vârfurile degetelor.

O durere perfidă i se cuibărise acolo, cam cu un ceas în urmă, iar acum începuse să crească în intensitate, zvâcnindu-i în tâmpile și în spatele ochilor.

Fără a-i mai aștepta răspunsul, viconte le luă mâna și i-o strecură sub brațul lui, conducând-o spre ringul de dans. Nicolle reuși s-o zărească pe Brooke printre invitați și se mai liniști când constată că partenerul ei de dans era un simpatic octogenar.

La miezul nopții, focuri de artificii aprinseră cerul înstelat, scaldând Wilton House într-un șuvoi de licăriri multicolore. Sala de bal se golise. Toată lumea ieșise să urmărească spectacolul. Orchestra făcuse o binemeritată pauză. Aerul se umpluse cu mirosul aspru de cordită.

Nicolle stătea într-un colț al terasei, admirând exploziile colorate. Brooke avea îngăduința să stea doar până la ora două, ceea ce însemna că în două ore putea să se retragă.

Cu o jumătate de oră în urmă descoperise și cauza migrenei. Nu mâncase nimic toată ziua și fusese normal să se simtă slăbită și amețită. La insistențele lui Royce, mâncase câteva feliuțe de pâine

prăjită cu brânză și măslina, și alte două cu șuncă și parmezan. Apoi o cupă generoasă cu înghețată de zmeură, care-i ridicase moralul simțitor. După care, aproape că nu reuși să-și dea seama când golise o cupă de șampanie franțuzească.

Se simțea bine, puțin mai relaxată, iar durerea de cap îi trecuse aproape complet.

Nu-l auzi când se apropie de ea, dar îl simți. Fiecare nerv din trupul ei se întinse ca o coardă, fiecare mușchi i se încordă dureros. Ar fi putut să știe asta și cu ochii închiși. El emana un soi de forță nevăzută, copleșitoare, un magnetism brut, care-i alerta simțurile.

— Ai rămas neschimbată, Nicolle, rosti el cu o voce de o blândețe înșelătoare.

Nicolle trase încet aer în piept. Se înșela. Se schimbaseră enorm în ultimii șapte ani!

Tăcu, sperând ca acest lucru să-l descurajeze. Nu voia decât s-o lase în pace.

— Părul ți-e la fel de lung? o întrebă el într-o șoaptă răgușită, iar Nicolle se simți străbătută de un frison. Îmi amintesc cum mă înveleai cu mătasea lui...

— Nu se cuvine să mă întrebați și nici să spuneți asta, înălțimea Voastră, oftă Nicolle, încăpățănându-se să privească în noapte.

— Când am făcut noi lucruri cuviincioase, Nicolle?

Vocea îi era calmă, cu o undă de umor în ea. Tânăra femeie se încordă instinctiv.

Uneori, când Clairmont voia să o rănească, folosea același ton cu ea. Învățase repede să fie prudentă și să aibă grijă ce-i iese pe gură în acele momente. Clairmont era expert în arta torturii psihice și fizice. Inchiziția ar fi delirat de fericire să-l fi avut în slujba ei.

Un geamăt surd îi dilată pieptul când îi simți respirația caldă pe pielea dezgolită și expusă a cefei. Se înfioră fără să vrea, iar inima ei își întea bătăile. Îi simțea căldura trupului și știa că este la o distanță alarmant de mică față de ea.

— Miroși la fel, o învălui vocea lui într-o ceață de dorință. Îți mai amintești cum era cu noi doi, Nicolle?

Își amintea, cum să nu? Își amintea de zilele în care tânjea după îmbrățișările lui și de nopțile în care se desfăta cu ele. Dar la fel de bine își amintea și de vremea în care totul se destrămase sub ochii ei, de durerea vie, insuportabilă, care urmasă după aceea.

— Încă mă mai dorești, rosti el cu siguranța nonșalantă ce-l caracteriza atât de bine, vocea lui devenind joasă și senzuală.

Nicolle nici nu se obosi să nege. El ar fi știut dacă mințea. Dar spera ca tăcerea ei să-l facă să renunțe. Speră ca pasivitatea ei să fie înțeleasă doar într-un singur fel: dezinteres total. Pentru a nu se știe câta oară, se înșelă în privința lui: bărbatul acela poseda o tenacitate draconică.

— Între noi, lucrurile au rămas neterminate, Nicolle. O știm amândoi foarte bine.

Incapabilă să-i mai suporte cruzimea, Nicolle își întoarse fața spre el și-l privi cu răceală.

— Ba s-au terminat, îl contrazise ea cu o voce inexpresivă. Așa că, vă întreb: ce anume mai vreți de la mine?

El zâmbi, un zâmbet fermecător de leneș, privind-o pe sub pleoapele pe jumătate închise. Apoi, fără grabă, își ridică o mână spre fața ei, trecându-și dosul degetelor peste obrazul ei lipsit de culoare într-o atingere blândă, nespus de senzuală.

Nicolle nu se feri. Aproape că-i veni să închidă ochii și să se îmbete cu acea senzație minunată pe care mângâierea lui gingașă i-o dăruia. Trecuse atâta timp de când un bărbat nu o mai atinsese astfel! Faptul că el era bărbatul care o făcea complica lucrurile și mai mult.

— Știi ce vreau, șopti el răgușit. Și dacă...

— Jonathan? se auzi o voce tremurătoare la câțiva pași de ei.

Mâna lui căzu. Nicolle tresări și-și întoarse fața, reperând în întunericul de o clipă silueta grațioasă a lui lady Sarah. O bubuitură reverberă în noapte și cerul se umplu de lumini albastre, care șiroiră peste tânăra vicontesă, expunându-i paloarea obrazului și ochii măriți de șoc și nedumerire.

Logodnica lui Stamford îi privea încremenită și Nicolle simți o tristețe teribilă. Înghițind în sec, își feri privirea. Știa ce simțea și gândea acea femeie în acel moment. Și ei i-ar fi displăcut să-și surprindă logodnicul, bărbatul cu care urma să se mărite peste nici două luni, făcând curte unei alte femei.

Cu coada ochiului o văzu pe Sarah pivotând pe călcâie și intrând în sala de bal aproape în fugă. Bărbatul o strigă și se luă după ea. Nicolle rămase pe loc, simțind arsura lacrimilor în gât.

Singurătate și pustiu, asta erau sentimentele care îi strângeau inima. Și, pe deasupra lor, un dor cumplit, de neînțeles.

Realiză cu groază că încă-l mai iubea, iar revelația o cutremură. Îi venea să se facă ghem și să urle ca o fiară rănită, pe moarte.

Ultimul foc de artificii explodează în noapte, sfâșiind întunericul, urmat de exclamații de încântare și aplauze frenetice.

Nicolle se clătină. Nu se mai simțea în stare să intre în sala de bal și să pretindă că lumea ei era perfectă. Nu putea să rămână în acea încăpere cu el, știind că aparținea acum altei femei. Gelozia îi arse inima, umplându-i ființa cu gustul ei amar, bolnăvicios.

Nesigură pe picioare, coborî treptele și o căută pe ducesa. Se scuză în fața ei și-i ceru permisiunea să se retragă. Ducesa îi privi chipul palid și îi încuviință cererea cu un surâs înțelegător.

Două minute mai târziu, Nicolle intră în dormitorul ei, încuie cu grijă ușa camerei și se sprijini cu spatele de lemnul tare. Brusc, genunchii i se tăiară și Nicolle se prelinse pe podea, în timp ce hohotele de plâns irupseră în șuvoaie din adâncul ființei ei.

CAPITOLUL 5

Petrecerea se termină în jurul orelor trei dimineața. Nicolle așteaptă cuminte ca Wilton House să se cufunde în tăcere și nemișcare, apoi își trase o rochie simplă peste cămășuța de noapte și ieși tiptil pe scara servitorilor. Se duse la grajduri și o înșeuă pe Lilith, o iapă mică și blândă, pe care ducesa îi îngăduia s-o călărească ori de câte ori avea chef.

Apucând-o de dârlogi, Nicolle o scoase afară în curte și se ridică în spatele ei, vorbindu-i tot timpul în șoaptă. Apoi, cu un îndemn ușor, o conduse spre marginea pădurii.

În aer era zăpușeală și nicio boare de vânt nu adia prin frunzișuri. Pământul, pârjolit de caniculă, înmagazinase căldura de peste zi și acum o emana în valuri.

Nicolle nu-și amintea să mai fi trecut, în cei douăzeci și patru de ani câți avea, printr-o vară atât de toridă ca aceasta. Fusesecetă și ploile ocoliseră această regiune cu îndârjire. Pădurea era uscată, recoltele fuseseră distruse pe jumătate, iar oamenii se temeau cel mai tare de incendii.

Totuși, în pădure, răcoarea se păstrase. Nicolle mână iapa la pas, ascultând freamătul copacilor, glasurile animalelor nocturne, țârâitul

neobosit al greierilor. Într-un tufiş, luminiţele palide ale unor licurici o făcură să zâmbească. Nu-i era frică să meargă singură pe poteca îngustă, bătătorită. Făcuse acel drum de nenumărate ori în timpul verilor.

Baia în lac era unul dintre deliciile pe care şi le permitea. Curând ajunsese lângă malul apei şi-şi legă iapa de trunchiul subţire al unui mestecăn, lăsând-o să pască. Îşi scoase rochia şi o anină de crengile unui alun, apoi păşi în apa calmă şi rece. Se scufundă treptat în undele line, lăsându-le să-i răcorească pielea încinsă. Când apa îi trecu de talie, îşi ţinu respiraţia şi alunecă în adâncuri, apoi reveni la suprafaţă, răsucindu-se cu faţa în sus şi plutind relaxată, cu ochii aţintiţi asupra întinderii nemărginite ale cerului diamantat de stele.

Totul era nemişcat şi ireal de frumos, gândi ea cu un oftat, savurând plăcerea de a pluti fără ţintă în timp ce inhala miresmele nopţii, alungându-şi din minte frământările şi gândurile care o chinuiseră în ultimele zile. Închizând ochii, se contopi cu universul tăcut din jurul ei.

Dorul de Andrew îi strânse inima. Anul trecut pe vremea aceea, se afla la Clairmont, jucându-se cu el pe pajiştile verzi şi ascultându-i râsul vesel şi glăsciorul subţire, ca de clopoţel. Într-o săptămână, coşmarul avea să se termine şi avea să plece acasă. Pentru o lună, familia avea să fie reunită. Poate că Alexandra reuşea să obţină o învoire de la maica stareţă pentru a veni la Clairmont. Nu-şi mai văzuse sora cea mare de aproape un an. Mai precis, de la Crăciun. Şi nici nu era sigură când avea s-o mai întâlnească, asta presupunând că reuşea să vină la Clairmont în următoarea lună...

Şirul gândurilor îi fu curmat cu brutalitate când ceva gros îi încercui talia strâns, smucind-o în sus, în timp ce o mână mare îi acoperea gura, împiedicându-i urlatul de groază să iasă afară. Inima începu să-i lovească dureros în coaste şi Nicolle începu să se zbată cu forţă şi disperare, încercând să se elibereze.

— Încetează! îi porunci o voce scrâşnită în ureche.

Glasul familiar îi înmuie membrele, transformând-o într-o cârpă. Mâna care-i acoperea gura îşi slăbi treptat apăsarea şi Nicolle se trezi răsucită în loc. Se holbă neputincioasă la figura izbitor de frumoasă a marchizului de Stamford.

— Ce cauţi aici? îngăimă ea, încercând fără succes să se desprindă din braţele lui.

Îi simțea trupul gol lipit de al ei și o cuprinse un alt soi de spaimă, paralizantă.

— Să fiu al naibii dacă știu, declară el cu o voce răgușită și ochii strălucindu-i de furie... sau dorință, Nicolle nu știu prea bine care dintre ele. Adică știu, se corectă el sec, dar asta nu mă ajută cu nimic și nici nu m-a împiedicat s-o fac. În seara asta am nevoie de tine, Nicolle!

În seara asta. Nu mâine, nu poimâine, nu pentru o viață. Doar în seara asta!

În ciuda faptului că era șocată de apariția lui neașteptată, tulburată atât de cererea lui imperativă și jignitoare, cât și de faptul că se afla lipită de trupul lui gol și încordat de o nevoie evidentă, Nicollei nici nu-i trecu prin minte să-l respingă. Se simțea neputincioasă, speriată și lipsită complet de orice voință.

Prezența lui o copleșea în toate sensurile: nu putea gândi, nu putea respira, nu i se putea împotrivi. Însă cu adevărat înspăimântător era faptul că-l dorea. Dorea tot ceea ce reprezenta distrugerea ei ca ființă: dragostea lui.

Scânci neajutorată când gura lui se lăsă peste a ei, lacomă și hămesită. Amintiri vechi, pe care și le refuzase cu încăpățănare, țâșniră la suprafață cu o forță nimicitoare. Trecutul anulă prezentul, aducând cu el claritatea momentelor de extaz pe care le trăiseră împreună.

Nicolle își aminti cum era să fii atinsă de acel bărbat, cum era să-i primești generozitatea iubirii. Numai că de această dată, nu recunosc decât patima lui dezlănțuită.

Mângâierile lui aveau ceva ce o desființau: erau precise, posesive, nemiloase, insistând asupra unor locuri dureros de sensibile, îi întunecau mintea și-i fulgerau de-a lungul terminațiilor nervoase cu un mănunchi de senzații năucitoare.

Se trezi răspunzându-i înfrigurată, încolăcindu-se ca o iederă în jurul lui și trăgându-l spre ea cu o nevoie disperată.

— Spune-mi că nu m-ai uitat!... Spune-mi câtă nevoie ai de mine! îi cerul ei răgușit, chinuindu-se să-i scoată cămașa care i se lipise de trup.

Nerăbdător, bărbatul apucă marginile țesăturii și trase cu forță în lături. Pânza se sfâșie cu un sunet sec până la brâu, dezgolindu-i pielea albă și netedă.

— Spune-mi! mârâi el printre dinți, strecurându-și două degete în trupul ei.

Nicolle icni, iar lumea ei prinse să se rotească amețitor, în timp ce feminitatea începu să-i palpite sub atingerea aceea posesivă. Se încordă instinctiv, împingându-și bazinul în sus.

— Rostește-le! îi ceru el, încercuindu-i talia subțire cu un braț și ridicând-o în sus, pentru a avea acces nestingherit la sânii ei.

Nicolle suspină, strângând din ochi cu putere. O dorință sălbatică, primitivă îi străbătea trupul, mistuind totul în calea ei. Măinile lui îi produceau o dulce și chinuitoare agonie. Gura lui o devora de vie. Undeva, într-un colț al minții ei răvășite, realiza că avea s-o tortureze așa la nesfârșit dacă nu-i îndeplinea voia.

— Am... nevoie de... tine, gemu ea, aplecându-se și luându-i fața în palme. Îl privi adânc în ochii întunecați și sălbatici, și-i șopti cu o voce răgușită de lacrimi: nu te-am uitat niciodată!

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet arogant și triumfător, apoi mâinile i se încheștară pe șoldurile ei înguste, ridicându-i-le spre el.

Strigătul ei de durere sfâșie liniștea nopții, făcându-l să ezite. Preț de o clipă, își aminti de noaptea aceea încântătoare, în care i se dăruise întâia oară. Noaptea în care Nicolle îi dăruise inocența ei.

Pentru o femeie care avea un amant deja, trupul îi era ciudat de nepermisiv. Brusc, realizează că era posibil să se fi înșelat în privința ei și a lui Compton, și că trecuseră probabil destui ani în care nu mai primise atențiile unui bărbat.

Închizând ochii, John dădu deoparte toate resentimentele dintre ei, lăsându-se pradă momentului, îngăduindu-și bucuria absurdă și periculoasă de o a ține în brațe. Și dându-i și ei suficient timp să se acomodeze lui.

Apoi, frustrările din ultimele zile își cerură tributul. Și-o însuși cu înverșunare, iar când se eliberă, avu impresia că pământul îi fuge de sub picioare și că universul îi explodează în mii de stele orbitoare.

O ținu strâns lipită de el, chinuindu-se să se țină la suprafață și să nu se înece amândoi.

Se simțea vlăguit, stors de puteri și... incredibil de împlinit. Nu-și amintea de când nu mai avusese acea senzație de satisfacție totală. Probabil că nu se mai simțise atât de sătul încă de dinaintea plecării lui pe front. Realiză că s-ar fi putut îneca zâmbind și că nici nu i-ar fi păsat prea mult.

Nu dorea să numească acea senzație de mulțumire desăvârșită ca fiind fericire. Fericirea de a o ține la pieptul lui, de a ști că femeia

aceea delicată și nespus de frumoasă era a lui, cel puțin pe moment...

Cu un efort, o sălță în brațe și porni cu ea spre malul pietruit. O sărută prelung, neputându-se abține să n-o facă, și o așeză cu grijă pe jacheta lui.

Nicolle îl privi lung, ținându-și respirația, stânjenită. Era ciudat că nu simțea niciun regret pentru ceea ce se întâmplase mai devreme.

— N-ar fi trebuit să facem asta, șopti ea cu o voce răgușită. Ești... logodit, articulă ea cu dificultate, ferindu-și privirea.

— Asta așa e, îi dădu el dreptate pe un ton calm, ușor amuzat. Dar asta nu contează prea mult. Sunt un bărbat sănătos, cu nevoi sănătoase.

— Iar eu am fost aici ca să ți le satisfac, concluzionă ea cu o voce liniștită, din care avu grijă să elimine toată durerea și dezamăgirea pe care vorbele lui i le produsese.

— Nu începe cu melodramele, o preveni el pe un ton acru. Amândoi am dorit asta.

Nicolle deschise gura să-l contrazică, dar o închise repede la loc când își aminti de modul în care reacționase în brațele lui mai devreme, de declarațiile lipsite de orice urmă de rațiune pe care i le făcuse. Înghiți în sec, dorindu-și să moară.

— Și acum? vru ea să știe, văzându-l că nu face decât să tacă și s-o privească indescifrabil.

— Nu trebuie să-ți faci griji, rosti John, așezându-se pe iarbă, alături de ea, fără a se sinchisi de faptul că era gol. O să am în vedere să nu duci lipsă de nimic de acum înainte.

— Înțeleg, murmură Nicolle, ignorându-și usturimea din inimă.

Știa ce anume îi oferea. Deși statutul de amantă era extrem de tentant pentru biata ei inimă, totuși mai poseda încă destulă mândrie cât să se simtă jignită.

Ca să-și facă de lucru, dând o ocupație mâinilor agitate care o mâncau de dorința de a-l pălmuși, începu să-și strângă părul îmbibat de apă și să-l stoarcă cu hotărâre.

— Pentru cât timp? se trezi ea vorbind.

— Atâta timp cât o vom dori amândoi, îi răspunse el cu simplitate. Voi fi foarte generos cu tine, Nicolle, promise el, trasându-i curba dulce a unui sân cu vârful degetelor.

Nicolle fu ispitită să-i dea peste mână. Cuvintele lui, lipsite de orice emoție, îi ardeau inima. Îl privi lung, înghițindu-și lacrimile.

— Ce e? o iscodi el, văzând-o că tace.

O privi cu ochi îngustați, așteptându-i răspunsul, și în acel moment realizează cu precizie că ea avea să fie poate singura femeie lângă care avea să-și găsească împlinirea fizică. Și era suficient de isteată și de educată, încât să-i ofere și confort spiritual. Cât despre partea afectivă, niciodată nu avea să-i mai îngăduie să se apropie de inima lui. Niciodată!

— Să nu-mi spui că oferta mea te ofensează?! continuă el pe un ton condescendent.

Nu oferta lui o leza, constată ea cu amărăciune, ci indiferența crudă cu care-i vorbea.

— Nu mă simt insultată, milord, rosti ea, adunându-și tot curajul pentru a-i înfrunta privirea întunecată. Gestul dumitale este, cel puțin în acest moment, mult mai plin de considerație decât oricare altul de până acum.

Maxilarele lui se încleștară. Furia îi făcu ochii să strălucească. După o clipă, ajunse la concluzia că nu merită să se certe cu ea, așa că-i zâmbi, lăsându-și mâna pe coapsa ei.

— Nicky, nu are niciun sens să discutăm în contradictoriu. Ne-am lovit destul în trecut. Nu crezi că ne-am putea ajuta reciproc într-un mod avantajos, plăcut și comod?

— N-am acceptat încă să-ți devin amantă, replică Nicolle încet, cuprinzându-și genunchii cu brațele, în timp ce privirea îi rătăcea deasupra lacului.

Gestul ei era de o vulnerabilitate care-l mișcă. În fond, era o femeie singură și speriată.

O privi în tăcere. Era exact cum și-o amintea: micuță, delicată, cu pielea ca mătasea chinezească. Trupul zvelt nu păstra nicio urmă după sarcina avută în urmă cu atâția ani. Avea talia subțire, abdomenul la fel de plat, coapsele suple, sânii îi erau la fel de fermi și de sensibili ca întotdeauna.

— Aș putea să te conving să-mi devii amantă, rosti el, începând să-i mângâie șoldul. Însă n-ar avea niciun rost, nu-i așa? Ne-am dorit tot timpul, mai presus de voință, de rațiune și de sentimente.

— Am un fiu la care trebuie să mă gândesc, rosti Nicolle, încercând să ignore moleșeala delicioasă pe care atingerea lui iscusită i-o revărsa în membre.

John știa că asupra aceluși aspect niciodată n-aveau să cadă la

vreo înțelegere amiabilă. El o voia pe ea și atât. Nu dorea prin preajmă un plod mucos și răsfățat, fiul unui alt bărbat, care să-i amintească în permanență cât de lacomă și ticăloasă fusese maică-sa, și cât de lesne îl trădase.

Se întinse spre ea și o culcă pe spate, răstignind-o sub el. Îi încercui încheieturile fragile ale mâinilor într-un pumn, ridicându-i-le deasupra capului, și-și apropie fața de a ei. Când începu să-i vorbească, vocea îi suna glacial, punctând fiecare cuvânt în parte:

— Fiul tău va duce o viață la fel de îmbelșugată ca a ta, dar va rămâne unde este acum. Vreau să mă bucur în liniște de ceea ce plătesc în avans și doresc să am parte de întreaga ta atenție. Și, ca regulă de bază, vei fi doar amanta mea și nu-ți vei împărți favorurile personale cu nimeni altcineva în afara mea. Dacă te miros c-o faci, ce ți s-a întâmplat acum șapte ani la Stamford House o să ți se pară nimic în comparație cu ce vei păți dacă îndrăznești să zâmbești măcar unui alt bărbat. M-am făcut bine înțeles?

Nicolle trase încet aer în piept, simțind cum ura începe s-o sufoce. Adevărul zvâcni pe limba ei și fu nevoie de întreaga ei capacitate de autocontrol pentru a nu i-l scuipa drept în față. Brusc, îi veni să plângă. Evenimentele din ultimele zile o epuizaseră și se simțea îngrozitor de obosită. Prea obosită ca să mai lupte, să-l înfrunte pe acest bărbat îngrozitor. Atât de obosită, că până și gândurile ei își pierduseră coerența. Însă un lucru îl știa cu o certitudine de nezdruncinat: indiferent de cât de mult l-ar fi iubit pe acest om lipsit de inimă și scrupule, dragostea pentru fiul ei avea să primeze întotdeauna.

— Și dacă refuz? făcu ea într-un târziu, când reuși să se adune cât de cât.

— Îți ofer o viață cum nici nu visezi, mârâi el, iritat de încăpățânarea ei.

— Îmi oferi un surogat de viață! țipă ea, furioasă.

— Nu fi idioată! Doar nu te aștepti să te iau de nevastă!?...

Vehemența și disprețul din vocea lui o crucificară.

— Firește că nu! minți Nicolle. N-aș accepta să mă mărit niciodată cu un bărbat care mă disprețuiește cu fiecare bătaie a inimii lui.

— Dar nici nu dorești să-mi devii companie pentru serile plicticoase? o ironiză el cu sarcasm. Voi plăti generos, Nicolle, pentru

exclusivitatea asupra ta.

— Nu sunt obiect de distracție pentru nobilii plictisiți, replică Nicolle cu furie și răceală în glas.

— Vei avea casa ta la Londra, servitori care să te slujească, trăsura personală, o alocație lunară consistentă și alte câteva nimicuri costisitoare, cum ar fi bijuterii și blănuri rare, își lansă el oferta cu o voce egală.

— Văd că ești dispus să plătești regește pentru accesul liber la budoarul meu, remarcă sec Nicolle.

— Îmi pot permite, o asigură bărbatul calm, trecând peste ironia vorbelor ei.

— Cât timp am la dispoziție ca să mă hotărăsc?

— Până mâine seară, își arată el mărinimia.

— Mâine seară îl vei avea, rosti tânăra femeie cu o voce inexpressivă.

John zâmbi vag. Nicolle era ca toate celelalte femei. Promisiunea unei vieți de huzur, rochii și alte sclipiciuri, și-și vindeau și sufletul satanei.

Acum, că momentul negocierilor trecuse, deveni acut de conștient de trupul ei moale și ademenitor. Își lăsă încet capul în jos, intenționând s-o sărute, excitându-se aproape instantaneu, și îi mai despărțea o singură suflare când ea își întoarse fața, ferindu-se.

— Acum ce mai e? mârâi el, nemulțumit, retrăgându-și capul ca s-o privească.

— Încă nu mă plătești pentru serviciile mele, rosti Nicolle cu o voce plată.

— Deja te-am avut odată, replică el, iritat.

— Consideră-l un fel de bonus, i-o reteză Nicolle cu o voce calmă, întorcându-și capul și privindu-l în față cu o pereche de ochi scăpărători.

— Bine, fie și așa, rosti Stamford după o clipă de gândire, rostogolindu-se de pe ea.

O ajută să se ridice în capul oaselor, încercând să nu se lase distras de frumusețea, senzualitatea și gingășia trupului ei. Se îmbrăcă într-o tăcere penibilă și încordată, apoi el aduse caii lângă râu. O sui în șa, apoi încălecă și el și o porniră spre conac, fiecare adâncit în propriile gânduri.

Stamford jubila.

Nicolle era împietrită. Își simțea sufletul pustiit și gol. Nici chiar când Clairmont murise și creditorii o năpădiseră ca vulturii, nu se simțise atât de disperată, de îngrozită și de nesigură. I se părea că stă pe vârful unui munte înalt, înconjurată de prăpăstii. Nu putea gândi. Minte îi era paralizată de spaimă. Și-i era silă. Silă de ea, de situația în care se găsea. Dacă l-ar fi respins când trebuia, lumea ei nu și-ar mai fi pierdut sensul din nou.

Duseră caii la grajduri și scoaseră șeile, atârându-le în cui. Apoi Stamford o conduse până în fața intrării servitorilor. În ciuda atitudinii ei distante, bărbatul o sărută totuși. Un sărut lung și pătimăș, care să-i aducă aminte de deliciile care o așteptau dacă-i accepta oferta.

— Noapte bună, Nicky, îi șopti el, retrăgându-se un pas și privind-o cu un zâmbet arogant. Indiferent ce alegi, fă-o cu înțelepciune, o sfătui el cu o voce impersonală, în timp ce se îndrepta spre intrarea principală, cea rezervată privilegiaților.

— Așa voi face, șopti ea în întuneric, lăsând lacrimile să-i curgă în voie pe obraji.

Faptul c-o lăsase în fața intrării secundare, iar el o alesese pe cealaltă, era un act deliberat, subliniind în mod pervers și mai abtîr diferențele sociale dintre ei.

Cu inima frântă, Nicolle se târî în camera ei și se trânti în pat. Un angajament cu el o scotea dintr-o mulțime de neplăceri. N-ar mai fi muncit, ar fi reușit să-și achite integral împrumutul la bancă și să păstreze conacul Clairmont, tratamentele și doctoriile mamei ei n-ar mai fi constituit o problemă, Andrew ar fi avut poneiul pe care și-l dorea cu atâta ardoare, iar Louise și Victoria ar fi putut beneficia de un debut la Londra. Nu și-ar mai fi făcut griji pentru ziua de mâine, ar fi avut tot ce și-ar fi dorit, mai puțin două lucruri: dragostea și respectul lui.

Toate acele lucruri ar fi fost posibile cu un singur preț: mândria ei, respectul față de propria persoană. Ar fi fost o prostituată. Andrew ar fi avut o mamă prostituată. Gândul o otrăvea. Ar fi fost în stare să îndure orice, chiar și chinurile veșnice ale iadului, decât să suporte disprețul fiului ei, lumina ochilor și rațiunea ei de a trăi. Pentru că, peste câțiva ani, nu peste mulți, Andrew avea să înțeleagă unde se afla sursa bunăstării lor. Avea să înțeleagă ceea ce acceptase ea să devină. Și avea să se dezică de mama lui.

Asta în cazul în care Stamford n-avea să se plictisească de ea

până atunci și s-o arunce-n stradă. Și pentru că întreaga Londră avea să cunoască statutul ei de curtezană, posibilitatea de a se întoarce la meseria de guvernantă ar fi fost imposibilă.

Și, în timp ce se dezbrăca, Nicolle luă cea mai grea decizie din viața ei. Și ca să-și adune curajul s-o ducă până la capăt, deschise ușile dulapului și scoase caseta cu pandantivul dăruit de el.

Mâinile îi tremurau în timp ce prindea încuietorea lanțului la ceafă.

John ajunsese în dormitorul său fără să se întâlnească cu cineva pe drum. În sala de biliard, se vedea lumină, și știa că o parte din bărbați preferaseră jocul și băutul în neștire, orelor de dormit.

Se abținuse cu greu să nu-și fluiere triumful în notele unui vals vienez. Se simțea ușor ca un fluture care zburda din floare-n floare și la fel de mulțumit.

Nu-și făcea probleme în privința unui eventual refuz din partea Nicollei. Din câte înțelesese de la Charlotte, Nicolle avea o ipotecă asupra casei de la Clairmont, o mamă bolnavă care îi înghițea toate economiile, două surori în cârcă și un plod de îngrijit. Întreținerea ei ca amantă avea să-l coste destul de mult, dar ar fi fost dispus să-și arunce o jumătate din avere ca s-o aibă. Și intenționa serios ca acele cheltuieli suplimentare să-și merite osteneala.

Își scoase hainele de pe el, lăsându-le care încotro, și se vârî gol între așternuturile de mătase rubinie. Se gândi la ea și un val de dorință i se revărsă în sânge. Deși o avusese odată, trupul său încă nu-și găsisese liniștea. Era încă flămând, o foame adâncă, primordială și sălbatică, care-l rodea pe dinăuntru.

Reuși să adoarmă cu greu, dar o regăsi în vis.

În camera ei, lady Sarah Wilmot spumega de furie. De la fereastră dormitorului ei îl văzuse plecând și-i așteptase întoarcerea. Un ceas mai târziu, cele mai negre gânduri ale ei își primiră confirmarea când îi zărise apărând împreună la marginea pădurii.

Știa ce se întâmplase în acea oră cât lipsise. O înșelase cu târfa aia blondă, cu ipocrita aia cu față de sfântă!

Cum putuse să-i facă așa ceva, cum de îndrăznise s-o umilească în felul acela?!... Spunea că-l face fericit, că o iubește. Atunci, de ce?

Sarah se plimba agitată prin dormitorul micuț, decorat în

nuanțe de verde, roz și auriu, ținând într-o mână peria de lemn cu mâner de fildeș, ai cărei peri îi lovea ritmic în podul celeilalte palme. Și se gândea.

Vina nu era a lui. Mama ei folosea o expresie vulgară pentru asta, dar întotdeauna spunea că femeile erau cele vinovate. Bărbații erau în fond niște firi slabe, care cedau ușor.

Așa că vina era a ei!

Nu conta că-l văzuse atingându-i obrazul în urmă cu câteva ore. Ea îl ispitise, îl atrăsese cumva, iar el... era pur și simplu bărbat!

O duruse să-l vadă mângâind-o pe acea... ființă. În acea seară, înțelesese perfect sensul și greutatea cuvântului „gelozie”.

Fusese geloasă, cumplit de geloasă, iar senzația era oribilă. I-ar fi plăcut să-i smulgă părul acelei nemernice, să-i sfâșie fața cu unghiile și să-i scoată ochii. Însă un asemenea comportament ar fi fost nedemn de ea. Ea era o *lady*. Nu se putea înjosi, coborând la nivelul sărăntocilor. Așa că trebuia să găsească o cale să se răzbune pentru afrontul adus de Nicolle Clairmont.

Trebuia s-o discrediteze în fața tuturor. Trebuia s-o umilească de față cu toată lumea, să asmută oprobriul întregii societăți asupra ei. Trebuia eliminată, distrusă, înlăturată ca un gunoi ce era.

Dar cum? se încruntă ea, ducându-și o mână la frunte și masându-și sprâncenele pe toată lungimea lor.

Brusc, atenția îi fu captată de o licărire roșiatică. Coborându-și mâna încet, își studie brățara îngustă de pe încheietură. Era un dar de la el, o bijuterie frumoasă, cu o montură deosebită, formată din rubine sângerii și diamante micuțe dispuse în formă de flori.

Sarah își îngustă ochii un milimetru, privind țință nestematele.

Oh, da, ideea nu era deloc rea, ba chiar genială. În felul ăsta împușca doi iepuri dintr-un singur foc: ei i-ar fi făcut reputația praf și pe el l-ar fi făcut să se scârbească de ea.

Sarah zâmbea mulțumită în timp ce se vâra în pat, cuibărindu-se în așternuturile fine. Adormi aproape imediat, având pe chip expresia celor care își duseseră la capăt o sarcină extrem de dificilă și acum meritau pe deplin un pic de odihnă.

CAPITOLUL 6

A doua zi dimineață, Nicollei îi trebuiră douăzeci de minute să

se convingă să se dea jos din pat și să înfrunte realitatea crudă a unei noi zile. Nu-i venea să creadă că fusese atât de stupidă, de slabă și de inconștientă să cadă iarăși în plasa farmecelor lui. Ar fi trebuit biciuită pentru prostia ei crasă. Așa ceva nu se făcea. Bărbatul acela avea o altă viață, așa cum și ea avea una. Trăiau în lumi diferite, separate de atâtea lucruri. Și totuși, pentru a doua oară în viață, săvârșise aceeași greșeală: se încrezuse în el.

Oferta lui încă-i mai ardea inima. Nu pentru ceea ce presupunea acel lucru, ci pentru felul în care-i fusese făcută. Până și o tranzacție financiară ar fi conținut mai multă implicare în ea.

Dimineața și-o petrecu într-o stare de amorțeală, abia reușind să se concentreze asupra îndatoririlor ei. Cu puțin înainte de prânz, domnul Randall, majordomul, veni s-o informeze că stăpânii de la Wilton House o chemaseră de urgență în cabinetul de lucru al ducelui.

Nicolle o rugă pe Brooke să-i aibă grijă de Duncan până se întorcea, iar lui Miles îi notă în grabă niște probleme de aritmetică, ca să-i dea de lucru în acest timp.

În timp ce cobora scările, Nicolle se simți cuprinsă de un soi de neliniște. Expresia de pe figura aspră a intendentului o băgase la bănuieli. I se păruse ei, sau o privise cu răceală? Domnul Randall o tratase întotdeauna ca pe o fiică. Ce anume îl făcuse să-și schimbe atitudinea vizavi de ea?

Intră în cabinetul de lucru al ducelui și ezită o secundă în prag. Înăuntru se aflau ducele și ducesa de Pembroke, viconte de Compton, marchizul de Stamford și logodnica acestuia.

Toți afixau niște expresii sumbre și Nicolle simți un fior de gheață prelingându-i-se pe șira spinării. Indiferent pentru ce motiv fusese chemată acolo, prezența lui Stanford o îngrozea. Stomacul i se strânse sub un val de gheață când se gândi că singura explicație plauzibilă care-i justifica participarea, alături de lady Sarah, nu putea fi decât evenimentul din noaptea care trecuse, cel care se consumase în pădure lângă lac.

Gândurile i se învălmășeau în minte într-un amestec grotesc, oribil. Oare le povestise adevărul despre ei?... Le povestise ce se întâmplase la lac?... Oare chiar atât de pervers, de crud și de lipsit de inimă era?

Ochii i se îndreptară asupra ducesei, dar aceasta își ferea privirea și arăta îngrozitor de palidă. Compton o fixa cu un amestec de

milă, furie și regret. Ducele o privea distant, lady Sarah avea pe față o expresie scârbită și arogantă, iar marchizul afișa o indiferență rece.

Nicolle înaintă șovăitoare, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Palmele îi transpiraseră, genunchii îi erau nesiguri. Se simțea încolțită, hăituită, și încerca să înțeleagă motivul pentru care se aflau cu toții acolo, în acea atmosferă tensionată și ostilă.

— M-ați chemat? făcu ea, oprindu-se în mijlocul încăperii și executând o reverență ușoară, adresându-se ducelui direct.

Pembroke o privi și ridică o mână, expunând privirilor ei nedumerite o brățară subțire și delicată, bătută cu rubine și diamante, pe care o ține între două degete.

— Ți se pare cunoscută? își înălță el o sprânceană cu un aer calm și răbdător.

Nicolle privi bijuteria cu un aer confuz și negă tăcută din cap.

— A fost găsită în camera ta, o informă el distant, pândindu-i reacția.

— Camera mea? repetă Nicolle stins, clipind des și privindu-l perplexă.

— Știi cui aparține, nu-i așa? continuă ducele pe o voce dură, uitându-se la ea cu o furie abia stăpânită.

Nicolle făcu ochii mari, scuturând din cap și încercând să priceapă ce se petrece, ce voiau de la ea. Aproape că-i venea să râdă de ușurare pentru că nu-i strigaseră în față cuvântul „târfă”.

— Este a lui lady Sarah, așa că încetează cu tot teatrul acesta ieftin, doamnă Clairmont. Nu păcălești pe nimeni, să știi!

Nicolle pricepu dintr-odată situația în care se găsea și brusc, începu să se sufoce. Lumea ei se clătină, imaginea din fața ochilor i se încețoșă.

O acuzau de furt! Doamne, Dumnezeule, o acuzau de furt!

Înghițindu-și nodul greu din gât, articulă cu o voce spartă:

— Nu sunt o hoată, dacă asta vreți să insinuați! Nu am văzut niciodată acest obiect, nici măcar nu l-am atins. Nu am cum să vă demonstrez sau să explic măcar asta, dar dacă ați găsit acest obiect în dormitorul meu este pentru că cineva l-a pus acolo. Pe măsură de vorbea, vocea ei devenea disperată. Trebuie să mă credeți! imploră ea, îngrozită. Nu am făcut așa ceva. Niciodată n-aș face așa ceva!... Vă rog, trebuie să mă credeți!

— Dovada a fost găsită în camera ta, prin urmare te

incriminează, doamnă Clairmont, rosti ducele răspicat.

— Domnule, spuse Nicolle cu o voce răgușită de lacrimi, lucrez în serviciul dumneavoastră de doi ani. Vă sunt loială și pentru nimic în lume nu v-aș aduce vreo jignire, mai ales una atât de gravă. Este o greșeală. Vă dau cuvântul meu că sunt nevinovată de acuzația care mi se aduce. Sunt plătită generos pentru munca mea. Mi-ați cunoscut familia și-mi știți situația. Credeți c-aș risca totul pentru o brățară blestemată?

— Măsoară-ți cuvintele, doamnă! tună ducele, furios. Am avut încredere în dumneata. Și tocmai pentru că-ți cunosc atât de bine situația, mi se întărește convingerea că dumneata ai fost autorul. Nimeni nu avea de ce să ascundă brățara în dormitorul dumatăle.

Nicolle se albi la față și se clătină pe picioare. O slăbiciune cumplită o cuprinsese și se temu pentru o clipă că avea să leșine.

Oh, Doamne, gândi ea, ascunzându-și fața în palme, în timp ce umerii îi cădeau învinși. Ar fi fost mult mai ușor să îndure sentința de „târfă” decât cea de „hoată”. Cel puțin, acuzația de târfă ar fi fost adevărată. Nu furase în viața ei nimic, nici măcar o floare din grădina vecinilor. Numai și ideea o paraliza. Cine ar fi putut să-i însceneze o asemenea monstruoșitate? Cine...

Brusc, în mintea ei încolți o bănuială și, lăsându-și mâinile să cadă, îl privi lung pe Stamford. Ochii lui erau opaci, expresia de pe figura lui complet dezinteresată. Oare ar fi putut merge până într-acolo cu dorința de a o avea, încât să o arunce în acea dizgrație totală, asmuțind asupra ei oprobiul public, asigurându-se astfel că ea avea să-i primească propunerea scandaloașă? Voise să se asigure că ea nu avea de ales decât să-i facă pe plac? Posibilitatea aceea i se părea... nu exista cuvânt care să descrie oribilul gestului său!...

— Având în vedere faptele și circumstanțele, ești concediată, doamnă Clairmont, se auzi vocea ducelui, trezind-o din cugetări și făcând-o să-și întoarcă fața spre el. Ai o jumătate de oră la dispoziție să-ți împachetezi lucrurile și să părăsești Wilton House.

Nicolle îl privi lung și, spre surprinderea tuturor, zâmbi. Un zâmbet plin de amărăciune.

— Înțeleg, rosti ea cu o voce distantă. Voi...

— Eu o cred.

Nicolle își întoarse fața spre vicontele de Compton, clipind surprinsă. Fața bărbatului era întunecată, iar privirea lui o fixa cu

părere de rău, dar și cu blândețe.

— Nicolle nu ar face așa ceva! continuă el cu o voce aspră, făcând doi pași în direcția ei pentru a-și sublinia clar poziția.

Ducele îi aruncă fratelui său o privire dezgustată.

— Royce, ar fi înțelept să te abții să te arunci cu capul înainte, rosti el cu sarcasm. Mai ales când ai creierii încă aburiți de farmecele doam...

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa! șuieră vocea vicontelui, încărcată de furie, făcând un pas amenințător spre el, cu pumnii strânși, gata să se ia la bătaie cu oricine ar fi dorit să-i dea această satisfacție. Și nici să vorbești așa de Nicolle! O singură jignire să-i mai aduci și o să-mi dai socoteală mâine dimineată în zori!

Nicolle deveni lividă. Asta era ce mai lipsea: doi bărbați, și frați pe deasupra, omorându-se pentru virtutea și nevinovăția ei.

Dădu să intervină, dar vocea ducelui răpăi ca o ploaie de gloanțe, în timp ce-și privea fratele cu ochii strălucind de mânie:

— Îndrăznești să mă înfrunți?!

— Nu îndrăznesc, chiar o fac! mârâi vicontele printre dinți. Pentru Dumnezeu, izbucni el exasperat, femeia asta v-a scos dintr-o mare nevoie! Dacă nu era ea, casa asta s-ar fi transformat într-un balamuc total. Se răsuci spre ducesa, privind-o cu răceală. Nici tu Charlotte, n-ar trebui să te îndoiești de cinstea ei. Dacă Nicky ar fi vrut să fure, s-ar fi servit până acum din sclipiciurile tale costisitoare și este destul de inteligentă ca să le ascundă într-un loc unde să nu fie găsite. Doi ani de corectitudine, cinste și devotament, doi ani în care nu v-a dat niciun motiv de nemulțumire, acești doi ani ar trebui să atârne greu în fața acestei situații măsluite. Vă înșelați cu toții în ceea ce o privește...

— Vă rog, se auzi vocea slabă a contesei de Clairmont.

Vicontele se răsuci spre ea atât repede și o privi cu atâta revoltă și mânie, că tânăra femeie tresări.

— Eu te cred, repetă el pe un ton clar și răspicat, privind-o în ochi cu intensitate. Așa că, lasă-mă să-ți apăr onoarea.

Nicolle îl privi cu recunoștință, dar clătină din cap în semn de refuz.

Tăcerea care se lăsă era punctată de ticăiturile ceasului care trona pe polița căminului. Toată lumea îl privea pe viconte ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

Nicolle își închise ochii, știind că, indiferent dacă situația ei s-ar fi lămurit sau nu, iar ducele și ducesa de Pembroke i-ar fi îngăduit să lucreze în continuare la Wilton House, ea tot n-ar mai fi putut rămâne acolo. Faptul că se îndoiseră de ea, de onoarea ei, era un lucru peste care nu putea trece.

Când deschise ochii, trăsăturile i se împietriseră și fața i se goli complet de orice expresie.

Urnindu-se cu greu din loc, se îndreptă spre o măsuță joasă de ceai, acoperită cu plăci de ceramică. Își duse apoi mâinile la gât, trăgând afară un lanț subțire de aur. De capătul acestuia atârna un enorm diamant albastru, înconjurat de o bordură îngustă de safire.

La vederea bijuteriei, Stamford deveni livid.

„Vreau să-l porți ca semn al afecțiunii mele”, rostise el cândva, în timp ce-i închidea încuietorea în jurul gâtului subțire, delicat.

„Este... prea mult!” șoptise ea, privindu-l cu ochi mari, plini de lacrimi și de nețărmurită dragoste.

„Nimic nu este prea mult când vine vorba de tine”, zâmbise el, sărutându-i fruntea senină.

„Te iubesc”, declarase ea cu o voce moale, trăgându-și nasul ușor.

„Și eu te iubesc”, răspunsese el, îmbrățișând-o strâns. „Poartă-l de dragul meu, vrei?...”

O urmări încremenit cum își scoate lanțul de la gât, așezând cu grijă bijuteria în centrul mesei. Diamantul uriaș captă o rază de soare, transformându-și strălucirea într-un curcubeu de văpăi înghețate.

Răsucindu-se spre duce, care o privea nedumerit, Nicolle își înalță bărbia și rosti cu o voce impersonală:

— Sper ca valoarea acestei bijuterii să acopere banii pe care mi i-ați plătit în avans și să spele din gravitatea așa-zisului meu păcat.

Mușcându-și buzele care-i tremurau, Nicolle le întoarse spatele și porni spre ieșire. În prag ezită, apoi se întoarse și-i aruncă marchizului de Stamford o privire lungă.

— Răspunsul meu la oferta dumneavoastră este un categoric nu, i se adresă ea pe un ton sec, lipsit de emoție, părăsind cabinetul fără să mai privească înapoi, cu demnitatea și grația unei regine, lăsând în urma ei o tăcere grea, plină de stupefacție.

Diamantul arunca sclipiri de gheață din mijlocul mesei. Mărimea și finețea lucrăturii ridicau valoarea lui la o sumă imposibil de

pronunțat.

O undă de șoc străbătu încăperea, ca un ecou nerostit al unei întrebări mute, ce frământa mințile celor prezenți: de ce cineva, care posedea o asemenea bijuterie, estimată la o mică avere, s-ar fi coborât să fure o alta, a cărei valoare era insignifiantă în comparație cu valoarea aceluiaș pandantiv de mărimea oului de prigatorie?

Viconteles îi fulgeră pe toți cu o privire disprețuitoare și ieși din cabinet, luându-se după Nicolle. O prinse din urmă la jumătatea holului și-și potrivi pașii cu a ei.

— Îmi pare foarte rău pentru nedreptatea ce ți s-a făcut, Nicolle, rosti el pe un ton scăzut. Își vor da seama de greșeală, deja o fac...

— Vă rog, băguii tânăra femeie, continuând să meargă, cu privirea ațintită în față, orbită de durere și rușine.

— Lasă-mă să te conduc la Clairmont, insistă el cu o voce rugătoare. Măcar atât să fac pentru tine.

Nicolle dădu să-l refuze, dar realizează că nu avea mijloace de transport ca să ajungă acolo, mai ales că trebuia să-și împacheteze toate lucrurile și să le ia cu ea, deci urma să aibă un bagaj considerabil. Așa că nu avu de ales și-i acceptă oferta, încuviințând tăcută din cap.

Viconteles rămase la baza scărilor, urmărind-o cu privirea. Era atât de revoltat, atât de furios și frustrat de ceea ce se întâmplase în cabinetul ducelui, ferm convins că Nicolle era total nevinovată, că-i venea să ia toți pereții la pumni.

Era inocentă, de asta era ferm convins. Însă nu era de ajuns, trebuia să și demonstreze acest lucru. Dar cum? Știa că situația avea să rămână așa, deși, la vederea aceluia diamant citise în ochii fratelui său o ușoară ezitare, iar în ochii cumnatei sale un soi de ușurare. Lady Sarah făcuse ochii mari, iar Stamford păruse cumva năucit.

Oare de unde avea Nicolle acea bijuterie extravagantă? N-o văzuse niciodată purtând-o la gât. În mod sigur avusese o valoare sentimentală pentru ea, pentru că o păstrase, în ciuda vitregiilor pe care le viața i le adusese pe umeri în ultimii doi ani. Îi cunoștea situația foarte bine, Charlotte îi povestise totul. Mama ei era bolnavă, Clairmont era sub ipotecă, avea un fiu de crescut și două surori care nu-și făcuseră debutul...

Ar fi putut să vândă diamantul și să obțină bani buni pe el. Royce estima valoarea lui la peste o sută de mii de coroane, poate și mai mult. O mică avere. Indiferent ce sumă datora Nicolle fratelui său,

intenționa să i-o achite și să-i dea diamantul înapoi.

Nicolle își făcu bagajele în mai puțin de douăzeci de minute. Nici nu avea prea multe de împachetat. Câteva rochii modeste, lenjeria de corp, accesoriile de păr și cărțile pe care le adusese cu ea de la Clairmont. Se mișca mecanic, făcând totul fără să se gândească, lăsând deoparte durerea și umilința care-i sfâșiau inima. Avea să se gândească la tot abia după ce ajungea la Clairmont. Dar până atunci, trebuia să dea dovadă de demnitate, atâta cât îi mai rămăsese, și de stăpânire.

Apoi bagajele îi fură cărate și înghesuite în trăsură luxoasă a vicontelui, iar ea făcu o scurtă oprire în drum spre camera de studiu, unde o așteptau Brooke, Miles și Duncan. Își luă rămas-bun, înghițindu-și lacrimile în fața expresiilor îndurerate și nedumerite de pe fețele lor, înlăturându-le întrebările și protestele cu o voce tremurătoare:

— Tatăl vostru o să vă explice totul. Îmi pare rău. O să-mi fie îngrozitor de dor de voi. Să fiți cuminți, de dragul meu, și să știți că... situația care m-a forțat să vă părăsesc nu are niciun temei real.

Zece minute mai târziu, trăsură vicontelui ieșea pe porțile conacului, înscriindu-se pe drumul prăfuit de țară. Wilton House rămăsese în urmă, și odată cu asta, și visele ei.

Viitorul care i se deschidea înaintea era întunecat, sumbru și lipsit de orice speranțe.

Durerea, rușinea și nedreptatea care i se făcuseră o împietriseră pe dinăuntru.

Drumul până la Clairmont avu loc într-o atmosferă înghețată. Nicolle era recunoscătoare bărbatului din fața ei, îi era recunoscătoare pentru faptul că o ajutase, pentru că crezuse în ea, recunoscătoare pentru că îi respectase intimitatea, lăsând-o singură cu gândurile ei.

În acest timp, în cabinetul de la Wilton House, atmosfera era tensionată.

Ducele își presă cu putere rădăcina nasului, privind ținută diamantul pe care Nicolle Clairmont i-l lăsase ca să-i acopere suma derizorie pe care el i-o dăduse pentru cele două săptămâni în plus de stat acolo.

Charlotte încremenise în fotoliu, privind bijuteria cu lacrimi în ochi.

— Poate că ne-am pripit, Gerald, șopti ea cu o voce răgușită,

plină de durere, privindu-și soțul răvășită. Poate că, într-adevăr, este nevinovată.

— Nu știu, draga mea, declară ducele cu un oftat.

— Este ridicol! exclamă Sarah, trecând pe lângă ei și luând bijuteria din mijlocul mesei cu un aer disprețuitor. Diamantul acesta pot să jur că este sticlă goală.

— Nu jura. Diamantul este veritabil.

Vocea logodnicului ei o făcu să se întoarcă și să-l privească surprinsă și nedumerită.

— N-ai de unde să știi asta, până nu-l vede un bijutier, ripostă ea cu vehemență.

— N-are rost să ne pierdem vremea degeaba, murmură el, cu o expresie cruntă în ochii negri. Știu că piatra este veritabilă pentru că eu i-am dăruit-o în urmă cu mulți ani.

Cuvintele lui avură efectul unui trăsnet asupra celor din încăpere. Toți ochii se îndreptară șocați asupra lui.

Chipul vicontesei se goli de sânge. Îl privea lividă, incapabilă să scoată un sunet. Mâinile începură să-i tremure și scăpă diamantul pe covor.

— Și acum cred că ar trebui să ne dai o explicație, Sarah, rosti el cu o voce suspect de calmă.

— C... ce vrei să spui? făcu ea un pas în spate, privindu-l speriată.

— Aseară aveai brățara la mână, începu el pe un ton lipsit de emoție. Am văzut-o cu ochii mei. Azi dimineată, când te-ai trezit, ai observat că dispăruse. În plus, tu singură ai afirmat zilele trecute că nu ți-o dai jos niciodată, pentru că, în felul acesta, mă simți mereu aproape de tine... chiar și când nu sunt, sublinie el cuvintele cu ironie în glas. Deci, când anume crezi că ți-a dispărut brățara?

Sarah îl privi înfuriată.

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa! Cum îndrăznești să... să insinuezi că aș fi în stare de o asemenea mârșăvie?!

Stamford oftă.

— Uite ce-i, începu el pe un ton rezonabil, știu că am greșit în fața ta și ți-am dat motive să fii supărată pe mine, dar nu trebuia să-ți împingi răzbunarea atât de departe. Femeia aia este nevinovată, o știm foarte bine amândoi...

— Nevinovată?! țipă ea, isterizată, privindu-l cu lacrimi în ochi.

A încercat să mi te ia, am văzut cu ochii mei asta. V-am... se opri o clipă și-și înghiți convulsiv, aruncându-și cu un aer provocator bărbia în față. V-am văzut aseară, împreună, ieșind din pădure. Ce zici de asta?

Privirea lui se îngustă, un mușchi zvâcni pe maxilarul său. În contrast cu expresia de pe fața lui, vocea îi sună înșelător de blândă, o idee amuzată:

— Singurul lucru pe care aș putea să-l spun este că treaba asta nu te privește. N-ar fi trebuit să mă spionezi, Sarah. Te-ai fi scutit de o suferință inutilă. Nu ești stăpână pe viața mea, scumpo, ar fi trebuit să fii suficient de inteligentă ca să înțelegi acest aspect. Și, luând în considerare situația dată, nici nu cred că vei mai ajunge vreodată să devii.

— Ce... ce vrei să sugerezi cu asta? se albi lady Sarah la față.

— Ceea ce este evident, draga mea. Rup logodna, ce-ți închipui? zâmbi el amar. Credeam că ești o femeie morală, cu demnitate, care niciodată n-ar fi în stare de o asemenea meschinărie. După câte mi-a fost dat să observ, m-am înșelat grav în privința ta.

— Dar...

— Sarah, îi curmă el protestul, abia mișcându-și buzele, poate că doamna Clairmont își are defectele și păcatele ei, dar nu merita o asemenea umilință.

— Îi iei apărarea în fața mea acelei târfe? izbucni vicontesa cu ochii în flăcări.

— Chiar nu-ți dai seama ce-ai făcut?! răcni el, scos din minți, făcând-o să tresară violent și să scoată un țipăt speriat.

Bărbatul făcu un pas, apoi se opri, strângând din fălci cu putere. Își simți măsele scrâșnind, la un pas de a i se sfărâma în gură, în gura plină de amărăciune și dezgust.

Trăgând încet aer în piept și calmându-se cât de cât, se răsuci spre ducesa și o privi negru la față de supărare.

— Îmi pare rău pentru neplăcerile create, i se adresă el Charlottei cu o voce plină de o furie greu de stăpânit. Voi încerca să îndrept lucrurile cumva. Ți-o promit. Acum, vă rog să mă scuzați.

Și părăsi încăperea, trecând pe lângă Sarah fără să o mai învrednicească nici măcar cu o singură privire, oprindu-se doar atât cât să ia diamantul de pe covor și să-l bage în buzunarul jachetei elegante de stofă neagră.

Ușa se trânti în urma lui cu putere, făcând-o pe tânăra vicontesă

să încremenească. Ochii ei albaștri se întoarseră spre fețele împietrite ale gazdelor. Expresia din privirile lor o făcu să izbucnească în lacrimi și să iasă în fugă din cabinet.

Ducesa își îngropă fața în palme și începu să suspine.

— Am pierdut-o, gemu ea, cu umerii zguduți de hohote de plâns. Niciodată nu va mai accepta să vină aici... Ce le vom spune copiilor?...

Ducele se lăsă într-un genunchi lângă fotoliul ei și o luă în brațe. Se simțea oribil pentru felul în care se purtase față de Nicolle Clairmont. Îi era greu să accepte faptul că se lăsase atât de orbit de aparențe și că nu stătuse să judece situația mai bine.

Royce avusese dreptate. Se înșelaseră cu toții în privința bieteii femeii. Păcatul acesta avea să-i ardă sufletul pentru o veșnicie.

— După ce pleacă musafirii, va trebui să ne ducem la Clairmont și să ne cerem scuze în fața ei, rosti el cu o voce înăbușită. Sper să ne ierte. Mă rog lui Dumnezeu s-o facă. Pentru că eu, unul, știu că nu mi-o voi ierta prea curând.

— Oh, Doamne, gemu ducesa, sprijinindu-și capul de umărul soțului ei. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit brusc de ceva, își înalță capul și-l privi pe duce în ochi: Oare ce-a vrut să spună John cu faptul că el i-a dăruit Nicollei diamantul?... Zilele trecute a afirmat că n-a întâlnit-o niciodată.

Ducele se încruntă, reflectând.

— Nu-mi dau seama. Va trebui să-l întrebăm, dar dacă este ceea ce bănuiesc eu că este, situația este mai mult decât complicată.

CAPITOLUL 7

La Clairmont, totul rămăsese neschimbat. Victoria era aceeași guralivă dintotdeauna, Louise diametral opusă, iar mama ei își îndura fără să se plângă durerea vie care-i deforma articulațiile mâinilor și picioarelor. Totul era așa precum lăsase în urmă cu patru luni, cu excepția lui Andrew, care se mai înălțase puțin și-și pierduse incisivii de lapte.

Primul lucru pe care-l făcuse imediat după ce bagajele îi fuseseră descărcate în fața casei și viconteii își luase rămas-bun de la ea, fu să strângă întreaga familie în salon și să le explice situația. Victoria făcu o criză de isterie în toată regula, Louise izbucnise în

plâns, iar mama ei o privise îndurerată. Înțelegerea tristă a faptului că se aflau într-o situație disperată, fără ieșire, că erau condamnate să piardă casa și să ajungă pe drumuri, le umplea de groază și de jale.

Nicolle le dăduse vestea fără emoție, le urmărise reacțiile, apoi se retrăsese în dormitorul ei de la etaj. Trăsese draperiile, cufundând încăperea într-un semiîntuneric, dădu cuverturile deoparte și... se prăbuși. Plânse un ceas încontinuu, fără să se poată opri. Apoi dormi epuizată și se trezi abia a doua zi. Faptul că nu mâncase nimic de mai bine de douăzeci și patru de ore îi dădea o stare de amețeală și de greață. Cu toate că era conștientă că avea nevoie de hrană ca să-și recapete forțele, la vederea câinii cu lapte și a celor două felii de pâine prăjită stomacul ei chinuit de foame se răzvrăti cu violență. Se forță totuși să mănânce, mestecând încet și împingând pe gât fiecare duminat cu câte o gură de lapte.

Andrew o urmărea cu ochi neliniștiți, neștiind ce se petrecea. Nicolle o rugase pe Moira, femeia care le ajuta la gospodărie, să-l scotă la o plimbare afară. Nu voia să-și încarce copilul cu problemele ei. Avea să le găsească o soluție, peste o zi sau două, când mintea ei avea să înceapă să funcționeze normal, când avea să găsească destulă forță ca să ignore durerea crudă care-i scormonea ființa. Dar, pe moment, singurul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să se pitească într-un colț și să aștepte Apocalipsa, acea dulce eliberare din ghearele coșmarului pe care-l trăia neputincioasă.

Niciodată n-avea să mai fie un om întreg, niciodată n-avea să-și mai recapete siguranța și echilibrul interior. Ceea ce se întâmplase la Wilton House o nimicise cu totul.

Singura lumină în acea beznă a vieții ei era Andrew. Pentru el, știa că avea să-și adune bruma de curaj care-i mai rămăsese și să înfrunte realitatea necruțătoare. Trebuia să-și crească fiul și să-i asigure un trai decent și stabilitate. Era nevoie să fie puternică pentru el.

Până la următoarea dată scadentă a ratei la bancă mai erau două săptămâni. Se puteau petrece o mulțime de lucruri doar într-un singur ceas, darămite în două săptămâni. Avea să-și mai lase răgaz o zi, poate două, și pe urmă... va vedea.

Restul zilei și-l petrecu în pat, dormind. Spre după-amiază, ieși cu Andrew la o plimbare prin pădure și, deși nu crezuse că avea să mai zâmbească vreodată, cele două ore pe care le petrecuse cu el o mai

înveseliră. Era o binecuvântare să-l privească și să-l asculte. Deși nu avea decât șase ani și jumătate, Andrew era un copil care se maturizase puțin cam prea repede. Ochii lui vedeau dincolo de aparențe, mintea lui observa, analiza și înțelegea lucrurile cu răbdarea unui adult. Avea o gândire simplă și logică, iar uneori, Nicolle se înfiora în fața ochilor lui pătrunzători și înțelepți. Era straniu să întâlnești pe chipul unui copil atât de mic ochii unui bătrân.

Andrew moștenise frumusețea întunecată a tatălui său, iar de la ea luase sensibilitatea și tăria caracterului. Era un copil curajos, cu o imaginație bogată și spirit întreprinzător.

În acea după-amiază, Nicolle înțelesese că nimic nu putea fi atât de rău atâta timp cât îl avea pe Andrew lângă ea. Băiatul era sensul vieții ei și dacă ar fi trebuit să se vândă pentru a-l face fericit, atunci exact asta avea să facă.

Vicontelesse îi promisese că avea să vină la Clairmont la sfârșitul săptămânii viitoare.

Nicolle știa că se putea baza pe ajutorul și prietenia lui. N-avea să-i poată mulțumi niciodată îndeajuns pentru cât de frumos se purtase cu ea. Pentru că-i luase apărarea în fața tuturor și o scosese din impas. Dacă n-ar fi fost el, sincer, nu știa cum ar fi reușit să ajungă la Clairmont. Și îi mai era îndatorată și pentru faptul că-i lăsase bani ca să se descurce până la venirea lui.

Royce Compton era practic un străin, un străin care o ajutase mai mult decât cei pe care îi considera prieteni și în care se încrezuse cu toată inima ei.

Pe Stamford îl scosese complet din sfera preocupărilor ei. Sau măcar se străduia s-o facă. Îi venea greu să nu se gândească la el, la ceea ce se întâmplase în noaptea aceea de la lac. Indiferent dacă era sau nu responsabil de evenimentul de la Wilton House, el fusese acolo, de față, urmărindu-i cu indiferență căderea în dizgrație. Dar, cel puțin, ea avusese ultimul cuvânt de spus, și asta îi mai ușura durerea.

Miercuri fu o zi plină. Dis-de-dimineață, încărcaseră căruța cu fructe și legume proaspăt culese, și, așezându-se pe capră alături de Moira și de Andrew, Nicolle mână caii până în sat. Vândură tot, spre marea lor mulțumire, iar Nicolle se opri la întoarcere la casa vicarului. Discuția cu acesta aduse cu sine o surpriză neașteptată. Lordul Landgrove făcuse o donație apreciabilă către comunitate pentru deschiderea unei școli. Aveau nevoie de profesori. Salariul era modest,

dar Nicolle nici măcar nu stătu pe gânduri.

Ajunseră la Clairmont puțin peste ora prânzului. Erau atât de bucuroși, că tot drumul de la întoarcere nu făcură decât să râdă și să cânte în gura mare.

— Cine ajunge ultimul la buni este un papă-lapte! strigă Andrew, țâșnind spre casă.

— Mai vedem noi, se prinse Nicolle în jocul lor vechi de când lumea, adunându-și fustele și zbughind-o după el.

Andrew năvăli în salon râzând zglobiu și se opri atât de brusc, încât Nicolle, care se afla chiar în spatele lui, nu avu de ales decât să-l ia în brațe pe sus ca să nu-l doboare la pământ. Era atât de fericită, că nu se putu abține să nu-l învârtă prin aer și să-l țocăie zgomotos pe ceafă, ignorându-i protestele.

— Mamă! izbucni băiatul exasperat.

— Da, eroul meu? făcu ea chicotind, în timp ce-l elibera.

— Avem musafiri, o informă băiatul pe un ton serios, încercând să-și ascundă stânjeneala în fața efuziunii ei sentimentale.

— Poftim? clipi Nicolle, mirată, aruncând o privire nedumerită prin jur.

Reperă imediat silueta înaltă din dreptul ferestrelor. Deși încăperea era întunecată, iar lumina de afară poleia din spate prezența neașteptată, cufundând în umbră chipul vizitatorului, Nicolle știu instinctiv cine era bărbatul. Zâmbetul îi muri pe buze și un gol imens i se căscă în suflet, amenințând s-o înghită cu totul.

Bărbatul nu se mișcă, iar ochii ei se adaptară la întuneric, astfel încât îi putu vedea fața cu claritate. Privirea lui întunecată era ațintită asupra lui Andrew, iar ceea ce văzu în ea îi întoarse stomacul pe dos: surpriză, șoc, stupeoare, într-o succesiune de emoții puternice, inconfundabile, care se transformă în ceva periculos și amenințător.

Momentul de care se temuse întreaga viață sosise, însă nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru acel val de ură și furie distrugătoare din ochii lui, atunci când el își mută cu încetineală privirea îngustată asupra ei.

Cu un gest instinctiv, protector, Nicolle îl trase pe Andrew în spatele ei, punându-l la adăpost.

El înțelese adevărul. Ar fi fost cu neputință să n-o facă. Andrew, cu excepția gropiței din bărbie, era copia lui fidelă. Îi moștenise gura, părul des și negru, ușor ondulat, arcadele și pomeții,

linia clasică a nasului.

Trăgând încet aer în piept, Nicolle se întări în fața furtunii care urma și pe care știa că nu avea cum s-o evite.

— Du-te în camera ta, Andrew! îi ceru ea băiatului cu o voce calmă, fără a-și lua nicio clipă ochii de la bărbatul din fața ei.

— Mama, cine este domnul acesta? își ridică băiatul ochii nedumeriți spre ea, după care reveni cu atenția asupra bărbatului care părea să umple încăperea cu prezența lui.

— Chiar așa, făcu Stamford printre maxilarele încleștate, reușind cu un efort să-și revină din șoc și să-și redobândească calmul care i se spulberase în clipa în care dăduse cu ochii de băiatul acela care-i semăna uluitor. Prezintă-mă fiului dumitale, doamnă Claimont, îi ceru el cu un zâmbet strepezit.

Nicolle îl fulgeră cu o privire plină de furie. De dragul lui Andrew, optă pentru politețe. Făcând un pas lateral, își împreună mâinile tremurătoare în poate și rosti cu o voce surprinzător de liniștită:

— Înălțimea Voastră, vi-l prezint pe fiul meu, Andrew Mathias Jonathan Clairmont.

Îl văzu tresărind în clipa în care își auzi numele cuprins între cele ale puștiului.

Andrew își înclină capul în direcția lui, salutându-l cu seriozitate și-i zâmbi știrb.

Zâmbetul acela, identic cu cel al maică-sii, îl lovi drept în inimă. Îi răspunse la salut, neputându-și lua ochii de la băiat. Era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă, o oglindă care-i întorcea imaginea lui pe când avea șase sau șapte ani. Băiatul era duplicatul lui de la acea vârstă.

Dumnezeule! Avea un fiu!

Constatarea aceea i se rotea amețitor prin minte. Avea un fiu! Copilul lui... și al Nicollei.

Făcu un efort s-o privească pe femeia care-i tăinuise acest lucru atâția ani. Ea îl privea inexpressiv, așteptându-i reacția.

În acel moment, John simți nevoia acută s-o lovească, s-o calce în picioare. Cum putuse să fie atât de mârșavă încât să-i ascundă existența lui Andrew?!...

— Prezintă-mă fiului dumitale, doamnă Clairmont! repetă el cu o voce alterată, pe care aproape că nu și-o recunoștea.

Privirea lui o avertiza să spună adevărul. Să recunoască în fața copilului realitatea aceea zdrobitoare.

Nicolle simți cum ura o sufocă. Aroganța sfidătoare, pericolul iminent din ochii lui, avură un efect invers asupra ei. În loc să se teamă, Nicolle se încrâncenă și mai tare. Își aminti de tot răul pe care acel bărbat i-l pricinuisese și nu se mai putu abține să nu i-l întoarcă. Dacă tot aveau să se încaiere, atunci aveau s-o facă de pe picior de egalitate.

Lăsându-se pe vine, pentru a putea ajunge cu ochii la același nivel cu cei ai lui Andrew, îi luă mâinile micuțe într-ale ei și-l privi cu gravitate.

— Andrew, ți-l prezint pe marchizul de Stamford, un gentleman care ne-a făcut cândva un serviciu imens.

— Ce serviciu, ca să știu să-i fiu recunoscător? o întrebă băiatul, aruncându-i tatălui său un zâmbet deja îndatoritor.

Nicolle își întoarse fața spre bărbatul care-i distrusese viața nu doar odată, ci de două ori, și rosti fără ezitare, încet și răspicat:

— A renunțat la noi cu puțin timp înainte de a te naște.

Lovitura nimeri fix la centru. Fața lui Stamford se goli de sânge, devenind cenușie. Atacul fusese murdar, Nicolle o știa, dar nu regreta. El o lovise în atâtea moduri, iar ea îndurase totul fără să crâcnească. Venise vremea ca el să culeagă roadele comportamentului său mișelesc și crud.

Totuși, durerea vie din ochii lui o făcu să ezite.

— Nu înțeleg, făcu Andrew, nedumerit.

— O să-ți explic mai târziu, îl privi Nicolle cu blândețe. Acum, te rog, du-te în camera ta și așteaptă-mă acolo.

— Nu pot să mă duc la Ben? o rugă băiatul încet. Tatăl lui i-a promis un ponei și azi i-l aduce de la Londra. Te rog, mama!... Te rog, te rog, te rog...

Nicolle își mușcă buzele. Nu știa cum aveau să decurgă ostilitățile între ea și Stamford, așa că era mai bine ca Andrew să fie la adăpost.

— Bine, se învoi ea. Dar va trebui să meargă cu tine și Victoria. Pentru Louise nu-și făcea griji. Cea mai mică dintre surorile ei își petrecea întotdeauna prima jumătate a zilei citind pe undeva prin livadă sau ajutând la curățenia bisericuței din sat. Să vă întoarceți la cină, bine?

— Promit, zâmbi băiatul, fericit, luând-o de gât și sărutând-o

apăsător pe obraz. Îmi dai voie să-l încălesc?

— Numai dacă lordul Landgrove este de acord.

— Va fi! râse Andrew, pornind ca o vijelie spre ieșire. Îl conving eu să mă lase.

Ca și cum și-ar fi amintit brusc de bunele maniere, frână la un metru de uși, aproape derapând pe podeaua ceruită și se întoarse spre marchiz, înclinându-se ceremonios.

— Mă simt onorat, înălțimea Voastră, că v-am cunoscut, rosti el sobru. Poate c-o să rămâneți să cinați cu noi. Avem o livadă splendidă de piersici și sunt convins că mama o să vi-o arate. Se mândrește întotdeauna cu...

— Andrew! izbucni Nicolle, uluită de ușurința cu care propriul fiu lansa o invitație fără s-o consulte mai întâi. Sunt sigură că Înălțimea Sa are treburi mult mai importante decât...

— De fapt, nu am nimic în mod special de făcut, rosti John cu un zâmbet silit. Accept invitația.

Oh, nu! gândi el, furibund. N-avea s-o lase să scape așa ușor.

— Dar spuneți că vă grăbiți! îl fulgeră Nicolle cu o privire neagră.

— N-am zis așa ceva, o contrazise el mios.

Ochii ei se îngustară enervați.

— Așa este, n-a zis! îi sări Andrew în ajutor.

Nicolle se simți încolțită, enervată și plină de o nevoie imperioasă de a-l pocni pe acel nemernic arogant.

— Mă tem că bucatele noastre sunt prea modeste...

— Nu vă îngrijorați, doamnă Clairmont, nu sunt o fire pretențioasă. M-am obișnuit în război să mă descurc doar cu pâine și apă.

— Ați fost în război?

Ochii lui Andrew săriseră din cap fascinați. Admirația sinceră cu care propriul fiu îl regala avu efectul unei lovituri de trăsnet: se îndrăgosti de puști instantaneu.

— Da, recunosc el cu un zâmbet trist pe buze.

— Atunci, neapărat să rămâneți la cină, îl imploră băiatul în culmea extazului, apoi se răsuci spre Nicolle, conjurând-o din priviri. Te rog, mamă, convinge-l să rămână. Te implor!

Nicollei îi veni să urle. Fiul ei o trădase și făcuse front comun cu dușmanul ei.

— Vom vedea, spuse ea, luptându-se să-și păstreze calmul. Du-te, acum. Te așteaptă Ben, îi reaminti ea.

Băiatul nu mai așteaptă alt îndemn. Gândul la poneiul Shetland al prietenului său îl făcu să părăsească salonul în fugă.

Tăcerea care se lăsă părea să strivească totul sub greutatea ei. Se priveau cu ostilitate, fiecare pândind atacul celuilalt.

— Nu mi-ai fi spus niciodată că am un fiu, nu-i așa? articolă el încet, abia mișcându-și buzele, cu nările fremătându-i sub o furie neagră, greu de stăpânit. N-aș fi știut niciodată de existența lui Andrew.

— Așa este, recunosc Nicollet cu fermitate, privindu-l precaută.

— Să te ia naiba, femeie! mugi el, încheștându-și pumnii pe lângă corp în efortul colosal de a nu sări la ea s-o strângă de gât. Aveam dreptul să știu!

— Aveai dreptul? rosti Nicollet încet, privindu-l sălbatic. Aveai dreptul? repetă ea ascutit, întorcându-se spre fructiera de pe consolă și, luând un măr, îl aruncă cu precizie în capul lui. Stamford abia avu răgazul să se ferească, înjurând. Nemernicul dracului, ți-ai pierdut acest drept cu mult timp în urmă, într-o noapte ploioasă de septembrie, când am venit la tine și te-am rugat să mă ajuți!... Eram disperată, singură și însărcinată și... un alt măr vâjâi prin aer, cât pe ce să-l izbească între ochi...și speriată! Te-am implorat să mă ascuți. Și tu, ce-ai făcut?!... M-ai aruncat în stradă ca pe un câine...

Un pumn de prune zburară peste masă, atingându-și ținta de această dată.

— Din noaptea aceea, n-am mai putut suferi fulgerele! strigă Nicollet înnebunită, fără a realiza că lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Am avut încredere în tine... te-am iubit și... și te-am așteptat! Mi-au spus că ai murit, sfârși ea într-o șoptă chinuită.

Tensiunea și durerea acumulate în ultimele zece zile sparseră zăgazurile inimii ei, năvălind afară. Genunchii i se înmuiară și Nicollet căută orbește un punct de sprijin.

— Mi-ai făcut viața un iad, hohoti ea neputincioasă, agățându-se de spătarul unui scaun și privindu-l printre lacrimi. Mi-ar fi fost infinit mai ușor să înfrunt totul de una singură dacă ai fi fost... mort. Aș fi știut că ai murit așa cum te știam... așa cum te iubeam. Ți-aș fi păstrat amintirea în inima mea, purtându-ți fiul cu demnitate... i se frânse ei vocea în suspine necontrolate.

El o privea încremenit, încercând să înțeleagă ceva din bolboroselile ei fără sens. De ce naiba să fi crezut că el murise?!... O bănuială teribilă îi strânse inima.

— Cine ți-a spus că am murit? reuși el să vorbească cu o voce răgușită.

— Ce? clipi Nicolle, buimăcită.

— Cine ți-a zis că am murit? repetă el încet, cu răbdare, străduindu-se să rămână calm.

Nicolle trase încet aer în piept, încercând să se adune. Își șterse lacrimile cu dosul mâinilor.

— Am primit o scrisoare, îngăimă ea cu o voce tremurătoare. Prin Amiralitate. Scia că ai... că ai căzut pe câmpul de luptă...

— O mai ai?... Scrisoarea, preciză el, văzându-l cum îl privește nedumerită.

— E sus, articolă ea cu greu.

— Dă-mi-o, te rog.

— De ce?

— Am impresia că cineva n-a vrut ca noi să rămânem împreună, mârâi el, simțind cum i se face negru în fața ochilor.

— Cine? se bâlbâie ea, încruntându-se.

— Asta am de gând să aflu, promise el cu o expresie sumbră în ochi.

Nicolle îl privi copleșită. Nu și-ar fi imaginat în veci acest scenariu.

Mecanic, se răsuci pe călcăie, urcând în dormitorul ei după scrisoare. O găsi între paginile unui volum cu sonete de Shakespeare, acolo unde o pusese cu șapte ani în urmă.

Trecând prin fața măsuței de toaletă, își văzu reflexia în oglindă și se îngrozi. Arăta jalnic: ochii îi erau injectați, vârful nasului i se înroșise, părul îi scăpase din agrafe. Se opri și lăsă cartea pe scria, zicându-și că nu se făcea gaură în cer dacă avea să mai întârzie puțin.

Se spală pe față și-și aranjă părul, apoi, nici ea nu știe de ce, se parfumă ușor în spatele urechilor, între sâni și la încheieturile mâinilor. Ceva mai liniștită, coborî în salon.

Îl găsi fumând în fața șemineului, cu un pahar zdravăn de whisky în mână. Privirea ei alunecă spre sticla ornamentală din cristal în care-și ținea băuturile pentru musafiri și observă că nivelul lichidului maroniu scăzuse simțitor. Nu era la primul pahar și nici la al

doilea, își notă ea. Se ruga doar ca el să nu se îmbete. Bărbații beți erau periculoși și agresivi, o știa foarte bine...

— Stai jos, îi indică el un fotoliu aflat în fața lui, în timp ce lua scrisoarea îngălbenită din mână ei și o deschidea nerăbdător.

Privirea îi alunecă peste scrisul îngrijit și, pentru prima dată în viața lui, bărbatul se temu serios că avea să leșine. Plămânii i se goliseră de aer, stomacul i se încheștă spasmodic, inima începu să-l doară. Văzu stele în fața ochilor.

Conținutul acelei scrisori care purta sigiliul Amiralității, îl informa pe cel căruia îi fusese destinat că domnul Jonathan Magnus Stamford căzuse pentru țară la Waterloo și că fusese îngropat cu toate onorurile cuvenite în apropiere de Calais. Nu vestea în sine îi tăie respirația, ci scrisul ordonat și rotunjit.

Înghițind cu greu în sec, își ridică ochii spre Nicolle. Era palidă și-l privea nervoasă și probabil că nici el nu se prezenta prea bine. Trase încet aer în piept, încercând să se calmeze, să îndepărteze vălul negru, sângeriu, al furiei și al disperării. Gândurile i se învălmășeau în mintea cuprinsă de șoc și durere, înțelegând dintr-odată grozăvia. Înțelegând ce se întâmplase în urmă cu șapte ani și cât de mult o nedreptățise pe Nicolle.

— Îmi pare rău, fu tot ce reuși el să spună.

Nicolle îl privi tristă, mușcându-și buzele ca să le oprească tremurul. Brusc, totul în ea se răzvrăti. Îi părea rău?... După tot ce-i făcuse, după tot ce pătimise din cauza lui, asta era singura lui scuză?

Țâșni în picioare ca un arc, verde la față, și o zbughi spre ferestre, abia reușind să le deschidă. Se aplecă peste pervaz și icni deasupra tufelor de trandafir, simțind cum se sufocă de pe urma spasmelor violente.

Când termină și se ridică, era la capătul puterilor. El veni lângă ea, privind-o alarmat. De fapt, părea speriat și era înduioșător de palid.

Lui Nicolle îi veni să râdă. Găsea un haz absurd în toată situația. Probabil că nervii aveau să-i cedeze în curând. Jacheta lui de călărie, croită dintr-un doc de culoarea untului, era compromisă din cauza prunelor pe care ea le aruncase cu furie, țintindu-l cu precizie.

Luă paharul din mână lui și înghiți o gură zdravănă de whisky. Băutura era o poșircă nenorocită, dar nu avea bani ca să-și permită finețuri.

Ceva culoare i se înfiripă în obraji. Îl văzu cum respiră ușurat și

schită un zâmbet stins. Stamford zâmbi și el, puțin cam nesigur, iar Nicolle îi returnă paharul.

— Ți-e mai bine? o chestionă el cu blândețe, vârându-i o șuviță de păr după o ureche.

Când îi văzuse trupul scuturat peste pervaz, simțise o nevoie acută să-i urmeze exemplul. Și stomacul lui era torturat de o greață insuportabilă, iar în gură avea un gust oribil. Numai mândria îl împiedicase să se facă de râs.

— Îmi cer scuze, făcu Nicolle cu o voce răgușită, respirând adânc.

— N-o face, articulă el cu dificultate, privind-o cu un aer chinuit.

— Ești cam galben la față, înălțimea Voastră, remarcă ea, ușor ironică.

Expresia răvășită de pe fața lui era ca un balsam pentru sufletul ei.

— M-ai speriat, recunosc bărbatul cu o voce aspră. Și nu-mi spune așa.

Rugămintea lui o făcu să-și înalțe o sprânceană subțire și umbra unui zâmbet îi arcui un colț al gurii.

— Nu?

— Nu! Numele meu este John... A fost o vreme când îmi spuneai așa.

Zâmbetul ei se stinse. Trăsăturile feței îi înghețară.

— Acea vreme a apus de mult, articulă ea cu răceală, schițând intenția de a trece pe lângă el.

John o prinse de braț, oprind-o.

— Nu gândi așa, o imploră el, aproape în șoaptă. Între noi încă nu s-a terminat...

Nicolle își smuci brațul, privindu-l furioasă.

— Oh, ba da, totul s-a terminat, îl contrazise ea cu vehemență. Iar ceea ce nu s-a încheiat acum șapte ani la Londra, cu siguranță s-a întâmplat la Wilton House.

— Nicolle... începu el pe un ton mâhnit.

— Ah, nu! îl avertiză ea, vârându-i un deget sub nas și privindu-l cu ochi scăpărători. Să nu îndrăznești să-mi spui că-ți pare rău!... Ceea ce s-a petrecut la penultima noastră întâlnire a fost ceva premeditat și de o cruzime înfiorătoare. Am jurat că este pentru ultima dată când mă mai las călcată așa în picioare de către un bărbat.

Trecu pe lângă el și se așeză rigidă pe un fotoliu.

— Dacă ai făcut tot drumul până aici în speranța ridicolă că m-ai putea face să mă răzgândesc în legătură cu oferta ta, răspunsul este același: un „nu” definitiv și irevocabil! mai bine mor de foame decât să accept o asemenea umilință și degradare.

Stamford simți cum vinovăția, rușinea și dezgustul îi ard măruntaiele ca o otravă. Îi venea să-și dea pumni, să se dea cu capul de pereți pentru cât de nemernic fusese cu ea. N-avea nicio scuză pentru felul în care o tratase. N-avea nicio scuză pentru modul în care se comportase cu ea la Wilton House și nici pentru ceea ce se întâmplase în acea noapte furtunoasă de septembrie, când o scosese în șuturi din viața lui. Merita cu vârf și îndesat iadul în care se afla. Și nici iadul nu era destul de negru ca să se asorteze cu groaza și disperarea din inima lui.

— Am venit să-mi cer scuze în numele lui Sarah, articulă el cu greu.

Nicolle îl privi mirată.

— Ne-a văzut când ne-am întors în noaptea aceea de la lac și a încercat să se răzbune, îi explică el. Ea ți-a înscenat furtul brățării, urmărind să te discrediteze în fața tuturor.

— Ah, înțeleg, oftă Nicolle, privind în gol și zâmbind cu amărăciune. Și când a văzut că totul a ieșit atât de urât, au apucat-o remușcările.

— N-a fost așa, schiță el un zâmbet strâmb, oftând prelung. A trebuit s-o încolțesc ca să-și recunoască greșeala. Am rupt logodna cu ea, rosti el cu bruschețe.

Nicolle îl privi lung, cu un aer indescifrabil.

— Regret să aud asta, spuse ea pe un ton inexpressiv.

— Nu-i cazul, făcu el cu un aer încruntat. M-am înșelat în privința ei.

— A făcut-o probabil pentru că te iubea, rosti Nicolle, privindu-și mâinile încleștate în poală.

— Asta nu-i justifică gestul, mârâi el, întunecându-se la față.

Nicolle ridică din umeri într-un gest care ar fi putut să însemne orice.

— Cine mi-a trimis scrisoarea aceea? îl întrebă Nicolle, răsucindu-și fața spre el.

Știa că el recunoscuse scrisul și, dacă ar fi fost să se ia după

șocul pe care-l citise în ochii lui, îl cunoștea foarte bine pe cel care le distrusese viețile.

Stamford tăcu, închizând ochii o clipă. Un val trecu peste fața lui, împietrindu-i trăsăturile frumoase. Când o privi, ochii lui era opaci.

— M-am înșelat de prea multe ori în privința a o groază de lucruri. Acum o să verific, ca să fiu sigur.

O mințea, Nicolle știa asta. Dar la fel de bine știa că, indiferent cât de mult ar fi insistat să afle numele persoanei respective, el tot nu i-ar fi spus. Așa că lăsa deoparte acest lucru, pentru moment.

— Bine, dădu ea din cap cu un oftat ușor. Oricum, dacă stau și mă gândesc, nici nu vreau să știu cine a făcut-o. De fapt, nici nu mai contează...

— Nicolle.

Tânăra femeie se forță să-l privească. Figura bărbatului era încordată, iar ochii lui o fixau cu insistență.

— O să-mi răscumpăr greșelile pe care le-am făcut față de tine, rosti el pe o voce adâncă și gravă. O să fac în așa fel încât să șterg din inima ta toată durerea și dezamăgirea pe care ți le-am produs în toți acești ani.

— Nu poți, clătină Nicolle din cap, plecându-și fruntea și înghițindu-și lacrimile. Dar dacă îți dorești atât de mult iertarea mea, o să ți-o acord, cu o singură condiție.

— Care?

— După ce vei pleca, vei uita de existența mea și a lui Andrew. Nu mai vreau să știu cine a stat la rădăcina răului. Pur și simplu vreau doar să fiu lăsată în pace. De acord?

— Nu.

Ochii ei țâșniră furioși către el. Determinarea calmă din privirea lui o făcu să amuțească.

Nicolle ajunsese să-l cunoască prea bine pentru a ști că el era dispus să meargă până la capăt ca să obțină ce voia.

— De ce? vru ea să știe, fixându-l iritată.

— Pentru că nu vreau și nici nu am cum să mă prefac că voi doi nu existați, declară el cu o voce inflexibilă.

— Străduiește-te, atunci!... Pentru Dumnezeu, ce mai speri de la mine? izbucni Nicolle, exasperată.

— Ceea ce sper și ceea ce ești tu dispusă să oferi sunt două chestiuni complet diferite. Cel puțin, pentru moment, preciză bărbatul

cu un zâmbet ușor. O să mă întorc, Nicolle, adăugă el, apropiindu-se cu pași măsurați de ea.

Se lăsă pe vine în fața ei și o privi, fără a îndrăzni s-o atingă, deși îl ardeau degetele din cauza acelei nevoi. Nevoia de a o mângâia, de a-i aduce consolare.

— Lucrurile nu vor rămâne așa între noi, asta ți-o garantez. Ai grijă de tine și de Andrew, bine?

Și apoi făcu un gest care o lăsă fără replică: îi luă tivul prăfuit al rochiei și îl sărută prelung și apăsător, cu ochii ațintiți asupra ei. Nicolle îl privi perplexă, cu inima bătându-i nebunește în piept. Expresia de pe chipul lui era una liniștită, dar în ochii aceia întunecați văzu mocnind un amestec de chin și jinduire care o înfioră.

Înainte să apuce să spună ceva, el se ridică în picioare, se înclină adânc în fața ei și părăsi încăperea fără o vorbă în plus.

Nicolle își îngropă fața în mâini, simțindu-se cuprinsă de teamă. Nu-l voia în viața ei. O rănise și o dezamăgise în atâtea rânduri, că pur și simplu o îngrozea ideea de a-l lăsa să se apropie din nou de ea. Și mai era și Andrew.

Oh, Doamne, trebuia să-i spună copilului adevărul despre tatăl lui. Niciodată nu-l mințise pe Andrew, dar oare cum ar fi putut să-i spună asta fără să-l întristeze? Pentru mintea unui băiețel de aproape șapte ani, adevărul putea fi greu de acceptat. Nu voia să-și piardă respectul și încrederea în ea. Avea să-i spună într-una din zile, dar nu acum. Acum nu se simțea în stare de nimic și...

Ultimul fir de autocontrol cedă și Nicolle începu să plângă.

Stamford privea scrisoarea din mâinile lui cu un aer descompus, în timp ce trăsura se înscria pe drumul care ducea înspre Peterborough. Mâinile îi tremurau atât de tare, că scrisul îi dansa în fața ochilor adumbriți de lacrimi de furie, revoltă, ură, vinovăție și disperare.

Durerea care-l sfâșia pe dinăuntru era inumană, agonizantă. Mototoli scrisoarea în pumni și din pieptul lui ieși un geamăt prelung.

Ce făcuse? Ce-i făcuse ei... lui... la amândoi?!...

Nu ea fusese cea care trădase... ci el!

O scosese din casa și viața lui în cel mai infect mod cu putință. Ea fusese însărcinată...

Gândul îi întoarse stomacul pe dos cu atâta violență, încât abia

avu timp să deschidă portiera ca să-și deșerte și sufletul în praful de pe drum.

N-avea să se mai poată privi în ochi niciodată știind ce lucru îngrozitor îi făcuse. Ea îl implorase s-o asculte. John își aminti cum se zvârcolea în brațele servitorilor, țipând și plângând sfâșietor, implorându-l s-o asculte...

Urmă o nouă rundă de icnete, care-l lăsară fără vlagă.

Oh, Doamne, Dumnezeule mare! Niciodată nu avea să-și mai găsească liniștea și pacea. Amintirea acelei nopți de coșmar avea să-l bântuie întreaga viață.

O judecase greșit, o nedreptățise îngrozitor, o umilise și-o împinsese în brațele unui bărbat cu care se văzuse nevoită să se mărite, pentru ca fiul lor să nu cunoască stigmatul rușinii. Și ca nemernicia și trădarea lui să fie complete, o lovise în mod pervers și la Wilton House.

Ceea ce-i făcuse era incalificabil. Stamford gemu, prinzându-și tâmplele în mâini. Ea îl iubise. Crezuse în el. Îl așteptase. Nici măcar nu voia să-și imagineze iadul prin care trecuse când citise acea scrisoare măsluită...

Nu fusese vina ei, ci a lui. El fusese cel care-și plecase urechea și ascultase acea gură mincinoasă, refuzând să-i acorde femeii pe care o iubea mai presus de orice șansă de a se disculpa.

Doamne, îi spusese atâtea lucruri îngrozitoare atunci! O numise în toate felurile și ea... ea nici măcar nu se apăraseră, suportându-i mânia și disprețul, dar conjurându-l să o asculte! Însă el fusese mult prea furios, mânat de ura și durerea produsă de așa-zisa ei trădarea, încât își revărsase tot veninul asupra ei. Țasta era lucrul cel mai greu de îndurat. O lovise cu o cruzime teribilă. Lovise în inima ei, o umilise și o aruncase în stradă.

Însărcinată.

Gândul acela îi revoltă iarăși stomacul.

El era vinovat de tot: el o ademenise și-i luase inocența, el fusese cel care o corupsese și-i distrusese inima și viața. Nu avea decât șaisprezece ani. O făcuse pentru că o iubise. Atât de mult încât, vreme de șapte ani, nicio altă femeie nu reușise să străpungă zidurile de răceală, nepăsare și cinism din jurul inimii lui.

Avea un fiu. Un băiat adorabil, uluitor. Fiul lui.

„A renunțat la noi cu puțin timp înainte de a te naște”.

Renunțase la ei, era adevărat. Renunțase la ei fără luptă și-i pierduse pentru totdeauna. O pierduse pe Nicolle, pierduse primii șapte ani din viața lui Andrew... Irosise șapte ani, șapte ani în care ar fi putut fi cu toții împreună, fericiți și împliniți... dacă el ar fi făcut un simplu gest la timpul potrivit: s-o asculte!

Durerea i se amplifică, arzându-i inima neagră și păcătoasă ca un fier înroșit.

Oare ce fel de căsnicie avusese ea cu Clairmont? se întrebă el, presându-și cu putere podul palmelor pe ochi. Își aminti ura și înverșunarea cu care îl ruinasă pe conte, un bărbat care-i dăruise salvarea pe care el i-o refuzase cu atâta dispreț și mânie.

Lista păcatelor lui creștea alarmant cu fiecare secundă. Știa că Harry Clairmont fusese un împătimit al jocurilor de noroc, un bărbat impulsiv, nechibzuit și agresiv, mai ales când bea fără măsură. În plus, la urechile lui ajunseseră niște zvonuri despre preferințele și gusturile dubioase ale contelui. Iar el o împinsese pe Nicolle drept în brațele lui.

Dorise să-i facă Nicollei viața un iad și-i reușise asta înfiorător de bine, după cum ea singură afirmase.

Amândoi fuseseră victime ale unui complot oribil, însă cea cu adevărat crucificată fusese Nicolle.

Oare avea să-l poată ierta vreodată? Oare va mai putea repara vreun rău din cele multe pe care i le făcuse?...

Îi condamnase viața și tinerețea la amărăciune, deziluzii și suferințe nemeritate. Soțul ei murise, lăsând-o înglodată în datorii, pe asta o știa de la Charlotte, pe care o trăsese de limbă cu măiestrie de-a lungul celor șase zile pe care le petrecuse sub acoperișul de la Wilton House. Avea o mamă aproape paralizată, două surori mai mici, care nu-și făcuseră intrarea în societate, un copil superb și o casă pentru care se luptase din răspuțeri s-o păstreze. Patru guri în plus de hrănit și casa sub ipotecă...

Ochii lui rămaseră fixați asupra un punct în gol, în timp ce mintea începu brusc să-i funcționeze. Știa ce avea de făcut, știa acum de unde să înceapă.

Dar mai avea niște conturi de reglat cu autorul acelei scrisori blestemate.

CAPITOLUL 8

Stamford Hall se afla la două zile distanță de Londra, la nord-vest de Peterborough.

Era o proprietate întinsă, dar nu foarte întinsă, dacă era să fie raportată la celelalte trei moșii care făceau parte din averea lungului șir de marchizi de Stanford.

Conacul era construit pe culmea lină a unui deal, înconjurat de păduri de foioase, pline de vânat. De jur-împrejurul clădirii cu trei nivele se ridicau grădini superbe, străbătute de alei șerpuitoare, marcate din loc în loc de câte o băncuță joasă de lemn fantezist sculptat. Statuete de marmură se înălțau pe socluri masive, reprezentând personaje mitologice, unele dintre ele înconjurate de fântâni arteziene, din care sirene, delfini și pești dolofani scupau jeturi de apă cu sclipiri de diamant.

Fastul și bogăția locului te copleșeau. Costurile pentru întreținerea unei asemenea bijuterii erau foarte mari, dar John nu regreta niciun bănuț cheltuit pentru luxul și confortul de acolo. Își putea permite orice extravaganta.

Când preluase titlul de marchiz în urmă cu trei ani, el însuși era destul de bogat pentru a trăi regește până la sfârșitul zilelor lui, fără să facă nimic. Edward, vărul lui, fusese un bărbat cumpătat și un om de afaceri absolut strălucit, așa că John adăugase averii sale deja substanțială unui imperiu alcătuit dintr-o flotă comercială ce însuma peste treizeci de nave, mine de cărbuni și ferme în America, plantații de ceai în Nepal și China. Își deschisese o bancă în Londra, una în Edinburgh, două pe continent, la Haga și Amsterdam, și încă două peste ocean, la New York și Boston. La ora actuală, n-ar fi știut nici măcar să estimeze exact la ce valoare se ridica averea sa. Era uriașă și continua să crească în fiecare zi, așa că rapoartele contabile trebuiau mereu actualizate.

În timp ce trăsura pătrundea pe porțile masive de fier împodobite cu blazonul familiei Stamford și se apropia de conac, John fu străbătut de o senzație oribilă, care stârnea tot ce era mai rău în el.

În ultimii șapte ani, niciodată nu-și pusese problema zilei de mâine, dacă avea sau nu ce să pună pe masă. Nicolle o făcuse cu siguranță. Oare de câte ori flămânzise ca să-și hrănească familia? La cât era de conștiincioasă și devotată, știa că pe primul loc îl pusese întotdeauna pe Andrew, apoi mama și surorile, și pe urmă ea, dacă mai rămăsese ceva...

El trăise într-un lux opulent. Ea trăise în sărăcie și cu o stare permanentă de insecuritate, mai ales în ultimii doi ani, după ce Clairmont își dăduse duhul. Faptul că se angajase la Wilton House demonstra foarte multe despre caracterul ei.

Cum putuse să fie atât de orb în privința ei?!...

Când se îndrăgostise de Nicolle, știuse exact ce anume îl subjugase la ea: era o tânără uluitor de frumoasă, de blândă și de curajoasă. Plină de entuziasm, de candoare și de o senzualitate irezistibilă. Inteligentă, cu un umor fin, ascuțit, debordând de o poftă de viață contagioasă. Era o fire visătoare și romantică și totuși atât de matură. Iar el mânjise toată acea perfecțiune cu o cruzime de neimaginat. O împrôscase cu trivialități și o făcuse în cel mai abject mod: deliberat, cu sânge rece, nutriend în acele momente o satisfacție diabolică. Bucurându-se de fiecare rană nouă pe care i-o făcea...

Acum remușcărilor îl strângeau de gât. O iubise cu o intensitate cutremurătoare. Și o condamnase fără drept de apel.

Părăsise Clairmont de treizeci de ore, treizeci de ore de agonie, în care somnul îl ocolise cu încăpățănare. Băuse aproape încontinuu și nu putuse mânca mai nimic. Organismul lui refuzase până și simpla idee de hrană. Era epuizat, înfrânt și disperat. Lumea lui se sfărâmasese, existența lui își pierduse sensul. Nimic nu mai conta, în afara femeii pe care o iubise și o pierduse și a copilului despre a cărui existență nu știuse nimic. Un copil adorabil, cu zâmbet știrb și ochi maturi, înțelepți.

Trăsura se opri cu o mică smucitură în fața intrării impresionante a conacului, încadrată de coloane groase din marmură albă.

Presându-și podurile palmelor peste ochii injectați de oboseală, bărbatul inspiră de câteva ori ca să-și calmeze furtuna din suflet. Coborî pe aleea pietruită și-și ridică privirea spre grandioasa construcție.

Dacă nu ar fi fost atât de idiot, dacă nu s-ar fi lăsat mânat atunci de impulsivitate, ură și furie, acum Nicolle ar fi coborât radioasă treptele largi și i s-ar fi aruncat în brațe. Iar Andrew l-ar fi strigat „tată” și l-ar fi întâmpinat tropăind vesel...

Dacă... dacă... dacă...

Își imaginase viața lor în zeci de feluri. Își imaginase cum ar fi trăit toți trei împreună, cât de fericiți și de împliniți ar fi fost aici. Durerea pierderii deveni insuportabilă.

— Alteță!

Clarkson, majordomul de la Stamford Hall, coborî sprinten scările, în ciuda vârstei înaintate, privindu-l cu un zâmbet larg.

— Ce fericire! exclamă intendentul, executând o plecăciune respectuoasă. Zilele trecute vorbeam despre Alteța Voastră cu milady...

— Unde este mama acum? îl întrebă John cu o voce răgușită.

— Nu s-a trezit încă, stăpâne, îl informă Clarkson, potrivitându-și pașii cu cei lungi și grăbiți ai marchizului.

— Trezește-o! îi porunci tânărul bărbat cu asprime. Spune-i să coboare de urgență în salonul mic.

Și, fără un cuvânt în plus, intră în conac, coti spre coridorul din stânga lui și intră într-o încăpere de proporții considerabile.

Salonul avea vedere spre ambele părți ale casei, însă priveliștea din spate era cea mai spectaculoasă. În lumina blândă a după-amiezii, colinele împădurite străluceau în nuanțe calde de verde, pajiștile era pline de margarete, clopoței și alte flori de câmp. Prin ferestrele deschise pătrundea parfumul suav al trandafirilor, împletit cu cel al garoafelor pitice.

Acea perioadă a anului era cea mai propice vânătorii de fazani, mistreți și căprioare. În mod normal, dacă nu ar fi fost botezul lui Joshua, Stamford Hall ar fi avut acum camerele pline de musafiri, împătimiți ai vânătorii și pescuitului. Iar el și-ar fi omorât timpul în distracții și petreceri până-n zori, neștiind că, la o depărtare de cincizeci de mile, avea un fiu.

Privi în jurul lui la decorul somptuos și-și încheștă maxilarele, amintindu-și de încăperea modestă de la Clairmont, cu tapetul cojit pe alocuri și cu urme dreptunghiulare mai închise pe pereți, unde cândva fuseseră tablouri ce fuseseră scoase la licitație și vândute pentru a asigura supraviețuirea celor care locuiau acolo. Își aminti de mobila modestă și funcțională, care făcea un contrast atât de puternic cu cea din salonul său, unde piesele de mobilier erau vechi și scumpe, foarte bine întreținute. Își aminti de simplitatea decorului de la Clairmont, unde nu existau obiecte de artă și alte nimicuri costisitoare, ca de exemplu vase chinezești din alte secole, sculpturi și peisaje semnate de artiști celebri. Conacul de la Clairmont avea o mare nevoie de o zugrăveală exterioară. Observase tavanul crăpat și pete de umezeală pe alocuri, ceea ce însemna că și acoperișul trebuia reparat. Casa se

deteriorase din lipsă de fonduri și, la prima vedere, estimase căderea ei în ruină în mai puțin de cincisprezece, douăzeci de ani.

Auzi ușile salonului deschizându-se și se întoarse spre femeia înaltă și elegantă din prag.

Lady Irene Stamford se păstrase încă tânără, în ciuda faptului că se apropia de cea de a șasea decadă a vieții ei. Chipul îi rămăsese la fel de neted și, cu excepția unor tușe de argintiu care îi însemnau părul negru pe la tâmple, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de patruzeci de ani.

Lady Irene se căsătorise cu fratele cel mai mic al celui de al unsprezecelea marchiz de Stamford și primele cinci sarcini le pierduse într-o lună destul de înaintată. John venise pe lume când nimeni nu mai spera într-o minune.

John știa că la nașterea sa, Irene îndurase un travaliu lung și chinuitor, și că fusese cât pe ce să moară amândoi. Dar trecuseră cu bine peste această încercare, spre marea bucurie a lui Edmond Stamford, care-și petrecuse următoarele două săptămâni dintr-o beție într-alta.

Irene rămăsese văduvă cu nouă ani în urmă și, în pofida oricăror insistențe din partea singurului ei fiu, preferase să-și păstreze statutul neschimbat. Pentru ea, Edmond avea să rămână singurul bărbat, singura ei mare iubire.

John își adorase mama în copilărie. Toată dragostea ei se revărsase asupra lui, iar el îi întorsese sentimentul înzecit. Relația lor fusese întotdeauna deschisă și sinceră. În urmă cu șapte ani, Irene fusese singura persoană căreia îi mărturisise dragostea lui mistuitoare pentru Nicolle. O făcuse părtașă la fericirea lui secretă, simțind nevoia să vorbească despre miracolul care-i schimbase viața. Tot ea fusese cea care îl așteptase acasă când se întorsese de pe front și-i dăduse îngrozitoarea veste, arătându-i articolul din *Gazette*, în care se nicolle Knightley se mărita a doua zi cu contele de Clairmont. Și tot ea fusese sprijinul lui în clipele de amărăciune, furie și neagră disperare care urmaseră după aceea.

Acum, privindu-i fața zâmbitoare, simțea cum furia și dezgustul îl sufocă.

— John! exclamă ea, întreaga față luminându-i-se de bucurie. Ce surpriză plăcută. Cum a fost la Wilton? îl întrebă ea, înaintând spre el grațioasă.

— Bine, răspunse el pe un ton abrupt. Stai jos, mamă.

Irene șovăi, privindu-i fața împietrită.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu? Arăți îngrozitor.

— Te asigur că arăt minunat în comparație cu ceea ce simt în clipa de față, replică el sec. Așază-te.

Irene se încruntă, dar îi urmă sfatul și se așează pe un fotoliu tapizat cu brocart argintiu. Orice s-ar fi întâmplat, urma să afle imediat.

— Te ascult, îl invită ea cu un aer răbdător, privindu-l calmă.

John trase încet aer în piept, vârî o mână în buzunarul jachetei și scoase scrisoarea pe care i-o dăduse Nicolle. Apropiindu-se de ea, îi netezi cutele și i-o puse mamei sale în poală.

— Explică-mi asta! îi ceru el pe un ton reținut.

Lady Irene își coborî privirea pe foaia mototolită, o ridică și-și plimbă ochii peste scrisul caligrafic și elegant. Clipi de două ori. Zâmbetul strâmb care-i sălta colțurile gurii exprima un dispreț total.

— Târfa aia ți-a dat-o? își ridică ea fruntea, privindu-l fără niciun fel de remușcări.

— Târfa aia? repetă el cu ochii îngustați, făcând eforturi susținute să nu-și piardă controlul. Nu meriți nici măcar să-i săruți picioarele, mamă! pronunță el ultimul cuvânt cu o voce plină de furie și amărăciune. Ai idee ce mi-ai făcut?

— Te-am salvat de o alianță nepotrivită și nefericită, replică ea cu răceală. Asta am făcut.

— Mi-ai distrus viața! șuieră el cu o voce înecată de ură, privind-o în ochi cu sălbăticie. Propria mamă mi-a făcut viața un iad. Am iubit-o pe Nicolle mai mult decât orice! strigă el răgușit. Și ea m-a iubit pe mine. Iar tu, Iudă ce ești, ne-ai vândut dragostea și fericirea pentru treizeci de arginți. A meritat?... Crezi că am fost mai fericit fără ea? Ultimii șapte ani au fost niște ani cenușii și goi. Niciodată nu am reușit să-mi revin cu adevărat după ce ea n-a mai fost. M-ai făcut s-o lovesc în cel mai oribil mod cu putință!... M-ai făcut să o reneg, s-o scot din viața mea, să-i distrug viitorul!... Știi câtă nevoie am avut de ea în tot acest timp? Sub revolta și ura care mă chinuiau zi de zi, ceas de ceas, am continuat să tânjesc după ea. Ne-ai sortit iadului pe amândoi, femeie ipocrită și venală ce ești! sfârși el cu durere în glas.

Irene îl privi înmărmurită. Agonia vie de pe fața fiului ei o făcu să pălească.

— N... n-am știut... bâigui ea, privindu-l înlăcrimată. Eu...

Stanford îi aruncă o privire ucigătoare și se aplecă spre ea,

apucând brațele fotoliului pe care ședea și strângându-le până i se albiră degetele. O privi cu ochi arzători și articulă cu o voce măsurată:

— Am un copil cu ea. Un fiu despre care n-am știut nimic până ieri dimineață. Un băiat minunat, adorabil, perfect, din a cărei viață am lipsit aproape șapte ani. Nepotul tău, sublinie el sumbru, simțind o satisfacție perfidă văzând-o cum se albește la față. Aș fi putut să fiu alături de el, să-l privesc crescând, să-i ascult râsul și să-i veghez somnul, dar tu mi-ai luat asta. De ce, mamă?... Spune-mi de ce?!

Irene își umezi buzele și înghiți în sec cu dificultate. Își plecă fruntea, în timp ce lacrimi mari îi șiroiau pe obraji.

— La... vremea aceea, am considerat că nu era o partidă bună pentru tine. Doream ceva mai mult pentru tine, iar ea n-avea o zestre acceptabilă și nici nu provenea dintr-o familie cu rădăcini puternice. Nu doream decât să... să fii fericit! Își ridică ea privirea distrusă spre el.

— Ei bine, n-am fost! mârâi el printre dinți, lovind cu furie în brațele fotoliului și făcând-o să tresară speriată. Am fost nefericit și singur. Nicio femeie n-a contat pentru mine așa cum a contat ea, niciuna nu mi-a adus mângâierea și bucuria pe care mi le oferea ea cu atâta iubire.

— Îmi pare rău...

— Îți pare rău? pufni el pe nas ironic. Încă nu-ți pare rău, dar îți va părea, îi promise el cu o expresie ostilă în priviri. Acum, te îmbraci și vii cu mine la Clairmont. O să-i explici ce ai făcut și o să-i ceri iertare pentru tot. O să te târăști în genunchi pentru asta dacă va trebui. Și dacă ea te va ierta, atunci poate că voi găsi și eu puterea s-o fac. Iar dacă refuzi, o avertiză el, văzând-o că deschide gura să protesteze, atunci poți să uiți că sunt fiul tău, așa cum și eu voi uita că ești mama mea, lucrul acesta ți-l garantez!... Voi face gestul pe care Nicollei i l-am refuzat: te voi exila într-o casă modestă din provincie, unde voi avea grijă să nu-ți lipsească nimic, dar pe mine nu mă vei mai vedea niciodată. Vei muri singură și nefericită, cu amintirea unui fiu care te urăște din tot sufletul. Este ceva ce n-ai înțeles și ai dori să-ți repet? Își înălță el o sprânceană cu un aer periculos de calm. Bun, făcu el, îndreptându-și spatele, scoțându-și ceasul de buzunar placat cu aur și brillante pentru a verifica ora. Din clipa asta, ai la dispoziție un minut să te gândești. Nicio secundă în plus. Fii înțeleaptă, doamnă, și alege calea cea mai ușoară.

— Calea cea mai ușoară? icni ea, lividă. Îmi ceri să mă umilesc în

față...

— ...viitoarei tale nurori, o întrerupse el cu un rânjel pe jumătate diabolic, pe jumătate angelic. Mai ai patruzeci de secunde.

— John, pentru Dumnezeu, am făcut-o pentru că te iubesc! strigă ea cu lacrimi în ochi.

— Dacă simți asta într-adevăr, atunci sacrificarea propriei tale mândrii nu va fi deloc un preț prea mare pentru fericirea fiului tău, nu crezi?... Douăzeci și cinci de secunde, o informă el sec, cu ochii pe ceas.

— John, te rog.

— Douăzeci de secunde, continuă el s-o cronometreze.

— Și dacă te înșeli?! strigă lady Irene, ridicându-se și privindu-l cu ochi scăpărători de furie și indignare. Dacă acel copil nu este fiul tău! Atunci ai face cea mai mare tâmpenie să...

— Andrew este fiul meu, crede-mă! declară el cu o siguranță de neclintit, care o reduse la tăcere. Îmi seamănă atât de bine încât, în primul moment în care am dat cu ochii de el, am avut impresia că am halucinații. Este replica mea la aceeași vârstă, mamă. Ce păcat că n-o să-l vezi niciodată! se strâmbă gura lui într-un zâmbet amar. Timpul tocmai ți-a expirat.

Se răsuci brusc pe călcâie și porni cu pași mari, furioși, spre ușile duble ale salonului. Cu o secundă înainte să atingă clanța aurită, îi auzi vocea îngrozită:

— Stai!... Vin cu tine la C... Clairmont...

John se răsuci și o privi. Expresia de pe fața ei frumoasă îl răscoli până-n măduva oaselor. Părea distrusă, bulversată, înfrântă și înspăimântată.

Închise ochii, strângându-și pleoapele cu putere, nesuportând s-o vadă așa.

— Cel mai tare mă doare trădarea ta, mamă, rosti el încet, oftând prelung și deschizând ochii cu un aer obosit. Am avut încredere în tine, mi-am deschis inima în fața ta... Aș putea să încerc să-ți înțeleg ambițiile mărunte de atunci, dar n-am să-ți înțeleg niciodată gestul. O iubeam. Știai cât de mult o iubeam!... Nicolle era o copilă nevinovată, pe care eu am ademenit-o și am sedus-o cu bună știință. Nu merita să fie lovită așa... În noaptea în care am alungat-o din viața mea, era însărcinată cu fiul meu. Niciodată n-am să-mi pot ierta asta, pricepi?... Mi-am pierdut demnitatea, onoarea și respectul de sine. Mi-e îngrozitor de rușine pentru ceea ce i-am făcut și mă disprețuiesc

pentru asta. De fiecare dată când mă voi privi în oglindă, voi vedea bărbatul nenorocit, laș și lipsit de noblețe care am devenit. Un bărbat pe care-l urăsc și de care mi-e cumplit de silă, sfârși el cu un mârâit, privind-o cu ochii plini de durere.

Irene păru să se împutăneze la trup. Păru să îmbătrânească și să se ofilească dintr-odată. Făcu câțiva pași, cu mâinile întinse spre el, apoi genunchii i se tăiară și se prăbuși în mijlocul salonului, plângând în hohote. Își cunoștea copilul și de aceea înțelegea foarte bine agonia prin care trecea. Pentru Jonathan, onoarea, corectitudinea și simțul datoriei erau lucruri esențiale, vitale chiar. Era un bărbat care punea mare preț pe justete, pe verticalitate și cinste. Iar acum le pierduse din cauza ei. Irene nu prevăzuse un asemenea deznodământ atunci când acționase în ceea ce considerase la vremea respectivă a fi în avantajul social al singurului ei fiu. Nu crezuse nicio secundă că lucrurile merseseră atât de departe între el și Nicolle Knightley. Dacă ar fi bănuit măcar...

— Iartă-mă!... cerși ea cu o voce tânguitoare. Te rog, iartă-mă!... N-am știut...

Bărbatul se clătină amețit. O ura pe femeia din fața lui... poate mai mult decât o iubea. Era o străină în aceeași măsură în care era mama lui. Se simțea confuz, împietrit. Iar suferința ei se adăuga la propriul său chin.

Se apropie nesigur de femeia care-i dăduse viață și apoi i-o distrusese deliberat. În el se dădu o luptă aprigă. Ar fi vrut să aibă și el puterea să plângă, să-și scoată tot acel iad din suflet, dar nefericirea, remușcărilor, furia ucigătoare care-i mocneau în suflet erau atât de intense, că se simțea amorțit și incapabil de o reacție atât de firească.

Lăsându-se pe vine lângă femeia din fața lui, o privi cum se zbuciuma, plângând sfâșietor. Mâinile i se ridicară singure și-i cuprinseră umerii firavi în palmele mari, așteptând ca ea să-l privească. Când o făcu, doar atât îi spuse:

— Dacă vrei să te iert, atunci vei face tot ce-ți va sta în puteri să-i obții clemența. Îi vei spune adevărul, fără să omiți nimic. Amândoi ne vom umili în fața ei, dacă trebuie; și va trebui, o simt. Și vom face asta împreună, pentru că amândoi am greșit la fel de mult în fața ei.

— Tu... tu n-ai avut nicio vină, John...

Bărbatul pufni disprețuitor, masându-și obrazul neras de două zile și ochii înroșiți de epuizare.

— Ar fi trebuit să-i acord șansa să-mi explice! N-am făcut-o. I-am trădat încrederea, mi-am uitat jurămintele pe care i le-am făcut înainte să plec, am umilit-o și am scos-o din casa și viața mea... se opri și înghiți cu greu nodul din gât, provocat de amintirea cuvintelor ei...ca pe un câine, sfârși el cu o voce înăbușită. N-am să-mi pot ierta asta niciodată și va trebui să trăiesc cu rușinea asta în suflet până la sfârșitul zilelor mele. Chiar dacă ea mă va ierta, eu tot n-o voi putea face, înțelegi? Asta va fi crucea mea!... Acum, du-te și-ți împachetează câteva lucruri strict necesare. Îți las o oră, nu mai mult.

Se ridică și o antrenă și pe ea în mișcare. O conduse până la ușă, încercând să nu se lase impresionat de frisoanele care o scuturau și-l strigă pe Clarkson, dându-i dispoziții clare. Douăzeci de minute mai târziu, se scufunda în apa fierbinte din cada emailată și-și sprijinea ceafa de marginea acesteia, lăsând apa să-i relaxeze mușchii înțepeniți de pe urma călătoriei și a tensiunii care-l stăpânise în tot acest timp.

Se simțea îngrozitor de rău, din cauza cantității de whisky îngurgitată cât și a oboselii acumulate, și avea nevoie ca de aer de uitarea binecuvântată a unui somn lung. Și totuși, știa că n-avea să poată dormi, că nicio noapte n-avea să-i mai aducă odihna și pacea sufletească pe care le pierduse în urmă cu o zi și jumătate, la Clairmont.

Nicolle. Femeia pe care o iubise, pe care o trădase și o abandonase fără remușcări. Femeia pe care încă o mai iubea. Femeia pe care o iubise și după care tânjise vreme de șapte ani, o slăbiciune pentru care se detestase cu totul până să afle adevărul.

„Eram disperată, singură, însărcinată și speriată. Te-am implorat să mă ascuți. Și tu, ce-ai făcut?! M-ai aruncat în stradă ca pe un câine!...”

Stamford își încheștă maxilarele, simțind cum spasmele acelea chinuitoare din stomac amenințau să revină cu violența din ajun. În pumnul strâns simțea conturul diamantului pe care i-l dăruise Nicollei ca semn al iubirii lui nețârmurite. Lacrimile îi apărură în ochi pe neașteptate. Îngropându-și fața în mâini, umerii îi căzură învinși și durerea erupse afară ca un șuvoi de lavă fierbinte, zguduindu-l până-n străfundurile ființei lui.

Irene făcuse un gest condamnabil, dar el fusese cel care săvârșise crima. Îi promisese Nicollei protecție, îi jurase iubire veșnică și un viitor fericit împreună.

Dăduse cu piciorul la tot. Își uitase făgăduielile, își călcase dragostea în picioare și lovise cu o cruzime diabolică în femeia iubită.

Blestemat să-i fie sufletul în veci! Blestemat să fie pe veci!

Nicolle își petrecu ziua de miercuri într-o stare de confuzie și neliniște.

Promisiunea pe care bărbatul i-o făcuse înainte să părăsească Clairmont avea niște implicații la care refuza să se gândească.

Se simțea ușurată pentru faptul că fusese absolvită în absență de furtul acelei bijuterii, deși ar fi preferat să suporte stigmatul rușinii pentru toată viața și situația de la Wilton House să nu se fi lămurit niciodată. Pentru că, dacă lucrurile ar fi rămas așa, el nu ar fi niciun motiv să vină la Clairmont și Andrew ar fi rămas în afara oricărui pericol.

Acum el știa despre existența lui. Și părea să se fi lămurit și în privința nevinovăției ei, dar asta n-o consola cu nimic. Situația ei financiară, care-și găsisese cât de cât echilibrul cu ajutorul banilor pe care-i câștigase la Wilton House, intrase serios în derivă.

Mama ei trebuia să plece la Bath pentru o lună. Întreținerea ei acolo presupunea un efort financiar pe care, din nefericire, nu și-l mai putea îngădui.

Clairmont avea nevoie de reparații. Dacă nu consolidau acoperișul, la toamnă avea să le plouă în casă. Andrew avea nevoie de haine noi. Louise fusese cerută în căsătorie de către fratele cel mai mic al contelui de Landgrove, așa că avea nevoie de un trusou. Victoria se plângea că toate rochiile ei erau niște zdrențe nenorocite și că-i era jenă să se mai arate în public așa, ca o cerșetoare. Nicolle știa că avea dreptate. Trecuseră mai bine de cinci ani de când niciuna dintre ele nu-și mai permisesese o rochie nouă. Iar livada și grădinile de zarzavat abia dacă reușeau să acopere costurile de întreținere de la Clairmont. În plus, mai era și ipoteca pe casă.

Nicolle își îngropă fața în palme, încercând să nu se lase cuprinsă de disperare. În două săptămâni, trebuia să achite o nouă rată. Banca n-avea să o aștepte, de asta era sigură. Banii pe care ar fi trebuit să-i ia ca profesoară în sat erau puțini și, oricum, abia în septembrie avea să înceapă școala.

Singura ei speranță era viconte de Compton. El îi promisese s-o sprijine, indiferent în ce consta ajutorul lui: bani sau ajutor moral.

Trebuia să se gândească bine cum să-i pună pe tapet această problemă a ei. La bancă, mai avea de plătit încă doisprezece ani de acum încolo. Asta însemna că ori împrumuta de la el întreaga sumă ca să-și răscumpere ipoteca pe Clairmont și pe urmă să-i restituie datoria în mod eșalonat, ori să-i ceară doar atât cât să iasă din impas, deși asta ar fi fost o rezolvare de moment.

Îi venea să moară de ciudă pentru gestul ei de la Wilton House. Mândria, cea care o împinsese să-l facă, o costa acum foarte scump. Dacă ar mai fi avut diamantul, ar fi putut să-l vândă și, cu banii obținuți pe el, ar fi rezolvat mai mult de trei sferturi din probleme presante. În ultimii șapte ani fusese pentru prima dată când își îngăduise să fie mândră și... pierduse o avere. Și, ceea ce era cel mai dureros îl constituia faptul că, pentru a păstra acea bijuterie, își condamnase familia la perioade lungi de privațiuni și lipsuri.

Regretele nu o mai ajutau acum la nimic. Trebuia să se adune și să se gândească la situația îngrozitoare în care se afla, să găsească soluții.

Așa că se apucă să deretice prin casă. Munci pe brânci până la miezul nopții când, tremurând de oboseală, se târî până-n camera ei și adormi îmbrăcată. Iar a doua zi, o luă de la capăt. Șterse praful, frecă podelele, lustrui mobila și cără toate covoarele în curtea din spate, pentru a scoate praful din ele. Primeni așternuturile și aerisi camerele, apoi se apucă să spele rufele murdare și lenjeriile de pat, muncind cot la cot cu Victoria. Seara, Louise care avusese grijă de Andrew, le pregăti câte o baie fierbinte la amândouă.

— Doamne, ce bine este! oftă Victoria, răsucindu-și gâtul înțepenit și strâmbându-se de durere.

— Ar trebui să-i ridicăm un altar Lousei pentru asta, surâse Nicolle, aruncând o privire Victoriei, simțind cum dragostea pentru sora ei îi încălzește inima.

Victoria era de o frumusețe care te lăsa fără suflare. Moștenise părul negru și ochii verzi de la răposatul lor tată, silueta înaltă și mlădioasă a mamei lor, și temperamentul coleric al bunicii din partea tatălui, despre care se spunea că era o combinație explozivă de sânge scoțian și francez. Însă, în ciuda naturii ei repezite și năbădăioase, Victoria era sufletul casei: muncitoare, generoasă și mereu veselă, fiind pentru Nicolle colacul de salvare, scoțând-o din cele mai negre momente ale vieții ei.

Nicolle n-o cunoscuse niciodată bunica din partea tatălui ei, aceasta murind cu câteva luni înainte ca ea să se nască, dar auzise despre Monique Knightley povești uluitoare. Contesă prin naștere, bunica ei supraviețuise Revoluției franceze și-și adusese întreaga familie în Anglia, vie și nevătămată. Tatăl ei, care avea pe atunci douăzeci de ani, le povestise despre încercările prin care trecuse mama lui și despre curajul cu care înfruntase greutățile pe care soarta i le rezervase. Nicolle știa că ochii negri și părul blond și creț le moștenise de la acea femeie puternică și dârză. Păcat că nu-i transmisese tăria caracterului și optimismul debordant, precum Victoria. Louise nu era așa, și nici Alexandra, dar fiecare avea calitățile și defectele ei.

Nicolle oftă și închise ochii. Patru surori, atât de diferite între ele, ca ziua și noaptea. Louise, atât de delicată, de timidă și de o inteligență scilpitoare, avea părul castaniu și ochii de un căprui auriu.

Alex, cea altruistă și devotată, cu părul ca flacăra și ochi de gențiană, se dăruise în întregime vieții monahale, deși Nicolle nu-i înțelesese niciodată alegerea. Cea mai mare dintre surori era o ființă plină de viață și de imaginație, dăruită cu o voce dumnezeiască. Visul ei fusese să cânte pe marile scene ale lumii, dar undeva, în jurul vârstei de șaptesprezece ani, Alexandra renunțase la acest vis și la viața socială, îmbrăcând straiile cernite ale măicuțelor carmelite. Nicolle încercase să afle ce anume o determinase pe Alex să pășească pe drumul fără întoarcere a vieții mănăstirești, dar sora ei refuzase orice dialog pe tema asta, așa că se văzuse nevoită să o lase în pace. În timpul debutului ei la Londra, Alexandrei i se întâmplase ceva. Ceva grav și dureros, dacă nu se simțise niciodată în stare să vorbească despre asta. Se întorsese complet schimbată după nicio lună petrecută în Capitală și se hotărâse să se călugărească. Nicolle bănuia o teribilă decepție în dragoste, dar nu era ferm convinsă de asta. Ar fi fost o ironie amară a sorții ca amândouă să fi împărtășit același destin.

Oftând, Nicolle se scufundă și mai mult în apa caldă și parfumată.

— Crezi s-o să se întoarcă?

Întrebarea Victoriei o făcu să deschidă ochii și să se încrunte ușor. Desigur, știa la cine se referise sora ei.

— Acum, că știe de Andrew, vreau să spun, preciză Victoria cu o voce încordată.

Nicolle își mușcă buzele cu un aer îngrijorat.

— Îmi doresc din tot sufletul să n-o facă, dar nu pot să mă amăgesc de una singură, spuse ea încet. Din discuția noastră am înțeles că habar n-avea de existența scrisorii. Așa că stau și nu pot să nu mă gândesc dacă nu cumva și el a fost victimă aceluiași concurs nefericit de împrejurări...

— Pe naiba! izbucni Victoria cu o voce încărcată de revoltă și dezgust. Te-a strivit atunci ca pe un gândac!... Te-a tratat ca pe un nimic, ba chiar mai rău!

— Poate că... Nicolle se opri, ezitând, căutând cuvintele potrivite pentru a exprima gândul care nu-i dăduse pace în ultimele două zile. Poate că m-a iubit prea mult și de aceea a privit evenimentele prin prisma unei inimi zdrobite și înșelate. Încerc să mă pun în locul lui și să-i înțeleg reacția de atunci. Mie, una, nu mi-ar fi plăcut să mă întorc acasă, după o perioadă de patru luni, și să aflu că persoana iubită este pe picior de căsătorie cu altcineva.

— Dacă te-ar fi iubit așa cum vrei să crezi, ți-ar fi dat ocazia să te disculpi, sau măcar te-ar fi ascultat. Asta s-ar fi întâmplat, Nicky, dacă într-adevăr contai atât de mult pentru el.

— Da, știu, ai dreptate, încuviință Nicolle obosită, cu ochii pironiți în tavan. Poate că n-a fost să fie, oftă ea, resemnată.

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spune că încă mai ești îndrăgostită de el! gemu Victoria cu un aer exasperat.

Nicolle închise ochii, nereușind să-și ascundă tristețea imensă care-i umplu inima.

— Îi păstrez în suflet amintirea bărbatului care era înainte ca totul să se prăbușească în cenușă, mărturisi Nicolle cu o voce tremurătoare. De acel bărbat îmi este atât de dor uneori!... Dar bărbatul care a devenit acum, cel pe care l-am întâlnit la Wilton House, acest... acest străin mă înspăimântă. A devenit îngrozitor de arogant, de rece și de crud. Poate că nici nu l-am cunoscut vreodată cu adevărat. Poate că totul n-a fost decât o iluzie, o amăgire a minții mele tinere și visătoare de atunci. Și, dacă într-adevăr m-am înșelat, nu pot decât să mă consider norocoasă pentru că nu m-am măritat cu el. O căsătorie cu acest bărbat ar fi fost teribilă...

— Ar fi fost incomparabil mai ușoară și mai demnă decât cea pe care ai avut-o cu șarpele acela de Clairmont, rosti Victoria pe un ton tranșant, care o luă prin surprindere. Crezi că nu știu cât de pervers și

de rău era monstrul acela, osândit fie-i sufletul pe veci în iad!?... Dacă Stamford ar fi fost un bărbat responsabil și de onoare, atunci ți-ar fi îngăduit șansa unei explicații și te-ar fi salvat de la toate acele sacrificii pe care a trebuit să le faci în toți acești ani pentru Andrew și... pentru noi, sfârși Victoria cu o voce sugrumată de lacrimi. Știu cât de greu ți-a fost, își întoarse ea capul spre Nicolle, retezându-i orice urmă de protest. Am fost o povară pentru tine și regret foarte mult că nu am putut să...

— Spui numai prostii! o repezi Nicolle cu o voce plină de supărare. Dacă nu erai voi, dacă nu ar fi fost Andrew, viața mea și-ar fi pierdut rostul. Voi mi-ați dat puterea să merg mai departe, să mă ridic din mocirla în care singură m-am vârat. Vina a fost a mea pentru tot ce s-a întâmplat. Am fost tânără, naivă, proastă și lipsită de orice urmă de decență. M-am lăsat ademenită de către un bărbat cu o reputație de desfrânat, reputație de care ar fi trebuit să țin seama la vremea respectivă, dar n-am făcut-o. Pentru asta a trebuit să plătesc. Dar voi, voi ați fost oaza mea de lumină și pace într-o lume întunecată și ostilă. Așa că niciodată, dar absolut niciodată să nu mai spui asemenea absurdități, Victoria Marie Knightley, m-ai înțeles? Nici măcar să nu le mai gândești vreodată!

Victoria tăcu, fixându-și îndurerată degetele de la picioare. Câteva minute, niciuna dintre ele nu scoase un sunet. Apoi Victoria oftă prelung și o privi pe Nicolle.

— Ce-o să faci dacă se întoarce? vru ea să știe.

— Nu știu! ridică Nicolle din umeri cu un oftat. Niciodată n-a fost un bărbat rezonabil. Ieri, când a plecat, mi-a dat foarte limpede de înțeles că lucrurile nu vor rămâne așa. Cu noi doi, vreau să spun. Făcu o pauză, mușcându-și buzele cu un aer profund nefericit. Mi-e teamă că va ridica pretenții asupra lui Andrew sau, și mai rău, că va încerca să-l întoarcă împotriva mea.

— N-are acest drept! izbucni Victoria, privind-o speriată și indignată.

— Ba da, îl are, murmură Nicolle cu un aer disperat. În fața oricărui tribunal va avea câștig de cauză, dacă se decide că-l vrea.

— Va trebui mai întâi de toate să dovedească că este fiul lui...

Vocea Victorie se frânse îngrozită când realizează ce prostie spusese. Între Andrew și tatăl lui natural, asemănările erau izbitoare. În plus, bărbatul acela dispunea de foarte mulți bani și influență.

— Oh, Doamne! gemu ea, presându-și ambele mâini pe gură și privindu-și sora cu lacrimi în ochi. Ce ne facem?

Nicolle își presă tâmpilele care-i pulsau dureros cu vârfurile degetelor.

— Nu știu, îngăimă ea, copleșită de situație. Poate că ne ambalăm degeaba. Poate că nici nu dorește asta. Dar dacă se va ajunge totuși aici, trebuie să fiu pregătită pentru orice. Trebuie să consultăm un avocat la Londra, oftă ea, refuzând să se gândească la faptul că nu-și putea permite deloc onorariul cerut de un om al legii. Trebuie să știu care ne sunt șansele.

— Și dacă nu avem niciuna?

Nicolle expiră încet aerul pe care-l ținuse în plămâni și-și privi sora dezolată. Niciodată nu crezuse că avea să rostească cu voce tare acea sentință:

— Atunci, va trebui să acceptăm oferta lordului Landgrove și să-i vindem casa. Cu banii pe care o să-i luăm de pe Clairmont, o să plecăm în altă parte și o să începem o viață nouă, într-un loc liniștit și ferit de primejdii. Asta vom face.

Victoria o privi năucită. Nu se gândise niciodată că Nicolle se va hotărî vreodată că vândă Clairmont. Luptase cu dinții pentru el și făcuse sacrificii imense pentru a păstra conacul.

Vestea o șocă.

— Și unde vom pleca? îngăimă ea, pierdută.

— În America, murmură Nicolle, strângându-și pleoapele cu putere și încercând să-și domolească durerea vie din inimă. În America ne va pierde urma.

Royce o privi pe Charlotte cu un zâmbet trist, înțeleghător. Îi admira curajul și demnitatea cu care făcea față situației. Gerald stătea lângă ea, ținând-o de mână, în timp ce ochii i se mișcau absenți peste peisajul în continuă mișcare. Trăsura se scutura puternic din cauza drumului plin de gropi și hârtoape. Zăpușeala de afară era insuportabilă. Asudau cu toții, în ciuda aerului care circula în spațiul îngust al atelajului elegant.

— Mai avem mult? se interesă ducele, aruncând o privire posomorâtă spre chipul palid și încercănat al soției sale.

— Vreo jumătate de oră, îi răspunse viconte, schimbându-și ușor poziția neconfortabilă.

Pentru doi bărbați care măsurau fiecare în înălțime aproape șase picioare și jumătate, era un adevărat chin să călătorească în acel spațiu îngrozitor de mic. Chiar și dacă ar fi fost singur, Royce știa că n-ar fi stat comod nici dacă și-ar fi lungit picioarele pe diagonală între banchete. Așa că era înghesuit, cu genunchii proptiți în muchia banchetei din față, blestemându-l furios pe sadicul care construise acea trăsură luxoasă, dar total incomodă.

Oftând și lăsându-se păgubaș, Royce își lăsă gândurile să-i alunece spre frumoasa femeie care-i răpise inima.

Nicolle se întinse pe vârfuri și desprinse cârligele de lemn de pe sfoară, luptându-se să împacheteze frumos lenjeria de pat din în având grijă ca marginile acesteia să nu atingă pământul. Lângă ea, Andrew îi povestea cu entuziasm despre poneiul lui Ben, un căluț bălțat, pe nume Peach, pe care-l călărise cel puțin o dată în ultimele trei zile. Era treaba Louisei să strângă rufele, ea fiind cu mult mai înaltă decât Nicolle, dar Louise se afla împreună cu mama lor într-o vizită în sat, iar Victoria făcea ordine în dormitoare de la etaj.

Nicolle își notă să-i facă o vizită lordului Landgrove și să-i mulțumească pentru bunătatea cu care se îngrijea de Andrew. Contele fusese nespus de generos cu familia ei. Când Clairmont murise, el îi stătuse alături în calitate de vecin, și o ajutase să obțină cele mai bune prețuri din vânzarea obiectelor scoase la licitație. Nicolle știa că o bună parte din vechituri fuseseră cumpărate chiar de el și că suma pe care o plătitese depășea cu mult valoarea lor reală. Dar la vremea respectivă nu-și putuse permite să fie mândră și să-i refuze banii. Tot el fusese cel care-i înlesnise împrumutul la banca din Londra ca să scape de creditorii care o năpădiseră ca iarba rea, imediat după înmormântarea lui Harry. Îi datora întreaga ei recunoștință lordului Landgrove și spera ca într-o bună zi soarta să-i suradă în mod miraculos, ca ea să-i întoarcă serviciile.

Punând cearșaful în coșul împletit din nuiele, se întinse după un altul, când urechea ei prinse uruiul înfundat care venea din fața casei. Era o trăsură și inima ei începu să bată cu putere. Lăsă baltă strânsul albiturilor și-și scoase șorțul ponosit, atârându-l de parul de susținere a frânghiilor, apoi își trecu mâinile umezite de emoție prin părul ciufulit, încercând să-l netezească în drum spre intrarea

principală a conacului.

Arăta îngrozitor și o știa foarte bine. Dimineată, când se privise în oglindă, văzuse sub ochi urmele lipsei de somn din ultimele trei zile, mai precis, de când se trezise cu Stamford la Clairmont. Rochia era o vechitură de pânză atât de des purtată, încât se albise la cusături. Cândva avusese culoarea caldă a coniacului, dar acum se apropia de nuanța prafului. Mă rog, n-avea de ce să-i fie rușine cu ea. N-o furase și era curată. Și ce dacă era palidă și trasă la față? Ultima săptămână nu fusese tocmai o perioadă de vis...

Când dădu colțul casei, picioarele i se înmuiară. La câțiva metri de ea se afla viconte de Compton, iar în spatele lui, ducele de Pembroke își ajuta soția să coboare.

— Bună ziua, Nicolle, rosti viconte de Compton, zâmbindu-i cu blândețe în timp ce se apropia de ea.

— Bună ziua, domn... Royce, se corectă ea, stânjenită de privirea intensă și admirativă în care se simțea învăluită.

Făcu câțiva pași spre el, salutându-l cu o reverență ușoară, aruncând priviri speriate spre ducele și ducesa de Pembroke. Andrew apăru tropăind în urmă și se opri lângă ea, uimit, apoi își aminti de bunele maniere și se înclină respectuos în fața distinșilor oaspeți de la Clairmont.

Gerald Pembroke o privi lung pe tânăra contesă, roșind puternic, apoi schiță un salut ceremonios și plin de considerație în direcția ei. Nicolle clipi uluită, apoi își îndreptă atenția spre lady Charlotte, care o privea palidă și înlăcrimată. Ochii îi reveniră automat spre figura chipeșă a vicontelui. Acesta îi zâmbi liniștitor.

— Cred că ar trebui să intrăm cu toții, sugeră el cu amabilitate. Am străbătut până aici un drum lung și obositor.

Nicolle se dezmetici.

— Desigur. Andrew, se răsuci ea spre copil, du-te și caut-o pe Victoria și spune-i c-o rog să termine treaba în spate. Rămâi cu ea, bine?... Așteptă confirmarea copilului, ca să vadă dacă a înțeles, îi zâmbi și apoi se întoarse spre inopinații musafiri, privindu-i precaută. Pe aici, schiță ea un gest simplu spre ușile duble ale intrării principale.

O luă înainte, încercând să nu se lase copleșită de prezența foștilor ei patroni la Clairmont. Viconte de Compton o urmă, lăsându-și cumnata să treacă prima peste pragul lat, apoi intră și el, secondat de duce.

Nicolle îi conduse în salonul de primire.

— Doriți un ceai rece? Limonadă? făcu ea, nervoasă. Mă tem că vin nu mai am, iar...

— Nicky, o întrerupse vicontele pe un ton blajin. Stai jos puțin. Fratele și cumnata mea au să-ți spună ceva.

Nicolle dădu din cap și se așează pe un trepied. Ducea alegea unul dintre cele două fotolii care flancau șemineul de piatră de râu, iar ducele rămase în picioare, poziționându-se în spatele ei, ca și cum ar fi vrut s-o susțină. Vicontele se rezumă să-și sprijine un umăr de ușă, făcându-i Nicollei cu ochiul, spre marea ei consternare.

Urmără câteva clipe de tăcere, în care ducea își tot frământa batista de dantelă în mâini, iar ducele fixa încruntat un punct de pe covor, expresia de pe chipul lui sugerând o mare luptă interioară.

Într-un târziu, ducele își dresă vocea și-și îndreptă ochii asupra Nicollei.

— Ne este foarte greu să începem, spuse el cu o voce încordată. Am venit să-ți cerem scuze pentru neplăcerea pe care ai suferit-o la Wilton House...

— Te-am nedreptățit îngrozitor și ne este foarte rușine de noi! izbucni lady Charlotte printre lacrimi, privind-o rugătoare. Ne pare foarte rău pentru... pentru că ne-am îndoit de tine. În adâncul inimii, știam că nu ai niciun amestec în acea situație dezgustătoare, dar...

— ...ne-am lăsat orbiți de aparențe și am refuzat să ne ascultăm instinctele, sfârși ducele cu un aer posomorât. Te rugăm să ne ierți.

— Sunt dezolată pentru ceea ce s-a întâmplat, lăcrimă lady Charlotte. Pur și simplu, nu-mi revin din șoc...

— Și ți-am răămâne profund îndatorați dacă te-ai întoarce la Wilton, interveni iar ducele, privind-o pe Nicolle stăruitor. Pentru un salariu dublu. Te rugăm. Aveam nevoie de tine. Copiii au nevoie de tine.

Nicolle încremenise, urmărindu-i cum se întrerupeau unul pe celălalt, iar oferta ducelui o amuți cu totul. Închizând ochii, încercă să-și revină din stupoare. Se simțea ca și cum ar fi fost pălită în moalele capului. Fu recunoscătoare cerului pentru faptul că stătea jos. Nu credea că picioarele i-ar fi fost credincioase și tremura ca o piftie.

— Nicolle, auzi vocea vicontelui atât de aproape de ea, încât tânăra femeie, care nu-l auzise venind, tresări ca împușcată și-l privi cu ochi mari. Niciodată nu l-am văzut pe fratele meu cerându-și scuze pentru ceva, le pledă Royce cauza pe un ton blând, dar ferm. Și n-am

fost martorul unei asemenea situații pentru că fratele meu este unul dintre cei mai corecți oameni pe care îi cunosc. De duminică încoace, viața lor este un chin permanent. Charlotte n-a suferit așa nici când Brooke a avut varicelă. Gerald, continuă el înduioșat, a fost așa de răvășit și de neliniștit, încât n-a mai avut răbdare până duminică și a dat afară toți oaspeții de la Wilton încă de ieri după-amiază. Doreau să vină aici cât mai repede și să... repare greșeala pe care au făcut-o, sfârși el aproape în șoaptă.

Nicolle își ridică o mână la frunte, simțindu-se copleșită. Își plimbă ochii măriți de uimire de la unul la altul. Lady Charlotte era atât de palidă și de încercănată, încât Nicolle simți un impuls aproape de necontrolat de a se întinde și de a o lua în brațe ca să-i ofere consolare. Ducele o privea tăcut și îndurerat, viconteles o studia cu atenție.

— Trebuie să mă gândesc, șopti Nicolle cu o voce răgușită, dar văzând-o pe ducesă pălind și mai mult, adăugă serioasă: scuzele vă sunt acceptate, Alteță, însă trebuie să cântăresc foarte bine propunerea dumneavoastră în legătură cu întoarcerea mea la Wilton House.

— Îți triplăm suma, rosti ducele fără să clipească. Și dorim să-ți aduci întreaga familie la Wilton House. Dorim să...

— ...mă cumpărați, îl întrerupse Nicolle cu blândețe, privindu-l cu ochi gravi. Sau să-mi cumpărați iertarea.

Oare scria „de vânzare” pe fruntea ei, de fiecare bărbat încerca s-o cumpere într-un fel sau altul? Ducele păli și se retrase un pas, privind-o posomorât.

— Nu sunt de vânzare, Alteță! preciză Nicolle cu o voce fermă. Dacă mă voi hotărî să vă accept propunerea, o voi face pentru aceeași sumă de până acum. Iar dacă voi alege să revin la Wilton, atunci s-ar putea să dau curs invitației dumneavoastră și să-mi aduc fiul să stea cu mine permanent.

— Orice dorești, rosti Charlotte, privind-o cu speranță și împreunându-și mâinile în dreptul inimii. Orice, doar spune!

Nicolle își presă degetele pe ochii obosiți, încercând să țină pasul cu răsturnările de situații din viața ei. Duminică, fusese o paria. Părăsise Wilton House înconjurată de un voal de rușine și dizgrație. Următoarele trei zile și le petrecuse într-o mare de disperare și durere, apoi miercuri apăruse Stamford, prezența lui la Clairmont demonstrându-i faptul că un necaz nu vine niciodată singur. Acum, două zile mai târziu, foștii ei patroni veniseră personal să-și ceară

scuze pentru afrontul și umilința îndurate pe nedrept la Wilton House. Era reabilitată în ochii tuturor, își redobândise demnitatea. Atunci, de ce se simțea atât de tristă și de îndurerată?

— Ce fac copii? întrebă ea, trăgând încet aer în piept și forțându-se să-i privească.

— Ne-au făcut viața un calvar, gemu lady Charlotte, izbutind totuși să suradă. Brooke m-a amenințat că fugе de acasă dacă nu... înghiți în sec și reluă cu mai multă tărie...dacă nu te aducem înapoi la Wilton. Miles a revenit la vechile lui apucături, iar Duncan stă tot timpul îmbufnat.

— Înțeleg, murmură Nicolle, fără a reuși să-și înfrâneze amuzamentul, imaginându-și frontul comun pe care-l făcuseră copiii împotriva părinților lor.

Văzând-o zâmbind, ducesa păru cumva mai ușurată.

— Nicolle, te rog să ne ierți prostia și să te gândești la ceea ce ți-am spus. Te iubim foarte mult și din cauza asta am fost atât de... zguduiți de ceea ce s-a întâmplat la Wilton. Știu că asta nu ne absolvă de vină, dar copiii suferă cel mai mult.

— Vă rog, nu încercați să vă folosiți de ei pentru a-mi forța mâna, o preveni Nicolle cu răceală.

— Firește că nu! se grăbi ducesa s-o asigure. Doar că... avem nevoie de tine!

— O să mă gândesc, repetă Nicolle, încruntându-se preocupată. O să aveți răspunsul meu peste o lună.

Ducesa își plecă privirea și dădu din cap resemnată.

— Pot să le trimit copiilor o scrisoare, prin care să încerc să-i liniștesc? le ceru voie Nicolle.

— Firește, aprobă ducele, privind-o cu o expresie plină de recunoștință.

— Atunci, scuzați-mă câteva minute, spuse Nicolle și părăsi încăperea cu pași ușori.

Îi scrisе lui Brooke. Câteva rânduri prin care îi explica situația, fără a-i promite însă nimic. Nu voia să se gândească încă atât de departe. Într-o lună se puteau întâmpla o groază de lucruri, iar Nicolle detesta să-și încalce cuvântul. Brooke avea să înțeleagă. Era matură și avea o gândire sănătoasă.

Când reveni în salon, o așteptau cu toții în picioare. Nicolle îi înmână scrisoarea ducesei fără un cuvânt. Charlotte o luă și o vârf în

săculețul de mână, apoi o privi nervoasă.

— Am vrea să mai zăbovim vreo două zile pe aici, ca să... vedem împrejurimile. Există vreo pensiune sau vreun han pe care ni-l recomanzi?

— Da, există hanul „La butoiul cu bere”, la două mile distanță de sat. Nu este cine știe ce, dar mâncarea este foarte bună și au camerele curate.

Le explică cum să ajungă acolo și-și luară rămas-bun pe un ton politicos.

Viconteles mai rămase puțin. O privi pe Nicolle cu afecțiune, abia stăpânindu-se să nu-i mângâie obrazul palid.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă el, ochii verzi fiindu-i extrem de serioși.

Nicolle oftă și-l privi cu un zâmbet nesigur.

— Cred că am nevoie să mă liniștesc, mărturisi ea.

— Nicolle, începu el încruntat, mușcându-și colțul gurii gânditor, vreau să-mi răspunzi la o singură întrebare, chiar dacă nu am niciun drept să ți-o pun. Dar trebuie să știi. Oftă și o privi trist. Când m-am întors la Wilton, am vrut să-i plătesc lui Gerald banii pe care ți i-a dat în avans pentru prelungirea șederii tale acolo și să-ți... răscumpăr bijuteria.

Nicolle făcu ochii mari, privindu-l surprinsă de generozitatea intenției lui.

— N-am rezolvat nimic, pentru că Gerald nu-l mai avea. A luat-o Stamford cu el când a plecat de la Wilton House.

Vestea o făcu să pălească și respirația i se îngreună.

— Charlotte spune că el a afirmat că ți-a dăruit-o cu mult timp în urmă, continuă bărbatul pe un ton reținut. Este adevărat?

Nicolle închise ochii, își mușcă buzele și confirmă încet din cap.

— Andrew, rosti bărbatul pe o voce reținută, ezitând pentru o clipă. Andrew este copilul lui?

Nicolle îl privi, simțind că se sufocă. Intuiția de care dăduse dovadă bărbatul acela o înspăimânta.

Viconteles însă o fixa cu gravitate, așteptându-i calm răspunsul. În ochii lui nu citi nici dezgust, nici dispreț și nici dezaprobare. Doar o emoție înăbușită, un amestec de durere și regret.

— Cu asta sunt deja două întrebări, se auzi Nicolle vorbind cu o voce alterată, pe care nu și-o recunoscuse deloc.

— Nicky, la Wilton ai acceptat prietenia mea. Demonstrează-mi lucrul acesta. Indiferent ce gândești în acest moment, vreau să știi că secretul tău este în siguranță cu mine. Nu trebuie să te temi de judecata mea. Sunt de partea ta, vreau să nu uiți lucrul acesta.

Nicolle dădu drumul aerului pe care-l ținuse în plămâni cu o figură chinuită. Făcându-și curaj, îl privi în ochi cu o expresie răvășită.

— Da, Andrew este fiul lui, recunosc eu cu o voce răgușită, clătînându-se amețită pe picioare.

— Mi-am imaginat, surâse el strâmb. Stai jos și povestește-mi, îi ceru el, luând-o de cot cu blândețe și conducând-o spre unul dintre fotolii unde o sili să se așeze. Și așteaptă-mă numai puțin, cât să mă duc și să-i spun lui Gerald și Charlottei să o ia înainte.

Rămasă singură, Nicolle își îngropă fața în palme, simțindu-se împietrită pe dinăuntru.

Situația se complicase alarmant de mult.

Oare avea să se mai simplifice vreodată?

CAPITOLUL 9

Viconteles rămasese la Clairmont aproape o oră, timp în care Nicolle îi relată o parte din evenimentele care-i schimbaseră viața în urmă cu șapte ani. Îi venise foarte greu să-și expună sufletul în fața unui bărbat care-i era străin și totuși nu, dar nu avusese de ales.

Royce o ascultase fără s-o întrerupă, înregistrând varianta trunchiată a adevărului cu foarte multă atenție. Nicolle se lăsase amăgită și sedusă de vărul Charlottei și, din cauza unor împrejurări nefaste, idila lor se încheiase prost. Fusesse tânără și naivă, iar Stamford avea reputația unui adevărat diavol în materie de cuceriri, așa că fusese o pradă ușoară pentru el. Nicolle, însărcinată fiind, nu avusese de ales decât să accepte propunerea de căsătorie a contelui de Clairmont.

Sfârșitul istoriei, ar fi fost tentat Royce să spună, dar bănuia că tânăra femeie nu fusese sinceră cu el până la capăt. Ceva îi scăpa, dar nu avu curajul să mai insiste. Era destul de mulțumit de faptul că măcar nu îi refuzase pretenția de a afla adevărul.

Nicolle nu-i povesti de noaptea aceea de coșmar în care bărbatul pe care-l iubea cu pasiune o alungase din viața lui cu atâta cruzime și

nici despre cea în care, la Wilton House, se dăruise lui cu atâta inconștiență. De primul episod îi era cumplit de rușine, iar de al doilea, se simțea mult prea umilită și rănită ca să vorbească despre el, indiferent cu cine. Nici acum nu înțelegea cum de-i îngăduise s-o atingă. Cum de putuse să fie atât de slabă, de necugetată încât să i se dăruiască în felul acela scandalos, lipsit complet de rațiune, de bun-simț... Numai și gândul la acea împerechere brutală și pătimasă îi împăienjenea privirea și-i producea frisoane prin tot corpul. O luase prin surprindere, asta era singura explicație pentru comportamentul ei atât de nerușinat. N-avea să mai privească înapoi, își zise ea mâhnită, ci doar înainte. Trecutul trebuia să rămână acolo unde îi era locul, adică la capitolul „a fost odată”.

Nicolle nu-i ascunse însă vizita inopinată a marchizului de Stamford la Clairmont.

— Deci, făcu Compton într-un târziu, ca o concluzie, acum a aflat adevărul și despre Andrew.

— Da, oftă Nicolle întretăiat.

— Și ce ai de gând să faci mai departe? se interesă el, având grijă să-și ascundă emoțiile.

— Nu știu, făcu ea, masându-și fruntea. Vreau doar să fiu lăsată în pace. Vreau să-mi cresc copilul în liniște și siguranță.

— Și te temi că s-ar putea ca el să nu fie de acord cu acest lucru? C-o să încerce să-ți-l ia?

Nicolle se cutremură. Acela era coșmarul ei de trei zile încoace. Dădu încet din cap, mușcându-și buzele.

— Trebuie să mă consult cu un avocat la Londra, rosti ea încet, privindu-l pe viconte necăjită. Trebuie să...

— Nicky, când eram la Eton, unul dintre domeniile care m-au atras era avocatura. Doream să devin un avocat strălucit, așa că mi-am dedicat ultimii ani acolo acestui țel. Nu trebuie să consulți un avocat la Londra care să-ți ia banii și să-ți spună același lucru pe care ți-l voi spune eu acum: șansele să-l păstrezi pe Andrew în cazul de față sunt destul de mici, spuse el cu o sinceritate brutală. Dacă dovedește că el este tatăl lui natural, atunci legea este de partea lui. Îmi pare rău, draga mea, rosti viconte cu o voce reținută, privind-o cu regret. Nu există decât o singură cale să-l păstrezi pe Andrew.

— Care? îl întrebă Nicolle, jurându-și că orice compromisuri sau sacrificii ar fi presupus acea singură alternativă, avea să fie acceptată

fără discuții din partea ei.

— Căsătoria, o informă Royce cu un aer indescifrabil. Mărită-te cu un bărbat influent care să-ți adopte copilul. În acest caz, poți să-l păstrezi pe Andrew lângă tine fără nicio grijă.

Nicolle îl privi cu ochi mari și, cumva, izbuti să râdă.

— Să mă mărit? făcu ea, presându-și o inimă pe piept și privindu-l mirată. Cu cine, pentru Dumnezeu? Cine ar fi dispus să se însoare cu o femeie săracă și plină de datorii, cu un copil lângă ea, două surori fără dotă și o mamă bolnavă?

— Eu aș fi fericit să primesc o asemenea binecuvântare, rosti bărbatul cu un zâmbet ușor, privind-o cu ochi strălucitori.

Nicolle amuți o clipă, privindu-l consternată.

— Nu vorbești serios, reuși ea să spună într-un târziu.

— Ba sunt cât se poate de serios, o asigură vicontelescu cu o expresie sobră pe figură. Ești o femeie care se consideră săracă, dar pe care o găsesc nespun de bogată. Ești o femeie uluitoare, Nicolle, o femeie matură, frumoasă, blândă și înțeleaptă. Ai un copil minunat, care mi-e foarte drag. Nu mă deranjează să am două surori în plus, ba chiar mă încântă foarte mult ideea. Cât despre mama ta, o voi duce oriunde voi auzi că ar exista leac pentru boala ei și mă voi strădui să-i îndulcesc bătrânețile. Te voi face fericită, Nicolle, sublinie el cu o voce profundă, privind-o în ochi cu seriozitate. Și nu trebuie să-mi dai un răspuns pe loc. Promite-mi doar că ai să te gândești la asta pe viitor. Și ține minte: nu ești singură! Indiferent ce vei hotărî, ei îți voi sta alături întotdeauna.

Nicolle îl privi copleșită, cu lacrimi în ochi.

— Îți mulțumesc, șopti ea cu emoție în glas. Pentru tot. Și mă voi gândi, îți promit.

— Bine, surâse bărbatul. Trebuie să plec, dar înainte de asta vreau să mai pun o vorbă bună la tine pentru Charlotte și pentru idiotul de frate-miu. Sunt oameni buni, Nicky, care s-au lăsat duși de val. Sunt realmente devastați. Încearcă să-i ierți pentru că...

— Nu am ce să le iert, rosti Nicolle cu blândețe, zâmbind ușor. Au judecat după aparențe. Probabil că și eu aș fi făcut aceeași greșală dacă aș fi fost în locul lor.

— Atunci, să îndrăznesc să-i comunic Charlottei că te vei întoarce la Wilton în toamnă?

Nicolle se ridică, silindu-l și pe el să facă același lucru. Începu să

se plimbe prin salon, mușcându-și buzele și gândindu-se. Dacă accepta să se întoarcă la Wilton House, viața ei avea să reintre pe făgașul normal. Banii pe care-i câștiga acolo ar fi putut-o scoate onorabil dintr-o mulțime de neplăceri. Louise ar fi avut un trusou frumos, Victoria și-ar fi putut cumpăra o rochie nouă, mama ei ar fi beneficiat de tratamentul la băi de care avea atâta nevoie, iar Andrew ar fi venit cu ea. Rata la bancă n-ar mai fi fost o problemă și, cu puțin noroc, cu banii câștigați în toamnă din vânzarea grâului, avea să-și poată permite să cumpere materiale și să angajeze oameni care să-i repare acoperișul.

Existau o mulțime de avantaje și un dezavantaj major, care le anula pe toate: lady Charlotte era vară primară cu bărbatul care-i zdrobise inima. Și, din această cauză, se temea ca marchizul să nu înceapă s-o hărțuiască din nou, odată întoarsă la Wilton House. De acolo nu-l putea da afară, dar la Clairmont, era încă stăpână și avea puterea s-o facă. Da, dar dacă refuza oferta ducelui de Pembroke, atunci lucrul acesta avea să se răsfrângă în mod direct asupra tuturor celor care locuiau la Clairmont. Și ar fi dat dovadă de un egoism feroce încercând să se protejeze, să se amăgească cu iluzia faptului că, procedând astfel, ar fi evitat o groază de probleme, mult mai grave.

Avea nevoie de timp să reflecteze pe îndelete asupra problemei și nu dorea să facă promisiuni pe care nu și le-ar fi putut respecta, așa că se întoarse spre viconte și-l privi seriosă.

— Nu pot să-ți dau un răspuns acum, dar transmite-i ducesei că va avea răspunsul meu în cel mult două săptămâni.

— O să-i transmit, dădu bărbatul din cap cu un aer resemnat. Dar, până atunci, vreau să...

Se întrerupse când un ciocănit ușor se auzi în ușa salonului. Nicolle văzu apărând prin deschizătura ușii fața buclată și rotundă ca o lună plină a bucătăresei.

— Ce este, Moira? o privi Nicolle, întrebător.

— A venit un conaș și-o cuconiță, care vor să te vadă, drăguța mea. Să le zic să intre?

Nicolle, care se gândi că poate ducele și ducesa de Pembroke fuseseră nemulțumiți de condițiile oferite de han și că nu doreau să mai rămână, încuviință tăcută.

Câteva clipe mai târziu, marchizul de Stamford, însoțit de o femeie înaltă și elegantă, își făcu intrarea în salon. Nicolle încremeni, în

timp ce ochii i se plimbau de la unul la celălalt. Asemănarea dintre cei doi era remarcabilă și Nicolle știu cu precizie că femeia din fața ei era lady Irene Stamford.

Ceea ce nu-și putea explica era ce căutau cei doi la Clairmont. Nu se așteptase ca el să se întoarcă atât de repede și în niciun caz însoțit de mama lui. Ce urmăreau oare? Neliniștea și teama îi strângeau stomacul ca-ntr-un pumn nemilos, lăsând-o fără aer.

John, care în momentul în care pășise în încăperea modestă se așteptase s-o găsească pe Nicolle singură, se întunecă la față când reperă silueta înaltă și solidă a vicontelui de Compton.

Expresia din ochii marchizului deveni atât de înghețată atunci când îl văzu pe viconte, că Nicolle se temu ca acesta să nu facă vreo scenă. Ostilitatea cu care se măsurau cei doi bărbați era vizibilă, cu atât mai mult cu cât niciunul dintre ei nu făcea vreun efort să și-o ascundă.

— Stamford.

— Compton.

Salutul era distant, reținut.

— Mama mea, lady Irene, o prezentă marchizul pe femeia palidă de lângă el.

Compton își îndreptă privirea asupra femeii încă frumoase și se înclină în fața ei adânc și curtenitor.

— Este o onoare pentru mine să vă cunosc, lady Stamford.

Femeia schiță un zâmbet slab și înclină capul în direcția lui cu o grație regală.

— Mamă, ea este lady Nicolle Clairmont.

Femeile se salutară cu reverențe ușoare, formale.

În salon se lăsă o tăcere grea, apăsătoare. Compton își plimbă privirile de la lady Irene la fiul ei și invers, apoi își concentrează întreaga atenție asupra Nicollei. Părea să facă față cu bine situației și, deși ar fi vrut să rămână, știa că ar fi forțat nota prea mult.

— Revin mâine, la prânz, o informă el pe tânăra femeie, care încuviință orbește, mult prea copleșită de vizita neașteptată a lui Stamford pentru a se gândi la implicațiile directe ale cuvintelor lui Royce. Dacă ai nevoie de mine, spuse el încet, luându-i o mână inertă și ducând-o la buze cu un gest delicat, mă găsești acasă la Ian Landgrove.

— Mulțumesc, șopti Nicolle cu o voce pierită, privindu-l cu o mică tresărire. Mulțumesc pentru tot, izbuti ea să-i zâmbească.

Stamford își îngustă ochii, maxilarul i se încleștă, nările i se

dilatară sub un val de furie și gelozie feroce. Nu-i plăcea deloc faptul că-l găsisese pe nemernicul acela de Compton la Clairmont. Ar fi vrut să-i spună acelui ticălos să se care de acolo și s-o lase pe Nicolle în pace. La o adică i-ar fi făcut o reală plăcere să-l ia la pumni și să-i umple de sânge mutra aia nesuferit de chipeșă. Se controlă cu un suprem efort de voință, știind că, deocamdată, nu avea acest drept.

— Stamford, schiță vicontele un salut nonșalant în direcția lui, privindu-l provocator. Lady Irene, se înclină el apoi curtenitor în fața marchizei.

— Compton, nu se lăsă nici John mai prejos, fulgerându-l cu o privire plină de avertisment, pe care bărbatul i-o întâmpină cu un rânjel insolent.

După plecarea vicontelui, atmosfera deveni extrem de încordată. Și penibilă.

Nicolle îi privea, așteptând ca unul dintre ei să înceapă să-i explice motivul acelei vizite neanunțate la Clairmont. Lady Irene era palidă și-i evita privirea, Stamford o fixa cu ochi misterioși și negri, care-i provocau Nicollei palpitații.

— Doriți să beți o limonadă sau un ceai? îi întrebă ea politicos, amintindu-și de îndatoririle de gazdă pe care le avea.

— Ceai, te rog, acceptă lady Irene cu un surâs vag ușurat.

— Mamă, nu mai trage de timp, o îmboldi bărbatul pe un ton sever.

Femeia tresări și-l privi îngrozită.

— Nicolle, ia loc, o invită el pe un ton grav. Mama mea are să-ți mărturisească ceva.

Nicolle își trase un scaun de lângă masă și se așeză dreaptă pe el. Ar fi putut să aleagă unul dintre fotolii, dar era mai bine să păstreze distanța față de ei. Până când nu avea să se lămurească asupra motivului care-i adusese acolo, avea să fie prudentă.

Îndreptându-și atenția asupra marchizei, care se așezase pe unul dintre fotolii, Nicolle simți o strângere de inimă. Femeia părea terminată, obosită, la capătul puterilor, observă Nicolle. Avea cearcăne sub ochii frumoși și negri, iar pleoapele îi erau ușor umflate. Oare plânsese? Și pentru ce oare?...

Indiferent din ce cauză plânsese, era sigură că motivul fusese fiul ei, căruia Nicolle îi adresă o privire tăioasă, plină de dezaprobare.

— Vă ascult, o îndemnă Nicolle cu blândețe pe biata mamă,

zâmbindu-i încurajator.

Ochii femeii se umplură brusc de lacrimi. Umerii îi căzură neputincioși. Părea atât de nefericită, de fragilă și de zdruncinată, că Nicolle se simți cuprinsă de duioșie. Femeia suferea teribil, se vedea asta cu ochiul liber.

— Am... am greșit îngrozitor, se bâlbâi lady Irene, privind-o pe Nicolle cu un aer distrus. N... n-am ș... știut atunci. Nici măcar n-am bănuț. Eu am vrut tot ce era mai bun pentru John și... am greșit îngrozitor. Te rog să mă ierți.

Nicolle o privi lung, străduindu-se să înțeleagă ceva din vorbele incoerente ale femeii din fața ei. Pentru ce anume își cerea scuze?...

Brusc, revelația o lovi cu intensitatea unui fulger. Sări în picioare ca arsă, simțind cum amețește. I se făcu rău, îngrozitor de rău. Mai făcu un pas în spate, ducându-și mâinile îngrozită la gură și privind-o pe lady Irene cu ochi mari, șocați.

— Oh, Doamne! gemu ea, presându-și degetele cu putere pe buze, de parcă ar fi vrut să-și strivească durerea cu ele. O, Doamne! repetă ea cu o voce sufocată.

— Te rog, îmi pare atât de rău, își ridică lady Irene o mână imploratoare spre ea. Ești mamă și sunt convinsă că ai face orice pentru fericirea fiului tău.

Nicolle i se făcu greață.

— Vă înșelați, se forță Nicolle să vorbească, privind-o răvășită, furioasă și îndurerată. Oricât de mult l-aș iubi pe Andrew, niciodată, dar absolut niciodată n-aș îndrăzni să-i decid viața! Nu am acest drept și nici nu...

Brusc, simți că nu mai poate suporta. Expresia feței îi îngheță dintr-odată.

— Vă rog să plecați, le ceru ea cu o voce sufocată. Vă rog să ieșiți din casa mea și să nu mă mai deranjați niciodată! Amândoi mi-ați făcut destul rău.

Nicolle... începu bărbatul pe un ton rugător, privind-o cu o expresie chinuită.

— Nu!... Să nu încerci să-mi spui că-ți pare rău! Mi se face silă când aud cuvintele astea, șuierea ea cu o voce îndurerată, plină de dezamăgire și de furie. Vreți iertarea mea? ridică ea vocea, privindu-i cu ochii împăienjeniți de lacrimi de supărare și revoltă. De asta ați venit până la Clarimont? Ca să vă împăcați cugetul și să dormiți bine

noaptea?... Ei bine, o aveți pe toată. Luați-o cu voi și dispăreți de pe pământurile mele. Acum!

Femeie își îngropa fața în palme și începu să plângă sfâșietor. Bărbatul o privi livid.

Nicolle închise ochii, încercând să nu se lase atinsă de suferința evidentă a celor doi. Își mușcă buzele până la sânge, înghițindu-și lacrimile și plânsul care i se zbuciuma în piept.

Atâta durere, atâta jale, atâtea suferințe și necazuri îndurase. Și pentru ce?... O femeie egoistă hotărâse să-i decidă fericirea propriului fiu după niște măsuri pe care nu le înțelegea.

„Iadul este pavat cu bune intenții” spusese cândva Samuel Johnson, și avusese perfectă dreptate. Cazul de față îi proba teoria cum nu se poate mai bine.

Inspirând aerul cu lentoare, Nicolle se calmă cât de cât și deschise ochii, privindu-i liniștită.

— Iertați-mi ieșirea de mai devreme, spuse ea cu o voce controlată. Îmi dau seama cât de greu v-a fost să veniți până aici. Este un act de demnitate și curaj, pe care-l apreciez. Dar acest fapt nu schimbă cu nimic ceea ce s-a întâmplat atunci. Eu nu...

Fu întreruptă de apariția gălăgioasă a Victoriei și a lui Andrew, care intrară în salon sporovăind cu însuflețire. Amândoi se opriră brusc când dădură cu ochii de femeia care plângea în tăcere și de bărbatul înalt și brunet, îmbrăcat elegant.

Lady Irene își privi încremenită nepotul, profund șocată de asemănarea izbitoare dintre el și tatăl lui. Nu exista nicio îndoială în privința asta. Andrew era copia fidelă a lui John la aceeași vârstă, fapt pentru care impactul fu cu atât mai puternic.

— Oh, Dumnezeule! șopti ea cu o voce răgușită de plâns, ducându-și o mână la frunte, de parcă ar fi suferit de o amețeală cumplită.

Bărbatul își privi copilul cu stomacul încordat de emoții amestecate. Îi zâmbi băiatului, iar Andrew îi răspunse automat, etalându-și golurile fermecătoare ale dentiției de lapte. Nicolle îi privi pe amândoi, simțind o usturime insuportabilă în inimă.

— Ce caută el aici?!

Vocea indignată și plină de ură a Victoriei o făcu pe Nicolle să tresară și să-și privească sora cu severitate.

— Victoria, rosti ea pe un ton calm, dar plin de avertisment, care

o făcu pe aceasta să roșească și s-o privească necăjită. Lady Stamford și Alteța Sa sunt doar în trecere pe la Clairmont și nu vor sta mult. Du-l pe Andrew într-o plimbare scurtă până la marginea pădurii. Într-o oră, masa va fi gata.

Victoria dădu să protesteze, dar privirea Nicollei o reduse la tăcere.

— Haide, Drew, rosti ea morocănoasă, luând mâna micuță a nepotului ei și conducându-l spre ușă.

— N-ați vrea să veniți și dumneavoastră cu noi? îl întreabă băiatul pe marchiz, atunci când trecu prin dreptul lui. Pădurea nu este prea departe și drumul până acolo este încântător.

Întrebarea lui Andrew îi produse Nicollei un gol dureros în stomac.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, zâmbi bărbatul. Îți accept invitația. Oricum, doamnele mai au de discutat...

— Ba am terminat orice discuție! îl contrazise Nicolle, aruncându-i o privire neliniștită.

Nu-l putea lăsa singur cu Andrew. Zeci de scenarii îi fulgerau prin minte, unele mai grozave ca altele: Andrew răpit, luat de lângă ea, dus departe...

Probabil că gândurile și spaima care o cuprinseseră erau foarte evidente, pentru că-l văzu pe marchiz întunecându-se la față și strâmbându-se enervat. Un mușchi zvâcni amenințător pe maxilarul lui.

— Locul lui va fi întotdeauna lângă tine, spuse bărbatul cu o voce reținută. Ți-l aduc înapoi într-o jumătate de oră, promise el.

Nicolle șovăi, lucru care păru să-l irite și mai mult. Sufletul îi tremura și palmele îi asudaseră. Și le șterse de rochie cu un gest inconștient, înghițind în sec. Nu știa cum să-i refuze pretenția fără să-l asmută asupra ei și știa că nu avea niciun sens să-și măsoare voința cu a lui. În fond, până în urmă cu trei zile, habar n-avusese de existența lui Andrew, însă, în clipa în care-l văzuse, nu ezitase nici măcar o secundă să-i recunoască paternitatea. O singură privire fusese de ajuns ca să înțeleagă că Andrew era fiul lui.

Pentru prima dată de când îl născuse, Nicolle regretă faptul că Andrew îi semăna atât de puțin. Dacă i-ar fi moștenit trăsăturile, la ora asta viața ei și a lui Andrew ar fi fost în deplină siguranță.

— El... începu ea cu o voce uscată, încercând să-i explice. Timpul

a fost scurt și n-am... n-am apucat să... să...

Nicolle își mușcă buzele, detestându-se pentru bâlbâiala ei. Ochii lui se îngustară un milimetru, fulgerând-o nemulțumiți. Probabil că se enervase îngrozitor, judecând după roșeața care-i colora fața și pielea gâtului, umflându-i venele în dreptul tâmpelor.

— Am înțeles, spuse el pe un ton abrupt. Ne întoarcem într-o jumătate de oră.

— Mă duc cu ei, anunță Victoria cu o voce tăioasă, fulgerându-l pe marchiz cu o căutătură disprețuitoare. De data asta, intenționez să mă asigur personal că niciunul dintre membrii familiei mele nu mai iese cu inima frântă și mândria terfelită dintr-o discuție cu dumneata...

— Victoria!

Vocea aspră a Nicollei o făcu pe aceasta să încremenească. Se albi la față și se răsuci spre sora ei, care o privea cu ochi scăpărători. Niciodată Nicolle nu i se mai adresase astfel.

— Te rog să te porți cuviincios și să nu te amesteci în probleme care nu te privesc direct și personal, rosti Nicolle pe un ton atât de dur, încât bărbatul o privi lung, surprins de această latură fermă și inflexibilă a caracterului ei, una pe care nu i-o cunoscuse până acum. Ia-l pe Andrew și arătați-i Alteței Sale împrejurimile. Și o să te abții de la orice comentariu, ne-am înțeles? Gândește-te la Andrew, mai întâi de toate.

Victoria o privi necăjită și dădu ascultătoare din cap. Îi aruncă o căutătură neagră bărbatului care urma să-i însoțească și alta bănuitoare spre femeia plânsă din fotoliu, apoi se răsuci pe călcâie și ieși țănoșă pe ușă, trăgându-l după ea și pe Andrew, care-i privea uimit, fără a înțelege tensiunea palpabilă din încăpere.

John schiță gestul să-i urmeze dar se opri și se răsuci spre Nicolle, care-l privea nervoasă și încordată. O privi lung, posac și foarte trist.

— Știu că-ți cer prea mult, dar dacă într-adevăr ai rămas femeia minunată pe care mi-o amintesc cu atâta dor, o vei asculta și poate că în inima ta va afla iertarea pe care n-o va găsi niciodată la mine, rosti el cu o voce joasă, plină de amărăciune.

Și ieși, lăsând în urma lui două femei care sufereau la fel de mult, dar fiecare în felul ei și din cauze diferite.

Nicolle își cuprinse trunchiul în brațe, simțindu-se înghețată, amețită și obosită. După vizita ducelui de Pembroke, după discuția cu

Royce Compton, după stresul și neodihna din ultimele zile, Nicolle se simțea la un pas de a ceda nervos.

Privind-o pe femeia care suspina în fotoliu, Nicolle se trezi cuprinsă de un soi de milă față de suferința ei. Îi înțelegea durerea. Știa cum era să fii renegat de ființa iubită. Însă la lady Irene jalea era cu mult mai mare pentru faptul că era mamă și-și iubea totuși fiul.

Nicolle se cutremură. Cum s-ar fi simțit ea dacă într-o bună zi, prin cine știe ce concurs nefericit de împrejurări, Andrew s-ar fi întors împotriva ei? Indiferența și furia lui ar fi tăiat-o până la os. S-ar fi stins de durere. Ar fi înnebunit, fără-ndoială!

Neștiind ce să facă sau ce să spună, Nicolle se duse la ferestre, urmărind îngrijorată trioul care se îndrepta agale spre pădure. El îi spunea ceva lui Andrew, ceva fascinant dacă era să se ia după expresia entuziasmată pe care o zărea pe fața copilului ei. Victoria mergea înțepată alături de ei și, judecând după linia rigidă a umerilor, era bosumflată și nemulțumită.

„... femeia minunată pe care mi-o amintesc cu atâta dor...”

Cuvintele lui avuseseră un efect dramatic asupra inimii ei. Încă își mai simțea genunchii nesiguri și pulsul zvâcnindu-i în gât și în timpane. Amintiri vechi năvăliră în mintea ei, răscolind-o. Îl iubise atât de mult pe acel bărbat, că se mira cum de dragostea ei pentru el n-o ucisese atunci. Și-și aminti și cât de mult suferise apoi.

— Nu-ți vreau iertarea.

Uitase de femeia care îi distrusese viața și de aceea vocea ei răgușită o făcu să tresară și să se întoarcă surprinsă cu fața spre ea. Lady Irene o privea cu ochi febrili de plâns și cu buzele strâmbate într-o grimasă de durere.

— Cu sau fără ea, tot va trebui să-mi duc crucea, continuă femeia cu o voce îngroșată de lacrimi. Am făcut o faptă oribilă și mi se pare cinstit să plătesc pentru ea. Nu asta am intenționat atunci când am plănuit totul. John... nu avea un titlu și nicio situație financiară strălucită. Doream pentru el o soție dintr-o familie veche și cu o zestre atrăgătoare. Dar el s-a îndrăgostit de tine și tu... tu nu erai alegerea perfectă pentru el. Cel puțin, nu din punctul meu de vedere. Te-a iubit enorm, iar eu n-am prevăzut și nici măcar n-am bănuit profunzimea sentimentelor lui pentru tine...

— Tăceți! rosti Nicolle, cu o voce gătuită. Vă rog să tăceți!

— N-am intenționat să-i distrug fericirea, continuă femeia cu

privirile în gol, ignorându-i dorința. Dacă aș fi știut...

— Vă rog!

Femeia își ridică privirile împăienjenite de lacrimi spre ea. Pentru o clipă, Nicolle crezu că avea să-i respecte dorința. Însă întrebarea care urmă o luă complet pe nepregătite:

— L-ai iubit?

Nicolle simți că se prăbușește. Se agăță cu putere de marginea pervazului și închise ochii, clătinându-se amețită. Ar fi trebuit să-i spună acelei femei că nu este treaba ei, că nu avea niciun drept s-o întrebe asta. Ar fi trebuit să-i întoarcă spatele și să părăsească încăperea. Oricum, discuția aceea devenise bizară și penibilă, scormonindu-i prin răni care încă nu se vindecaseră, redeșteptându-i crâmpiele din trecut care dureau la fel de tare. Și totuși se trezi răspunzându-i pe un ton aproape retoric:

— Dacă l-am iubit? Oh, da, l-am iubit foarte mult! spuse cu o voce gătită de plâns. Atât de mult, încât nimic nu a mai fost la fel după aceea. Atât de mult, încât viața mea și-a pierdut strălucirea și sensul. Atât de mult, încât fiecare bătaie a inimii mele mă uimea cu încăpățânarea ei.

— Oh, scumpa mea, gemu marchiza cu o voce plină de suferință. Am fost îngrozitor de crudă cu voi amândoi. Atât de oarbă și de... nesocotită. Niciodată n-am să-mi pot ierta ambiția prostească de atunci.

Nicolle își frecă ochii cu podul palmelor. Se simțea atât de năucită, de slăbită și de confuză, că ar fi vrut să se bage în pat și să doarmă o veșnicie, să evadeze din acea lume sucită și superficială, în care mamele decideau în locul fiilor care femeie era cea mai potrivită pentru fericirea lor pământească.

Inspirând și expirând de câteva ori aerul cu lentoare, tânăra femeie încercă să-și facă ordine în învălmășeala de gânduri din capul ei și să se detașeze de evenimentele ultimelor ceasuri.

— Nu înțeleg de ce ați venit aici, dacă nu doriți înțelegerea și nici iertarea mea, rosti într-un târziu Nicolle cu un oftat tremurător, lăsându-și mâinile pe lângă trup și privind-o obosită.

Femeia o studie cu atenție, ca și cum abia acum o observa pentru prima dată.

— Ca să încerc să repar o parte din stricăciuni, dacă e cu putință, mărturisi timid lady Irene, privind-o lung. Ascultă-mă, îi ceru ea

stăruitor, când Nicolle deschise gura s-o contrazică. John te iubește încă și de aceea a...

— Oh, nu! găsi Nicolle puterea să râdă ironic. Nu încercați să-mi turnați și alte minciuni, lady Stamford. Vă spun din capul locului că nu le înghit. Un bărbat, atunci când iubește o femeie, n-o calcă în picioare și n-o înjosește cu prima ocazie. N-o aruncă în stradă ca pe un câine, în mijlocul nopții, lăsând-o pradă primejdiilor care pândesc în întuneric...

— S-a simțit trădat! strigă lady Irene cu o voce indignată, de parcă nu ea ar fi fost cea care generase dezastrul care dusesese la acel tragic deznodământ. Te-a iubit cu adevărat, dar nu avea un titlu și de aceea s-a gândit că l-ai ales pe Clairmont!

Nicolle se îngălbeni la față. Preț de câteva clipe, nu făcu decât s-o privească șocată pe femeia din față ei.

— Asta a crezut? Că l-am ales pe Clairmont pentru că avea un... titlu?! șuieră ea, revoltată. Cum Dumnezeu puteți să afirmați că m-a iubit, când mă cunoștea atât de puțin?... M-am măritat cu nemernicul acela pentru că nu am avut de ales! țipă ea, pierzându-și controlul. Copilul meu avea să poarte stigmatul rușinii pentru toată viața dacă nu făceam ceva. N-aș fi îngăduit nimănui să-l numească bastard pe Andrew. Știam că John este mort și...

Trecutul, realitatea covârșitoare a celor întâmplare acum șapte ani din vina acelei femei o izbiră în față cu putere. Nicolle se opri gâfâind din cauza furiei și a durerii vii de atunci, acum redeșteptate. O privi pe femeia din față ei cu ură.

— Aveți dreptate, rosti ea cu o voce scăzută și ostilă. N-o să vă iert niciodată răul pe care ni l-ați făcut! Niciodată!

Porni spre ușă cu pași întinși, tremurând de furie, indignare și dezgust.

Trebuiau să plece. Amândoi. De urgență, chiar. Nu-i mai putea suporta în casa ei pe niciunul dintre ei. Mama complotase să-l îndepărteze pe fiul ei de ea, dar păcatul acestuia din urmă fusese cu mult mai mare: îi permisesese acelei snoabe lacome și mercantile să-și ducă la bun sfârșit intenția criminală.

N-o iubise. Acest lucru îi era foarte clar. Niciodată n-o iubise. Sosirea lor la Clairmont avea la bază niște muștrări tardive de conștiință și... un copil nevinovat de șapte ani care, din nefericire, le semăna atât de mult la chip.

Dacă-l voiau pe Andrew, ei bine, iadul avea să li se pară bâlci pe

lângă ce avea să le facă dacă îndrăzneau ceva, orice!

În timp ce ieșea din casă valvârtej și cotea spre curtea din spatele conacului, mășăluind pe poteca care traversa livada spre pădure, Nicolle se gândi că dorința de a-i ucide pe cei doi musafiri nepoftiți de la Clairmont în cazul în care doreau să îi revendice fiul era cât se poate de tentantă.

Dumnezeu n-ar fi osândit-o, nu-i așa? din moment ce scăpa lumea de doi netrebnici!

John îi simți prezența înainte de a o vedea. Victoria, care stătuse încruntată lângă buturuga groasă în timp ce el îi povestea lui Andrew despre bătălia decisivă de la Waterloo, își trase umerii și-și îndreptă spatele, părând să se relaxeze. Și, oricum, chiar și fără reacția grăitoare a tinerei femei, tot ar fi știut că Nicolle se apropia de ei. Era acea încheștare scurtă din stomac, care îi dădea de știre întotdeauna ca ea se afla prin preajmă.

Nicolle ajunse lângă ei respirând greu. Distanța de aproximativ un sfert de milă pe care o străbătuse de la conac până aici o făcuse aproape în fugă, supărarea și furia fiind cele care o mănaseră de la spate. Când îi reperase în sfârșit, lucru care îi aduse în suflet un val de ușurare, își îngăduise să mai încetinească ritmul. Dar asta durase doar câteva secunde, pentru că discuția pe care o avusese în salon cu acea femeie smintită îi năvălise iarăși în minte, alimentându-i resentimentele.

— Mamă! exclamă Andrew cu un zâmbet larg, privind-o cu frumozii lui ochi negri, plini de entuziasm. Știai că...

— Regret, Andrew, dar trebuie să discut ceva urgent cu Altea. Sa, rosti Nicolle cu o voce fermă, tăindu-i orice elan cu ajutorul unei priviri extrem de sobre. Victoria! se adresă surorii ei mai mici, aruncându-i o privire semnificativă.

Victoria dădu tăcută din cap, în semn c-a înțeles mesajul, apoi, fără o vorbă, îl luă pe Andrew de mână depărtându-se, ignorându-l pe bărbatul care distrusese cu atâta nepăsare și cruzime viața surorii sale.

— N-ai uitat ceva?

Vocea suavă Nicollei o încremeni pe Victoria, care se opri strângând din dinți. Se răsuci pe călcăie spre aceasta, privind-o cu ochi scăpărători.

— N-am uitat nimic, o înfruntă Victoria, cu bărbia împinsă în

față.

— Un salut este respectul pe care ți-l adresezi ție, în primul rând, o mustră Nicolle cu o voce blândă.

Victoria roși enervată și-și flexă genunchii în fața marchizului, fără a se putea abține să-l privească disprețuitoare. Nicolle își notă în minte să aibă o discuție cu ea, cât de curând. Impulsivitatea ei o făcea adesea pe Victoria să se comporte nesăbuit.

Când cei doi se depărtară suficient de mult încât să nu le audă dialogul, Nicolle se răsuci spre bărbatul de lângă ea și-l fixă cu o expresie furioasă în ochi.

— Ar fi trebuit să lași lucrurile așa, rosti ea cu o voce reținută. Nu știu ce ai sperat să obții, aducând-o aici pe mama dumitale, pot numai să bănuiesc, dar te-ai înșelat în privința mea și a finalității acestei întrevederi, Înălțimea Ta. Prezența voastră aici îmi obosește și-mi irită întreaga familie, așa că vă cer să plecați acum și să nu ne mai deranjați niciodată. S-a terminat.

Bărbatul își țuguie buzele într-o expresie ce părea una profund gânditoare și Nicolle îl văzu inspirând aerul cu lentoare. O vreme, privi peisajul înconjurător pe deasupra capului ei cu ochi îngustați, ca și cum ar fi încercat să-și pună ordine în idei. Când o privi, Nicolle își simți inima tresărind. Era atâta amărăciune și durere în ochii lui, că nu avu niciun dubiu că și el suferea teribil în acele momente.

— Nu s-a terminat încă, rosti el încet, sfredelind-o cu ochii lui întunecați. Dacă lucrurile ar fi stat într-adevăr așa, nu m-ai fi lăsat să mă apropiu de tine la Wilton House.

Nicolle simți cum rușinea îi explodează în obraji. Nu se așteptase ca el s-o atace, și mai ales, atât de murdar. Înainte de a apuca să spună ceva, bărbatul continuă pe același ton liniștit:

— Chiar dacă nu am nicio scuză pentru felul în care te-am tratat, acum știi că și eu am fost la rândul meu o victimă. Dar lucrurile nu vor rămâne așa între noi. Te-am lăsat o dată să pleci și am suportat golul îngrozitor pe care l-ai lăsat în urmă, un gol pe care nicio altă femeie după aceea n-a mai fost în stare să-l umple. Dar de data asta nu renunț. O să ne mai vedem, Nicolle. De fapt, tu o să fii cea care o să mă cauți, o informă el calm, privind-o în ochi cu o expresie insondabilă.

Nicolle se albi la față ca varul. Respirația i se tăie. Coșmarurile care o chinaseră în ultimele zile se adevereau. Simți că i se face rău.

— Nu o să mi-l iei pe Andrew! șuieră ea cu o voce sugrumată de

groază, privindu-l lividă, cu pumnii miciți încleștați pe lângă trup. Nici moartă n-o să te las să mi-l iei!

John se trase un pas, privind-o cu un aer jignit și furios.

— Cât de lipsit de inimă mă crezi încât să te gândești că aș fi în stare să-ți fac una ca asta?! mârâi el cu o voce revoltată. Nici prin cap nu mi-ar trece să-l smulg pe Andrew de lângă mama lui!...

Chiar în timp ce rostea cuvintele, realizează ce tâmpenie tocmai spusese. În urmă cu șapte ani, o aruncase în stradă în puterea nopții, într-o noapte ploioasă și rece, fără nici cea mai mică muștrare de cuget. Abandonase femeia iubită, singura pe care o iubise cu adevărat, fără a-i da șansa să se disculpe. O alungase din viața lui cu o cruzime deliberată. Experiența acelei nopți fusese traumatizantă pentru ea.

Deși John credea despre sine că este o persoană cu o capacitatea foarte mare de înțelegere și că putea cuprinde cu mintea orice suferință a cuiva, experiența înfiorătoare prin care o silise pe Nicolle să treacă îi depășea complet capacitatea de a asimila durerea ei din acea noapte oribilă. Îl iubise, îi fusese devotată și crezuse în el. Îi purtase fiul în pânțele atunci când venise la el să-i ceară ajutorul și să-i explice de ce fusese nevoită să se promită unui alt bărbat. În loc să-i ofere consolare, înțelegere, iubire și sprijin, el o lovise de moarte.

Era de mirare că acum îl credea în stare de orice nemernicie? Cu siguranță că nu! îi oferise toate motivele din lume să se teamă de el, să fie îngrozită de el...

Privind-o în ochii negri, văzu reflectat în ei tot răul pe care i-l făcuse până atunci și-i veni să-și care pumni cu nemiluita. Îl înnebunea teroarea adâncă din ochii ei, neîncrederea și suspiciunea cu care-l fixa. Ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o strângă la piept, s-o liniștească și s-o... facă a lui, chiar acolo, pe pășunea înverzită, iubind-o cu o generozitate și o blândețe care să-i șteargă din inimă toată durerea trecutului.

Această ultimă dorință era atât de intensă și de puternică, încât John fu nevoit să-și vâre mâinile în buzunare și să le strângă cu putere în pumni pentru a se putea înfrâna.

Știa că trebuia să-i lase timp, să-i dea un răgaz să se liniștească, înainte de a o asedia cu viclenie și de a o recuceri, dar nu avea răbdare. El, care întotdeauna fusese un bărbat înzestrat cu o răbdare titanică, constată acum că, în ceea ce o privea pe Nicolle, virtutea cu pricina era total inexistentă. Și totuși n-avea încotro. Trebuia să o aștepte, să o facă să înțeleagă că niciodată nu încetase s-o iubească, chiar și atunci

când se amăgea singur, zicându-și că emoția aceea intensă și sfredelitoare din inima lui nu era decât ură și dispreț la adresa ei, și în niciun caz dor și nevoie disperată.

Expirând cu lentoare aerul pe care-l reținuse în plămâni, John o privi pe Nicolle aproape cu resemnare.

— Andrew este fiul tău și, deși îl vreau foarte mult, ai cuvântul meu că nu voi face nimic rău în acest sens, rosti el încet. De fapt, singura cale prin care va intra în viața mea este aceea în care îmi va aparține **doar** împreună cu mama lui, sublinie pe un ton apăsător.

— Asta nu se va întâmpla niciodată! îi garantă Nicolle, privindu-l cu vehemență.

— „Niciodată” este un cuvânt prea mare pentru a fi folosit cu atâta ușurință. Te vei răzgândi, Nicolle, și-o garantez, adăugă el cu o privire imposibil de descifrat.

— Niciodată, repetă tânăra femeie cu înverșunare.

— Vom mai vedea, rosti el, privind-o cu un surâs și înclinându-se ușor în fața ei, după care se răsuci pe călcâie și porni spre conac cu pași elastici.

Nicolle îl urmări cu privirea, încercând să-și înfrâneze pornirea de a porni după el ca să-l convingă că, orice ar fi avut el în minte, era inutil să încerce. Însă îi cunoștea foarte bine firea încăpățânată, perseverentă și voința de fier care-l caracterizau atât de bine.

Frecându-și ochii obosiți, Nicolle oftă. Nu putea avea încredere în el și trebuia să fie foarte atentă pe viitor. El îi dăduse clar de înțeles că-i pregătește ceva și, la cât era de diabolic, nu se îndoia că va încerca tot posibilul ca s-o facă să se răzgândească.

Faptul că știa că era un bărbat dificil și imprevizibil avea darul de a o neliniști și mai tare. Dacă n-ar fi fost atracția pe care încă o mai resimțea acut față de el, Nicolle s-ar fi putut relaxa, ferm convinsă că i-ar fi putut face față, indiferent ce ar fi avut el de gând să inițieze în privința ei. Dar așa...

O oră mai târziu, în salonul mic, după ce Louise și mama ei ajunseră acasă, Nicolle își strânse întreaga familie și le explică motivul vizitei celor doi la Clairmont. Și le sublinie cât de important era faptul ca de acum încolo Andrew să fie supravegheat în permanență.

Deși marchizul își dăduse cuvântul că nu va încerca să-și ia fiul de la Clairmont, nu strica să fie vigilente.

Oricum, Nicolle nu se încredea în promisiunea lui. Îi mai

făgăduise și altă dată anumite lucruri și-și încălcase vorbele fără să pregete. De ce și-ar fi ținut cuvântul de această dată, când erau atâtea în joc?

CAPITOLUL 10

Royce Compton rămăsese la Landgrove Park încă două săptămâni și o vizitase pe Nicolle în fiecare zi.

Nicolle trăia, pentru prima dată în viața ei, senzația uimitoare și delicioasă de a fi curtată. Nu direct-bărbatul se dovedise de o delicatețe ieșită din comun-dar sub tonul amuzat și politicos al conversațiilor dintre ei se ghicea o undă de afecțiune care n-avea nimic fratern sau platonice în ea.

Tânăra femeie se simțea flatată. Asta era singura emoție clară pe care o simțea vizavi de admirația nu tocmai discretă a vicontelui.

Niciodată nu mai fusese curtată de către vreun bărbat. Cel puțin, nu la lumina zilei.

Cu Stamford, în afara unor întâlniri întâmplătoare în public, unde își controlau foarte bine sentimentele și limbajul ca să nu se dea de gol, totul fusese ținut în mare secret, iar idila lor se consumase la adăpostul întinericului. Atracția și pasiunea dintre ei fuseseră extrem de puternice încă de la început. Stamford era un seducător înăscut, iar ea fusese destul de tânără și de nechibzuită ca să-și asculte glasul inimii și să-și ignore vocea rațiunii și a bunului-simț. Stamford nu o curtase propriu-zis. El doar o văzuse, o dorise și... luase. Iar greșeala ei fusese să-l lase.

Clairmont nu urmărise decât să-și asigure o imagine și o poziție socială perfecte, infailibile, care să înlăture anumite zvonuri neplăcute legate de adevărata natură a gusturilor sale în materie de plăceri. Harry nu o curtase nici măcar un singur minut. Pentru el fusese doar un paravan. O ceruse de nevastă, iar tatăl ei fusese de acord. Nici ea și nici tatăl ei nu se gândiseră dacă bârfele care circulau pe seama contelui de Clairmont aveau o bază reală sau nu. Situația de atunci era una disperată și Nicolle trebuise să ia o decizie rapidă. Singura soluție la problema ei era să se mărite de urgență.

Fiecare dintre părțile implicate în acel mariaj oribil avusese un scop de atins. Însă Clairmont nu o tratase niciodată cu respect sau îngăduință. Știuse de la bun început că Andrew nu era fiul lui și asta o

costase pe Nicolle ani foarte grei alături de el.

Clairmont o schilodise în multe sensuri. Îi știrbise din respectul de sine, îi distrusese încrederea în propria persoană, îi mutilase sufletul ori de câte ori avusese ocazia.

În mod normal, Nicolle știa că i-ar fi putut face față lui Clairmont, dacă ar fi fost în joc doar persoana ei. Însă întotdeauna soțul ei se folosisese de Andrew ca s-o manipuleze, ca s-o forțeze să-și înghită mândria și să-i îndure mojiicile fără să crâcnească. Când Harry murise, Nicolle se simți îngrozitor de... fericită!

Dumnezeu s-o ierte, dar îi dorise moartea!

I-o dorise cu atâta patimă, încât și acum se cutremura când își amintea cum râsese în noaptea dinaintea înhumării lui. Ușurarea pe care o trăise în acele zile în care ar fi trebuit să poarte doliu o resimțea și acum. Făcuse o cădere nervoasă puternică, se închisese în dormitorul conjugal și râsese cu hohote interminabile, pe care încerca să și le înăbușe în cuverturile de pe pat, până când o luase cu sughit.

Toată noaptea nu făcu decât să mulțumească cerului pentru că ruga îi fusese, în sfârșit, ascultată! Nicolle nu se îndoia câtuși de puțin că dacă Harry nu ar fi murit atunci, cu siguranță l-ar fi ucis ea într-o bună zi. Clairmont o amenințase de prea multe ori că avea să-l „educe” în felul său pe Andrew când acesta va crește mare, arătându-i ce însemna adevărata plăcere, încât Nicolle știuse că nu glumește. Și decât să-l lase să-i corupă copilul, mai bine îl omora cu mâna ei. Harry o scutise însă de acest potențial păcat. Într-o seară de mai, Clairmont se afumase atât de rău, încât probabil adormise în șa în drum spre casă. Căzuse și-și rupsese gâtul. Fusese o moarte mult prea ușoară pentru cât de rău umbrise pământul timp de aproape treizeci de ani.

După moartea lui, Nicolle nu avusese timp să răsuflă. Se trezise asaltată de oameni pe care nu-i văzuse în viața ei, fluturându-i-se pe sub nas o mulțime de foi care dovedeau că Harison Clairmont le datora o groază de bani. Trebuise să facă rost urgent de ei, altfel intra în închisoarea Datornicilor.

În prima fază se gândise să vândă casa. I se tăiară genunchii când descoperi că avea asupra conacului o ipotecă dublă și că singura sursă de a obține lichidități în mod rapid era acum blocată. O apucaseră istericalele și văzu negru în fața ochilor de furie. Clairmont o ținuse departe de tot ce însemna administrația domeniului și niciodată nu-i lăsase bani pe mână. Se limitase să aibă strictul necesar, însă doar

atât.

Dacă Nicolle ar fi ținut de la bun început evidența cheltuielilor de la Clairmont, în mod sigur n-ar fi ajuns în situația aceea disperată.

Așa că nu avusese de ales decât să golească grajdurile de la Clairmont, păstrând doar o pereche de cai, să scoată la licitație tablourile și mobila, oprind doar un minim util, să vândă aproape toate bijuteriile, trăsură elegantă și faetonul. La Clairmont existaseră pășuni grase și ogoare întinse, care rodeau bogat. Acum nu mai erau. Nicolle vânduse tot, cu excepția pădurii, a livezii și a unui lot mic pe care cultivau leguminoase.

Astfel, răscumpărase ipotecile și plătitise creditorilor cea mai mare parte din datorii. Apoi, Ian Landgrove îi înlesnise un împrumut la o bancă de prestigiu din Londra ca să achite și restul de bani celor care o hărțuiau zi de zi, cerându-i să le plătească.

Acum, scăpase definitiv de datorii, dar mai rămăsese ipoteca pe Clairmont.

Când se angajase la Wilton House, salariul pe care ducele de Pembroke i-l oferise fusese o mană cerească pentru Nicolle. Restrângând cheltuielile la minim, Nicolle realizase că, în mai puțin de doisprezece ani, avea să-și poată plăti împrumutul la bancă și să trăiască liniștită din ceea ce livada de la Clairmont le oferea cu dărnicie în fiecare an. Andrew ar fi avut un acoperiș sigur deasupra capului și în timp, cu ajutorul lui Dumnezeu, poate avea să reușească să pună niște bani deoparte pentru a-l trimite să studieze la Eton.

În cele două săptămâni care trecuseră de la vizita ducelui și ducesei de Pembroke la Clairmont, Nicolle ajunsese la concluzia că nu-și permitea să le refuze oferta. Trebuia să muncească, iar salariul pe care l-ar fi primit predând la școala din sat abia dacă le ajungea să-și ducă zilele, darămite să-și mai și plătească rata la bancă. Și toți aveau atâtea nevoi imediate, încât Nicollei îi venea să plângă de neputință și frustrare.

Indiferent de risc, Nicolle știa că avea să se întoarcă la Wilton House. Iar dacă Stamford avea să-și facă apariția pe acolo, ei bine, nu trebuia decât să-l evite cu îndârjire. Între timp, poate avea să se plictisească de indiferența ei rece și s-o lase în pace. Spera lucrul acesta din toată inima. Și se ruga proniei cerești să-i dea putere să-și ducă până la capăt intenția.

Faptul că timp de două săptămâni nu mai primise nicio veste de

la Stamford avu darul de a o liniști și nu prea. Asta însemna că ori renunțase la pretențiile lui ridicole, ori își pregătea un plan de atac, lucru care era cu adevărat înspăimântător. Așa că stătea tot timpul cu ochii pe Andrew, iar când era prea ocupată, Louise sau Victoria își asumau rolul de gardieni.

Pe mama ei nu se putea pune nicio bază. Starea sănătății ei se subrezise mult în ultima vreme, forma de reumatism de care suferea încă de tânără punându-și amprenta din ce în ce mai tare asupra stării ei. Articulațiile degetelor de la mâini și de la picioare se deformataseră, iar durerile atroce pe care le avea o împiedicau să stea prea mult în picioare sau să le ajute la gospodărie. Medicii cu care Nicolle se consultase de-a lungul anilor nu-i dăduseră lui lady Caroline nicio șansă de vindecare. O sfătuiseră însă să o ducă la băi, în ideea de a stopa sau măcar încetini evoluția bolii, lucru pe care Nicolle îl și făcuse.

Pe lângă grija mamei sale și a lui Andrew, mai existau câteva lucruri care o frământau pe Nicolle.

Louise avea să se mărite cu Stanley Landgton, fratele contelui de Landgrove, întemeindu-și un cămin. Se bucura pentru Louise, avusese un noroc teribil, dar soarta Victoriei era cea care o măcina.

Clairmont era un loc izolat. Posibilitatea de a întâlni un bărbat care să aducă bucurie în inima Victoriei era extrem de mică, practic-inexistentă. În plus, Victoria nu avea zestre deloc. Șansa de a se mărita cu un bărbat din aceeași clasă socială era lipsită de orice speranță. Victoria era conștientă de acest neajuns și chiar i-o și spusese. Pe Nicolle o durea inima din cauza asta. Victoria era frumoasa familiei. Era drept că era cam zvăpăiată și impulsivă, dar asta făcea parte din farmecul ei. Pe deasupra, Victoria avea o minte ageră și, cu toate că nu-și cultivase mintea cu aceeași perseverență cu care o făcuse Louise, totuși era mai inteligentă și mai perspicace decât aceasta. Victoria merita ce era mai bun, iar pe Nicolle o durea inima știind că nu-i putea oferi asta. Dacă ar fi dispus de bani, le-ar fi organizat la amândouă un sezon la Londra și era ferm convinsă că surorile Knightley ar fi făcut furori în rândurile burlacilor. Dar, la o adică, poate că Dumnezeu avusese alte planuri cu ele.

Londra era un oraș al viciilor și al desfrânării, și puțini bărbați rămâneau neafecțați de viața destrăbălată de acolo. Majoritatea erau niște depravați care seduceau cu aceeași ușurință cu care respirau, apoi își abandonau victimele după ce se săturau de ele și porneau în

căutarea unei alte prăzi. Iar cel mai bun exemplu era chiar ea.

Nicolle se mai consolă cu gândul că poate era mai bine așa.

Până una-alta, trebuia ca în două zile să plece la Londra. Avea banii pentru rata lunii august și, cu puțin noroc, poate reușea să obțină de la domnul Hershey, directorul băncii, o amânare pentru cea din luna septembrie.

Nicolle se pregăti de plecare vineri dimineată. Avea să călătorească cu poștalionul, așa cum proceda de fiecare dată, în primul rând pentru că era mai ieftin, iar în al doilea rând pentru că domnul Bradshaw, cel care livra corespondența în diverse colțuri ale țării, era un bărbat cumsecade, care luptase pe front și îi putea oferi protecție în fața tâlharilor care pândeau la drumul mare și-i jefuiau pe trecătorii nevinovați. În plus, era o companie veselă și întotdeauna o ducea până în fața casei unde locuia vara ei, lady Olivia, devenită acum contesă de Anscombe, unde Nicolle rămânea pe toată perioada weekendului.

Nicolle împreună cu surorile ei copilăriseră cu Olivia la Rochfort, domeniul de la țară a tatălui ei, care era văr de gradul întâi cu lady Caroline. Se înțeleseseră întotdeauna foarte bine și păstraseră legătura, mai puțin în perioada celor cinci ani de mariaj cu Clairmont, care se străduise cu succes să-i taie orice legături cu familia. După moartea lui, Olivia o căutase. Se măritase între timp cu Jason Feltkamp și făcuse un copil, un băiețel adorabil care urma să împlinească trei ani la jumătatea lunii septembrie.

Nicolle își adora nepotul. Semăna foarte bine cu Olivia, cu excepția ochilor de un albastru electrizant, pe care îi moștenise de la tatăl lui.

Acum, în timp ce trăsura poștei intra în Londra, Nicolle tremura de nerăbdare să-și îmbrățișeze nepoțelul și să constate dacă se mai înălțase un centimetru sau doi în timpul celor trei luni de când îl văzuse ultima dată.

Singurul lucru pe care-l regreta era faptul că nu-l putea aduce și pe Andrew cu ea.

Călătoria până la Londra dura o zi și jumătate, iar drumul era extrem de obositor. În plus, nici nu existau vreun loc confortabil în care să-l fi putut instala pe Andrew. Trăsura era mai tot timpul încărcată de pachetele care trebuiau livrate în diferite colțuri ale orașului și singurul loc liber era pe capra îngustă, lângă domnul Bradshaw.

— Nicky, ce plăcere! exclamă Olivia, ieșindu-i în întâmpinare cu mâinile întinse spre ea și îmbrățișând-o strâns. Mi-a fost teribil de dor de tine.

Trăgându-se un pas în spate ca s-o poată privi mai bine, Olivia se încruntă ușor.

— Ai slăbit îngrozitor, observă ea cu un licăr de îngrijorare în ochi. Ce Dumnezeu ai făcut?

— Nimic, minți Nicolle. A fost o vară caniculară la Clairmont. Totul s-a uscat și din cauza valului de căldură și n-am prea avut nici poftă de mâncare. Pe lângă asta, am avut și foarte multă treabă.

— Lady Caroline este bine? Louise? Vicky? Drew?

— Mama suportă căldura cel mai greu dintre toți, îi dădu Nicolle răspunsurile în ordinea întrebărilor. Louise așteaptă cu nerăbdare clipa în care va îmbrăca rochia de mireasă pe care, apropo, Stanley a comandat-o direct de la Paris, sublinie ea pe un ton conspirativ, zâmbind ușor. Victoria este în ordine, iar Andrew a început să-și schimbe dinții de lapte cu unii care promet să semene cu niște lopeți în miniatură. Voi ce mai faceți?

— Nu ne lăudăm cu prea multe, oftă Olivia, luând-o de mână și trăgând-o spre o canapea tapisată cu brocart. Însă de data asta mă bucur că ai picat la țanc. Diseară dăm o petrecere surpriză în cinstea zilei de naștere a Mellisei.

Mellisa era sora mai mică a lui Jason, iar Olivia își adora cumnata.

— Oh! făcu Nicolle ochii mari, surprinsă. Câți ani împlinește?

— Optsprezece ani. O vârstă minunată, nu-i așa?... I-am cumpărat niște cercei magnifici cu safire și briliante, împreună cu un colier și brățări asortate. Trebuie să ți le arăt. Sunt o nebunie!

Nicolle dădu din cap, încercând să împărtășească entuziasmul Oliviei. Nu-i reuși decât parțial. Ideea de a participa la un asemenea eveniment nu-i surâdea deloc. Pur și simplu nu avea starea psihică necesară. Nu dorea decât să vină ziua de luni, să se întâlnească cu domnul Hershey și apoi să se întoarcă la Clairmont.

— Mă tem că o să te superi pe mine, dar nu pot să particip, rosti Nicolle cu regret în glas.

— Nu fi nesuferită, o admonestă Olivia cu blândețe. Firește că poți. Mellisa o să se bucure teribil să te vadă.

— Nu i-am luat niciun cadou și nici nu am bani să-i cumpăr

unul, încercă Nicolle să se eschiveze.

— Prostii! Mellisa n-are nevoie de nimic. Haide, Nicky, va fi distractiv. Când ai participat ultima oară la un bal? Probabil secolul trecut.

— Ba am participat chiar la două baluri date la Wilton House, o contrazise Nicolle, ignorându-și usturimea din piept. Acum aproape o lună. Ocazie cu care m-am convins că mi-am pierdut orice interes pentru petrecerile de acest gen. În plus, nu am la mine nicio rochie adecvată momentului.

— Asta se rezolvă. Pentru Dumnezeu, nu mai fi atât de îndărătnică! Va fi o petrecere restrânsă, de două sute de persoane...

— Două sute? repetă Nicolle, înălțându-și o sprânceană fină cu un aer amuzat. Mda, un eveniment foarte restrâns, n-am ce zice.

— Haide, Nicolle, insistă contesa cu un aer posomorât. Va fi ca în vremurile de demult. Ți mai amintești când am debutat noi?

— Acum un secol în urmă, comentă Nicolle cu jumătate de gură.

— Au trecut doar șapte ani!

— Deja facem parastasul? se miră ea cu un aer nevinovat.

— Ha-ha, nu-i deloc vesel, bombăni Olivia. Încă mai suntem niște femei tinere și atrăgătoare. Eu fac douăzeci și cinci, iar tu cu un an mai puțin. Ar trebui să savurăm această vârstă. Să ne distrăm cât încă mai putem. Eu mă simt grozav, la fel de bine ca în ziua în care mi se nota prezența în catastifele sociale de la Almack's. Parcă nici n-au trecut atâtea ani...

Nicolle surâse, în ciuda faptului că inima ei fusese cuprinsă de un val de amărăciune. Ea simțise fiecare an în parte. Ani îngrozitor de lungi, presărați cu suferințe și deșertăciuni. Dar nu avea niciun rost s-o întristeze pe Olivia.

— Unde este Jordan? se interesă Nicolle, schimbând subiectul.

— Cu bona în parc. Este un drăcușor neastâmpărat cu față de înger. Nici nu știu de unde are atâta energie. Și Andrew a fost la fel?

— Absolut. S-a mai cumițit pe la vreo patru ani și jumătate, dar până atunci, a fost ca argintul viu.

Olivia dădu din cap, zâmbitoare, apoi o privi pe Nicolle cu atenție. Chipul acesteia era palid și avea cearcăne sub ochi.

— Trebuie să fii tare obosită de pe drum. Probabil că ți-e și foame.

— Nu cine știe ce, minți Nicolle, clătinând ușor din cap.

— Haide să te conduc în camera ta și să-ți pregătesc baia. Până te speli, o să fie și masa gata. Pe urmă o să-ți faci somnul de frumusețe, iar eu o să mă ocup de rochia ta pentru diseară. Nici nu discut! i-o reteză Olivia, când Nicolle deschise gura să protesteze. Nicky, îl rezonabilă. Jason o să se enerveze dacă refuzi să ni te alături, Mellisa o să zică că ai ceva cu ea, iar eu o să mă supăr foarte tare pe tine. Asta vrei?

— Desigur că nu.

— Atunci, ne-am înțeles, trase contesa linie subiectului în cauză, aruncând o privire rapidă spre ceasul cu pendulă care trona pe peretele din stânga intrării în salon, lucru care o făcu să sară în picioare. Oh, deja e ora trei? făcu ea ochii mari, îngrijorată. Doamne, cum mai zboară timpul! Trebuie să ne grăbim. Nu mai avem decât șase ore la dispoziție, iar eu mai am atâtea lucruri de pus la punct...

Nicolle își umflă obrazii și expiră aerul din plămân cu un oftat resemnat. Se ridică de pe canapea cu un aer apatic și o urmă pe Olivia la etaj.

O oră mai târziu, sătulă și îmbăiată, Nicolle alunecă pe nesimțite în lumea viselor.

Fu pentru prima dată în ultima lună când reuși să doarmă legat mai mult de patru ore.

La orele nouă seara, Nicolle își trecea palmele umezite de emoție peste mătasea moarăată a rochiei de bal pe care Olivia i-o adusese mai devreme, privindu-se uimită în oglindă.

Niciodată nu ar fi crezut că auriul ar fi putut-o prinde atât de bine, asta din cauza nuanței platinat a părului ei cârlionțat, însă Olivia știuse ce știuse când alesese materialul acela care făcea ape. Rochia era fără umeri și decolteul i se arcuia lin peste sâni, formând o adâncitură picantă în valea dintre ei. Poalele erau o învolburare de mătase și satin cu reflexe aurii, pornind ca o explozie de sub cordonul lat de mătase brodată cu fir, care-i accentua îngustimea taliei. Părul îi fusese ridicat într-un coc elegant pe ceafă și împodobit cu boboci proaspeți de trandafir, de un galben-portocaliu. Singurele bijuterii erau un set de cercei cu perle și colier la baza gâtului, pe care Olivia i-l împrumutase ca să se asorteze acelei ținute fabuloase.

Nicolle nici nu-și mai aducea aminte de când nu se mai privise într-o oglindă, gândind despre sine că este o femeie încă frumoasă.

Rochia o făcea să arate ca o prințesă, un personaj dintr-o legendă medievală, transformând-o într-o apariție încântătoare, lipsită de griji.

Dar Nicolle știa că mâinile, acum îmbrăcate în mănuși de satin crem, i-ar fi dat de gol existența. Mâinile îi erau muncite și aspre de pe urma treburilor cotidiene de la Clairmont. Ajutorul Moirei era singurul pe care și-l putuseră permite acolo. O plăteau puțin, dar îi asigurau masa și cazarea, lucruri care păreau s-o mulțumească pe deplin pe bătrâna slujitoare.

Nicolle muncea cot la cot cu Moira, ajutând-o la gătit, la spălat și la dereticat prin casă. Singurele perioade când mâinile ei arătau acceptabil erau cele pe care și le petrecea la Wilton House. Dar chiar și acolo făcea muncă fizică, întreținându-și singură curățenia în dormitor și spălându-și personal lenjeria.

Oftând, Nicolle își îndreptă spatele și porni agale spre ușă. În urmă cu o jumătate de oră auzise primii musafiri sosind și acordurile suave ale orchestrei din sala de bal.

Uimită, constată că de abia aștepta să coboare și să se alăture invitaților. De prea multă vreme nu-și mai îngăduise să se relaxeze și să se distreze. Balurile de la Wilton House fuseseră un coșmar pentru ea, niște corvezi despre care nu mai voia să-și amintească.

De data asta, chiar intenționa să profite de plăcerea dansurilor și al meniului bogat.

Olivia Feltkamp, contesă de Anscombe, avea reputația unei gazde nemaipomenite.

John o văzu primul. Surpriza fu atât de mare și șocul atât de puternic, încât uită că tocmai luase o gură de șampanie și inspiră brusc. Lichidul efervescent avu efectul unui șuvoi de lavă încinsă asupra traheii. Se înroși tot la față și începu să tușească convulsiv, încercând să-și elibereze căile respiratorii.

Jason îi aplică o palmă zdravănă între omoplați, palmă care avu darul de a-i potoli accesul de tuse. Când reuși să respire normal, se trase în spatele unui palmier pe care-l folosi drept paravan, urmărind-o pe Nicolle de la distanță.

Frumusețea ei îl năuci. Niciodată nu-i păruse mai răpitoare ca acum. Nici când nu o dorise mai mult ca acum. Atât de grațioasă, de senzuală și de elegantă...

Auriul era o nuanță care i se potrivea perfect. Și-o imagine în

neglijouri de satin auriu și garnitură de dantelă neagră, cu părul lung și plin de inele răsfirat pe perne din mătase de culoarea șampaniei, privindu-l cu ochii aceia ademenitori și negri... chemându-l...

John puse stavilă acelor gânduri periculoase. Deocamdată, nu-și putea permite să viseze cu ochii deschiși la lucruri imposibile în acel moment.

Până la acea imagine a paradisului pierdut avea o cale lungă și anevoioasă de străbătut. Trebuia să-i recâștige încrederea în el, să-i obțină iertarea și... dragostea. Știa că încă mai simțea ceva pentru el, asta judecând după felul în care i se dăruise în acea noapte la Wilton House, dar se temea ca acel ceva să nu se fi transformat între timp într-un sentiment aprig de ură. O rănise în atâtea feluri...

Studiindu-i chipul atrăgător din umbra frunzelor late, John își aminti cu un zâmbet trist și plin de amărăciune de prima lor întâlnire din Hyde Park.

Era frumoasă ca un înger și la fel de pură. Totul la ea îl încremenise și-l subjugase: de la ochii exotici, migdalați și foarte negri, de la gura senzuală și fragedă, până la părul auriu și plin de zulufi, ce-i înconjura ovalul feței fără cusur într-un fel atât de ispititor.

O dorise din primul moment, o dorise atât de puternic și de intens, că pur și simplu nu-și mai găsisese liniștea după aceea. Nu-i luase prea mult timp ca să înțeleagă că, pentru prima dată în viață, se îndrăgostise cu adevărat. Ziua gândurile îi erau pline de imaginea ei, iar noaptea o visa fără-nctare. Până s-o revadă la balul de la Manchester House, nici măcar nu-i știuse numele de familie, motiv pentru care toate încercările lui discrete de a-i da de urmă se soldaseră cu eșecuri.

Dansase cu ea de două ori în acea seară, conform protocolului. Și râseseră împreună. O găsisese amuzantă, spirituală și extrem de dulce. Mult diferită de restul debutantelor de vârsta ei, care erau niște copile superficiale și cochete, cu creierul cât nuca.

John o ceruse în căsătorie chiar a doua zi, dar tatăl ei, contele de Knightley, îi respinsese cererea pe motiv că Nicolle nu era de nasul lui. El dorea pentru fiica sa un bărbat cu o situație materială stabilă, un titlu nobiliar la activ și o reputație ireproșabilă. Nicolle era fiică de conte, prin urmare trebuia să se căsătorească cu un bărbat potrivit statutului ei social.

Cum la vremea respectivă, în afara averii sale, John nu avea un

titlu și nicio reputație prea grozavă în rândurile sexului opus, se înțelegea de la sine că nu corespundea defel tiparului pe care tatăl Nicollei îl stabilise pentru viitorul său ginere.

Dar asta nu-l descurajase, ci din contră, îl îndârjise și mai tare. O iubea pe Nicolle, o dorea și voia să-i aparțină cu orice preț. Așa că o urmărise pretutindeni, seducând-o pas cu pas, ademenind-o pe calea păcatului.

Nicolle îi întrecuse orice așteptări. Nu se așteptase să găsească în ea atâta sensibilitate, intuiție, gingășie și senzualitate. Pur și simplu fusese o încântare nespusă pentru simțurile lui.

Și apoi, după nicio lună de fericire, dragoste și plăceri interzise, fusese obligat să plece pe front. Ultima lor noapte împreună fusese un chin pentru amândoi. Se iubiseră cu atâta patimă și disperare... Iar el îi dăruise diamantul acela care-l costase aproape un sfert din averea lui, o dovadă a iubirii lui arzătoare și o promisiune a unui viitor sigur împreună.

În noaptea aceea discutaseră îndelung despre modul în care-l puteau convinge pe tatăl Nicollei să fie de acord cu căsătoria lor. Și dacă nu reușeau să-i obțină binecuvântarea, ei bine, atunci Nicolle era ferm decisă să fugă de acasă și să plece cu el la Gretna Green pentru o căsătorie rapidă.

Nu-i păsa dacă familia avea s-o renege după aceea. Ea îi mărturisise că el conta cel mai mult și că viața fără el nu avea niciun sens.

John regreta teribil că nu făcuse acel pas înainte să plece pe continent. Dacă s-ar fi însurat atunci cu ea, o mulțime de neazuri ar fi fost evitate, iar el n-ar mai fi fost osândit să trăiască în acel infern în care se transformase viața lui în ultimele trei săptămâni. Și nici să treacă prin acei ani lungi și goi, lipsiți de bucurii adevărate, ani în care se mințise singur că viața lui își reluase cursul firesc, că lucrurile reîntraseră în normal și că relația lui cu Nicolle nu fusese decât o imensă greșală, pe care se felicita că o corectase la timp.

Și, în vreme ce se lupta cu acele amintiri dureroase și cu regretul și amărăciunea care le însoțeau, stomacul i se strânse sub un val de gelozie aprigă observând cu cât interes și admirație mută o priveau bărbații prezenți.

— Vrei să ți-o prezint pe vara Oliviei?

Vocea lui Jason îl trezi la realitate. Întorcându-și privirea

nedumerită spre prietenul său de o viață, îl întrebă răgușit:

— Pe cine?

— Pe minunăția aceea blondă după care ți se scurg ochii, în lămuri Jason cu un zâmbet nesuferit. Nicolle Clairmont. Vrei să te prezint?

— Este rudă cu Olivia? făcu John, surprins.

— Asta am spus, nu? mustăci contele de Anscombe, studiindu-i expresia uluită a feței. Te interesează?

John surâse amar.

— Mai mult decât îți imaginezi, răspunse el cu un oftat reținut, continuând s-o urmărească pe Nicolle de la distanță.

În acel moment se afla într-un grup numeros, alături de Olivia, care făcea prezentările de rigoare. Zâmbea și părea relaxată. John știa că în clipa în care avea să-l localizeze, toată acea stare de bună dispoziție avea să se evapore instantaneu. Deocamdată dorea să-i mai lase timp să se distreze, înainte ca prezența lui să-i ruineze întreaga seară. În plus, și el avea nevoie de un oarecare răgaz ca să-și revină din surpriza de a o găsi acolo.

— Este o poveste lungă, dar eu și Nicolle ne cunoaștem de foarte multă vreme, își mută el atenția asupra gazdei sale, care-și înălță o sprânceană cu un aer curios. Ceea ce pot să-ți spun acum este că prezența mea aici o s-o enerveze îngrozitor.

— De ce? se arată contele mirat.

— Așa cum ți-am spus, este o poveste lungă. N-are sens să ți-o depăn acum. Nu-i timpul și nici momentul. Un lucru este sigur: cu femeia asta intenționez în mod foarte serios să-mi petrec tot restul zilelor mele.

— Oh! făcu Jason ochii mari, privindu-l consternat. Adică te gândești să te însori cu ea?

— Nu mă gândesc doar, ci chiar am s-o și fac. Numai că data acestui eveniment este încă incertă în clipa de față.

— Pentru că prezența ta o enervează îngrozitor, conchise Jason încet.

— Mda, încuviință el încet din cap, cu ochii după ea.

Nu știa cum să procedeze în continuare, cum s-o abordeze. Inima îi bătea cu putere și se simțea stupid de stângaci. Avea trac și era extrem de tulburat, ca un adolescent la prima întâlnire.

Nicolle îl ura. Sau, cel puțin, era furioasă și supărată pe el. O

discuție de complezență cu ea se anunța la fel de periculoasă ca înotul într-o mare plină de rechini, în condițiile în care mai și sângerai pe deasupra.

— Vrei să ți-o ademenesc în grădină? se oferi Jason, parcă intuindu-i frământările.

John își întoarse brusc capul spre el și-l privi cu ochi îngustați, reflectând rapid asupra propunerii.

— Ai putea? întrebă el în surdină.

— Pot să încerc, promise Jason, golindu-și cupa cu șampanie. Dacă doamna este alergică la prezența ta, cel mai bine ar fi să vă încăierați într-un loc lipsit de spectatori nedorți. Probabil că o să i se plângă după aceea Oliviei, iar nevastă-mea o să-mi pună pielea în saramură, dar ce nu fac eu pentru un vechi prieten?!

— Îți rămân profund îndatorat, zâmbi Stamford.

— Fii convins de asta. Și o să mi te achiți mai târziu, când o să-mi povestești amănunțit de ce naiba este Nicolle furioasă pe tine.

— Adevărul o să-ți dea dureri de stomac, îl preveni John, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă.

— O să fiu obligat să-ți mut fălcile din loc? se interesă Jason pe un ton amabil.

— Ai putea să încerci, i-o întoarse marchizul de Stamford, la fel de curtenitor.

— E-n regulă atunci, rânji contele de Anscombe. Nu ți-am mai pocnit mutra arătoasă încă de la Eton și chiar mi s-a făcut dor. O să fie distractiv, presimt asta. Ei bine, la atac! Dacă Nicolle prinde pică pe mine din cauza asta, să știi că te linșez.

— Sper să nu fie nevoie, murmură Stamford, aruncând o ultimă privire spre Nicolle, înainte de a se strecura spre terasele largi care duceau în grădină.

CAPITOLUL 11

Nicolle apucase să danseze de două ori înainte ca soțul Oliviei să o invite la o plimbare prin grădini, spunându-i că o așteaptă o surpriză acolo. Nicolle îl privise mirată, ascunzându-și curiozitatea în spatele unui zâmbet moale. N-o ducea mintea despre ce ar fi putut să fie vorba, dar intenționa să se lămurească.

Conversară despre copii în timp ce străbăteau aleile înguste ale

grădinii scăldată în lumina argintie a lunii, înconjurați de mirosul suav al trandafirilor și cel îmbătător al florilor de regina-noptii. Pe cerul spuzit de stele, luna își arăta palidă doar o jumătate de față. Lampioanele chinezești, atârinate prin pomi, împrăștiu o lumină blândă, conferind grădinii un farmec aparte.

Trecură pe lângă câteva cupluri care conversau în surdină, afundându-se și mai mult pe aleile șerpuitoare, punctate din loc în loc de câte o bănuță scundă, cu spătarul și brațele din fier frumos modelat.

Deși zâmbea ascultându-l pe Jason care-i povestea despre ultima boroboacă a fiului său, Nicolle se simțea cuprinsă de un soi de neliniște inexplicabilă. Inima îi bătea mai repede, stomacul îi era asaltat de un roi de fluturi.

Reședința contelui de Feltkamp din Londra era printre puținele case din selectul Mayfair care beneficia de o grădină vastă, protejată de privirile indiscrete ale vecinilor și trecătorilor printr-un zid de cărămidă înalt de aproape șapte picioare. Grădina se întindea în spatele casei pe o lungime de aproape opt sute de metri și lată de patru sute, un rai al trandafirilor și a unor specii de arbori exotici, care se adaptaseră climei imposibile a Londrei.

Pe măsură ce se îndepărtau de casă și acordurile unui vals se pierdeau în urma lor, Nicolle se simțea din ce în ce mai suspicioasă și mai nervoasă.

— Ce voiai să-mi arăți? se interesă ea, oprindu-se brusc când văzu că se apropiau de partea cea mai întunecată a grădinii.

Jason inspiră încet aerul îmbălsămat al nopții, nesigur dacă procedase corect aducând-o pe Nicolle aici. Nu știa în ce condiții se cunoscuse ea cu John. Poate că era o poveste prea complicată și dureroasă pentru ea.

Nu făcea decât o favoare unui bun și vechi prieten, se încurajă el, privind-o pe Nicolle cu un zâmbet slab.

— Așteaptă aici, te rog, îi indică el o bănuță aflată sub coroana bogată a unui stejar scoțian. Făcu un pas în spate și o urmări cu se așază cu grijă, atentă să nu-și șifoneze fustele. Nicky, adăugă pe un ton scăzut, așteptând încruntat ca ea să-și ridice ochii spre el. Orice s-ar întâmpla, vreau să știi... mhm, ei bine, vreau să știi că sunt de partea ta.

Se răsuci apoi pe călcâie și dispăru fără zgomot în spatele unei tufe uriașe de trandafiri de dulceață, lăsând-o singură.

Nicolle clipi buimăcită, apoi închise ochii strâns, venindu-i să urle când realizează că picase ca o proastă în acea cursă stupidă.

Se ridică brusc în picioare și dădu să o ia la fugă spre casă, dar o umbră se desprinsese dintre umbrele nopții, blocându-i tăcută calea de retragere. Nicolle se dădu trei pași înapoi, cu respirația îngreuiată de nervi și frică, privind cu ochi arzători spre fața cufundată în semiîntuneric a marchizului de Stamford.

— Nu pleca.

Tonul lui era posomorât, aproape resemnat. Nicolle se mai retrase un pas, rotindu-și ochii de jur-împrejur, disperată să găsească o cale de scăpare.

— N-o să te ating, promise el, rămânând pe loc ca să n-o sperie și mai mult. Vreau doar să vorbim.

Nicolle își ridică bărbia și-și îngustă ochii.

— Presupun că n-o să-mi dai de ales, nu-i așa? murmură ea printre dinți.

— Da. Am preferat să te întâlnesc aici, la distanță de privirile curioșilor, decât să te iau prin surprindere cu public de față. Nu știam care-ți va fi reacția, așa că n-am vrut să risc.

— Sunt o persoană civilizată și matură, care detestă scene melodramatice, replică ea acid. Dar dacă tot nu am încotro, ai face bine să spui repede ce ai de zis ca să mă pot duce să-l împușc în genunchi pe Jason. Și după aceea, am să-i scot ochii și o să-l strangulez cu propria limbă, sublinie ea cu un licăr răzbunător în priviri.

Stamford își camuflă hohotele de râs, dregându-și vocea.

Imaginea pe care tocmai i-o sugerase era de-a dreptul hazlie. Nicolle era jumătate cât Jason. În plus, nu era în stare să omoare nici măcar o muscă. Își aminti cum o dată îl implorase să cruțe un păianjen care i se urcase pe fustă, după ce mai întâi ținuse îngrozită și-i ceruse aproape isterică să-l dea jos de pe ea.

— Neapărat să-l împuști mai întâi în genunchi, sugerează el cu seriozitate în glas. Altfel n-ai cum să ajungi la limbă ca să-l spânzuri cu ea, și nici la ochi, care-s mai sus cu un lat de palmă...

— Îndrăznești să râzi de mine? îl chestionă Nicolle cu dulceață în glas, îngustându-și ochii și mai mult.

Ceva din tonul ei îl avertiza la prudență.

— Era doar o observație nevinovată, se sculpă el, ridicându-și palmele într-un gest inofensiv. Nicolle, trebuie să facem un armistițiu,

adăugă după un moment de tăcere. Cel puțin, temporar. Și trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat între noi...

— Uite ce-i! făcu ea exasperată, întrerupându-l. Am înțeles faptele, motivele și am suportat consecințele la fel de bine pe cât îmi imaginez că ai făcut-o și tu, răspunse ea cu o voce încordată. Ce sens are să mai revenim asupra unor lucruri care s-au întâmplat acum mulți ani? Nimic nu poate schimba situația de acum.

— Te înșeli, o contrazise el cu un calm prost jucat. Mai este și un copil la mijloc...

— A cărui existență nu te-a stânjenit cu nimic până acum, îl întrerupse Nicolle pe un ton tăios.

— M-ar fi stânjenit dacă aș fi știut, i-o întoarse John cu enervare în glas. Pentru Dumnezeu, Nicolle, nu-mi cere să mă prefac că nu există!... M-am îndrăgostit de el, mărturisi el cu emoție în glas. Este un puști absolut adorabil.

Nicolle făcu un pas spre el, enervată de faptul că declarația aceea simplă îi mișcase inima.

— Nu-l cunoști pe Andrew, așa că nu încerca să te folosești de el împotriva mea sau ca argument pentru potențiale negocieri, replică ea cu o voce răgușită. Nu-ți permit asta, mă înțelegi?

— Iar eu nu-ți permit să-mi sugerezi ce pot **sau** am voie să simt în legătură cu el! i-o reteză bărbatul cu furie. Andrew este și fiul meu, fie că-ți place asta, fie că-ți stă în gât. Și am de gând să corectez anii în care nu i-am stat alături. Nu încerca să mă oprești, Nicolle, o avertiză el foarte serios, făcând-o să tresară speriată. O să am grijă de el... și o să am grijă și de tine, sfârși el aproape în șoaptă.

— Nu am nevoie de ajutorul tău! răbufni ea, privindu-l cu ochi strălucitori de furie. N-avem nevoie de nimic de la tine! Lasă-ne, naibii, în pace și du-te...

— Nicolle! tună el în culmea enervării, făcând un pas amenințător spre ea.

Nicolle avea să se deteste mai târziu pentru faptul că nu se putuse controla, pentru că lăsase spaimele și fantomele trecutului să o copleșească. Ceea ce o făcu să reacționeze fu tonul lui: dur, furios și ultimativ. Tonul pe care Clairmont îl folosea înainte de a o lovi.

Cu un scâncet slab, își ridică în mod reflex mâinile, încrucișându-și brațele deasupra capului pentru a-și feri fața, și rămase încremenită, așteptând lovitura care... întârzia să apară.

Gestul ei îi întoarse stomacul pe dos. Pur și simplu îl nimici. Era reacția unei femei care fusese bătută, și nu o dată, ci de prea multe ori...

— Iisuse! bâigui el, simțind că i se face rău. Iisuse Cristoase!

Îngrețosat, se lăsă pe marginea băncuței, presându-și podurile palmelor pe ochi cu putere în încercarea de a-și reveni din șoc. Ar fi vrut să o atingă, să o ia în brațe și s-o aline, s-o liniștească, dar... ei bine, se îndoia că i-ar fi interpretat corect intenția.

Nicolle își reveni aproape imediat, iar rușinea care urmă îi congestionă fața și îi aduse un hohot de plâns în gât. Dădu să treacă pe lângă el, dar nu reuși, căci pumnul lui țâșni, apucând-o strâns de fuste și ținând-o pe loc.

Multă vreme, rămaseră așa. Ea, în picioare, cu privirile încețoșate de lacrimi de umilință și fața îmbujorată îndreptate spre casa cu terasele puternic luminate, el, stând pe bancă, cu umerii aduși în față și ochii fixați cu o expresie cruntă asupra pumnului său plin de mătase aurie.

Oare cât de mare era răul pe care i-l făcuse? se întrebă el, împietrit de durere și remușcări. Oare avea să repare vreodată lista de greșeli monstruoase pe care le făcuse în fața ei, o listă care, spre marea lui disperare, se lungea de la o zi la alta tot mai mult?

Fusese bătută. Probabil că josnicul acela de Clairmont o bătuse destul de des și destul de rău, dacă era să se ia după reacția ea.

În acele clipe, John își dori cu o intensitate cutremurătoare ca bărbatul în brațele căruia o împinsese cu bună știință pe Nicolle să fi trăit. L-ar fi eviscerat cu mâinile goale, l-ar fi castrat și l-ar fi făcut să-și înghită „podoabele”. Nu l-ar fi omorât, ci l-ar fi lăsat să trăiască doar ca să-l poată schingiui la nesfârșit.

Și pe el? Pe el cine l-ar fi pedepsit pentru că o trădase și îi distrusese viața? Pentru că permisesese acest lucru, chiar dacă habar n-avusese?!...

— Dă-mi drumul, îi ceru Nicolle într-un târziu, cu o voce răgușită. Te rog, dă-mi drumul.

— Nu pleca, imploră el într-o șoaptă răgușită. Mai stai puțin. Doar puțin. Lasă-mi numai un minut să... Te rog.

Nicolle își întoarse fața și-și coborî ochii furioși spre el, pregătită să-i dea o replică usturătoare, și tresări uimită la vederea lacrimilor care-i împăienjneau privirea. Inima ei, în mod absolut surprinzător,

se frânse sub expresia nesfârșitei agonii de pe chipul lui.

Fără ca măcar să realizeze ce face, Nicolle își ridică mâna și-i atinse ușor cu vârfurile degetelor tâmpla încordată și vena care i se îngroșase acolo, zvâcnind cu putere. Iar când își dădu seama de gestul ei și dădu să se retragă, el îi încercui încheietura fragilă în pumn și, întorcându-și fața, își apăsă buzele fierbinți în palma ei.

Nicolle închise ochii, cutremurându-se. Instinctiv, știa că el suferea acum mai mult decât o făcuse ea de-a lungul acelor șapte ani care-i separaseră. Dacă era într-adevăr bărbatul minunat și blând de care se îndrăgostise în urmă cu șapte ani, atunci suferea îngrozitor.

Pentru că dacă nu i-ar fi păsat, nu s-ar fi deranjat vină la Clairmont împreună cu maică-sa. Nicolle era aproape sigură că femeia aceea nu venise de bunăvoie la Clairmont. Și-n plus, i l-ar fi luat pe Andrew cât ai clipi. Avea puterea, banii și influența necesare pentru asta.

Poate că într-adevăr regreta. Dacă era să se ia după lanțul de evenimente care urmase după plecarea ei umiltoare de la Wilton House, și el fusese o victimă al aceluiași nefericit concurs de împrejurări. Și dacă n-ar fi avut niciun dram de corectitudine și cinste în el, nu s-ar fi obosit să vină până acolo ca să-și ceară scuze pentru gestul detestabil al fostei lui logodnice.

Prea mulți de „dacă”, gândi Nicolle, străduindu-se să-și înghită nodul greu din gât și să-și retragă mâna, încercând să ignore senzația tulburătoare a buzelor lui pe piele, care parcă o ardeau.

John nu-i dădu drumul. Îi cuprinse degetele subțiri și reci într-ale sale, lipindu-i mâna de fruntea sa încinsă și rămase multă vreme așa, negăsindu-și cuvintele. Nu existau vorbe care să șteargă tot acel dezastru din viețile lor și care să reflecte agonia din inima lui sau să repare consecințele devastatoare ale comportamentului său nedemn.

Nicolle își mușcă buzele, privindu-l încruntată, în timp ce emoții contradictorii o asaltau simultan. Înțelept ar fi fost să-și smulgă mâna dintr-a lui și să plece fără să mai privească în urmă. El îi făcuse destul rău și rațiunea îi spunea să se țină cât mai departe de el. Așa ar fi fost înțelept. Așa s-ar fi protejat. Așa l-ar fi protejat și pe Andrew de influența lui nefastă. Dar furtuna din sufletul bărbatului de lângă ea o mișca mai mult decât era dispusă să recunoască. O durea inima de mila lui.

Oftând, se așeză pe bancă lângă el. John își întoarse capul spre ea și o privi fix, cu ochii aceia întunecați și răscolitori, acum plini de durere și de amărăciune.

— Bine, accept ideea unui armistițiu, consimți ea, dând încet din cap, cu gravitate. Dar voi avea niște condiții de pus, la care trebuie să mă gândesc foarte bine.

— Sunt de acord cu orice-mi ceri, spuse el fără să ezite, răsucindu-se spre ea complet.

Sprânceană tinerei femei se înălță pe jumătate surprinsă, pe jumătate ironică.

— N-ar trebui să consimți cu atâta ușurință la ceva ce nici măcar nu știi. S-ar putea să-ți cer lucruri pe care-ți va fi greu să le împlinești. S-ar putea să am pretenții usturătoare în ceea ce te privește...

— De trei săptămâni, trăiesc în iad, declară el încet, pronunțând cuvintele rar. De fapt, tind să cred că iadul este un loc mult mai cald și mai primitiv față de ceea ce mi se întâmplă acum. Beau în fiecare seară ca să uit, beau până nu mă mai pot ține pe picioare, dar nici măcar whisky-ul nu-mi mai aduce alinare. Sunt terminat! declară el sumbru. Viața mea nu mai înseamnă nimic. Și-a pierdut rostul, înțelegi?... Așa că nu mi-ai putea cere nimic din ce m-ar face să cobor mai jos decât sunt acum. Am ajuns deja în mocirla negrei disperări și a neputinței. Și vreau să ies de acolo, dar nu pot să găsesc drumul... decât dacă mă ajuți. O să mă ajuți, Nicolle? o întrebă el pe un ton profund, învăluitoare, strângându-i mâna într-un fel insistent, primejdios de convingător, în timp ce ochii lui o fixau cu intensitate.

Inima ei începu să bată nebunește, respirația îi deveni brusc anevoioasă. Fiecare gură de aer îi forța dureros plămânii. Nicolle se temu serios că avea să leșine.

O lua prea repede. Nu era pregătită pentru așa ceva. Nu era pregătită să îl lase să se apropie din nou de ea. O mai făcuse și înainte și plătise scump: o dată, pentru că fusese mult prea tânără și naivă, a doua oară, pentru că se lăsase purtată de sentimente și nevoi, când ar fi trebuit să asculte de glasul rațiunii. O a treia încercare îi putea fi fatală. Nu credea că ar mai fi avut puterea să suporte apăsarea nemiloasă, zdrobitoare, a unui nou eșec.

De data asta, inima ei s-ar fi sfârșit în mii de cioburi, fărâme mici de tot, imposibil de adunat la un loc pentru a reconstrui întregul. De data asta, lovitura ar fi ucis-o.

Parcă intuindu-i gândurile, el continuă cu gravitate, strângându-i degetele încă puțin, ca pentru a-și sublinia greutatea și importanța intențiilor:

— N-o să te dezamăgesc, Nicolle. Dă-mi o ultimă șansă. N-o s-o irosc, ai să vezi.

Ar fi cerșit asta în fața ei fără să se simtă deloc umilit, gândi el, așteptând cu sufletul la gură răspunsul ei, rugându-se febril ca Nicolle să nu-l refuze.

Tânăra femeie continuă să-l privească încremenită, abținându-se să-și ducă o mână la piept ca să-și maseze locul unde inima stătea să-i crape. Ar fi fost proastă să se încreadă în el. Ar fi fost o mare nerozie din partea ei să repete aceeași greșeală... Sau poate nu?

Trebuia să riște... sau să se retragă. Avea de ales. Iar el îi cerea să aleagă pe loc, în stilul-i caracteristic, amestecând-o cu vorbe meșteșugite așa cum o făcuse de fiecare dată.

— Am nevoie de timp ca să mă gândesc, rosti ea cu o voce egală, ridicându-se în picioare și trăgându-și mâna dintr-a lui.

El o urmă, înghițindu-și dezamăgirea de moment, dar simțindu-se totuși ușurat. Deși nu-i acceptase cererea, nici nu i-o refuzase, ceea ce era un semn nesperat de bun. Iar faptul că îl lăsase s-o țină de mână în tot acest timp era un alt semn de bun augur, de care putea să țină seama.

— Înțeleg, dădu el din cap cu un aer resemnat și spăsit. Când te întorci la Clairmont?

— Luni, după ce o să-mi rezolv... niște treburi.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Acum, dacă nu te superi, o să mă întorc în sala de bal și aș prefera s-o fac singură. Îți doresc o seară frumoasă în continuare, Înălțimea Ta, schiță ea un zâmbet palid, întorcându-se pe călcâie într-un foșnet seducător de mătăsurii aurii și pornind agale spre casă. O să primești răspunsul într-una din săptămânile viitoare, îi aruncă ea peste umăr cu un aer nonșalant.

Îl simți încremenind și Nicolle se trezi zâmbind. Era minunat să știe că ea era cea care făcea regulile acum.

— Nicolle!

Vocea lui calmă o făcu să se oprească.

— Da? Își răsuci ea trunchiul patruzeci și cinci de grade pentru a-l putea privi.

El rămăsese în mijlocul aleii, cu mâinile vârate în buzunarele pantalonilor și o expresie enigmatică pe figură. Faptul că zâmbea, acel zâmbet pieziș și senzual care o fermecase cu atâta ușurință la șaptesprezece ani, îi încordă stomacul și-i înmuie genunchii.

— Ne vedem luni, îi strigă el, legănându-se pe călcâie.

Nicolle își înălță sprâncenele nedumerită.

— Nu cred, replică ea, zâmbind silit. Nu vreau să mă pripesc cu hotărârea asta.

— Te aștept la mine acasă.

— De asta mă îndoiesc sincer, replică ea sarcastic. Ți-am spus, luni mă întorc la Clairmont.

— Bine. Rămâne pe luni, atunci.

Nicolle își îngustă ochii ușor, privindu-l suspicioasă. Părea foarte sigur de faptul că ea avea să-l viziteze peste două zile. Oare ce-l făcea să creadă asta? Oare ce pune la cale?...

Indiferent ce urmărea, de data aceasta avea să fie prudentă. Și, oricum, luni, după ce avea să-și plătească rata la bancă, avea să se îndrepte direct spre Clairmont.

Cu acest gând liniștitor în minte, Nicolle ridică din umeri, îi întoarse spatele și se depărtă pe alee.

John privi gânditor în urma ei, știind că ziua de luni avea să fie una explozivă. După cât de bine o cunoștea, Nicolle n-avea să fie deloc rezonabilă. Spera ca gestul lui să fie interpretat corect și să n-o întărească și mai mult decât era deja.

Ei bine, era de dorit să-i înfrunte furia decât indiferența și dezgustul.

Stătu cu ochii pe ea până când o văzu dispărând în sala de bal, apoi își scoase un trabuc subțire și-l aprinse tacticos.

Pentru prima oară în ultimele trei săptămâni, își îngădui să spere.

Luni, la orele zece dimineața, Nicolle se întâlnește cu domnul Hershey. Douăzeci de minute mai târziu, părăsea incinta băncii, tremurând de indignare, furie și necaz.

Ticălosul naibii! Șobolan băgăcios ce era!

Cum îndrăznise să-i facă asta?! Cine se credea el... Dumnezeu în persoană?!...

Bombănind, Nicolle se urcă în trăsura Oliviei și trânti portiera

cu o asemenea forță, încât îi crăpă gemulețul.

Văzând ce făcuse, Nicolle își îngropă fața în palme, blagoslovindu-l îndelung pe cel ce se făcea direct răspunzător de supărarea ei.

Era atât de încrâncenată, de furioasă pe el, încât nici nu putea gândi coerent. Ideile i se învălmășeau în cap într-un haos de nedescris, punctate din loc în loc de trivialități.

Voia un armistițiu? Vezi să nu! Putea să-și mute gândul de la vreo conciliere cu ea. Nici acum și nici altă dată. Ceea ce-i făcuse depășise orice limită.

Ce-și închipuia că avea să reușească cu asta? Că avea să-i leșine la picioare și să răgușească, mulțumindu-i?

Îi venea să urle. Și avea s-o facă în curând, își zise ea, strigându-i vizitiului următoarea destinație.

Acum înțelegea perfect pe ce se bazase siguranța lui, atunci când îi spusese c-o așteaptă luni la el. O manipulasă. Din nou.

Nicolle își mușcă buzele, încruntându-se nefericită la șirul de copaci care se derulau prin fața ochilor ei. Nu vedea nimic din peisajul londonez. Toate simțurile îi erau concentrate asupra momentului în care avea să dea cu ochii de el.

Afurisitul! Nu-i venea să creadă cât de diabolic manevrase lucrurile!

Nicolle își masă circular tâmpilele care-i pulsau dureros, presându-și apoi vârfurile degetelor pe fruntea încordată de îngrijorare și revoltă.

Acum, chiar și în cazul extrem în care s-ar fi decis să părăsească Anglia, tot nu ar mai fi avut cum s-o facă. Clairmont nu mai era al ei. Conacul nu-i mai aparținea. Stamford avusese grijă de asta. Ca să vândă proprietatea, trebuia să aștepte paisprezece ani, adică vârsta la care Andrew ar fi devenit major...

Nicolle avea senzația că nimerise într-o de pânză de păianjen și că orice încercare de a se elibera din acea plasă lipicioasă avea s-o prindă și mai rău. Cel mai indicat era să rămână nemișcată, lipsită de orice reacție, în ideea absurdă că poate Stamford avea să-i dea pace.

Însă asta ar fi însemnat să înghită orice amestec din partea lui în viața ei și a lui Andrew, să-i tolereze toate apucăturile, ceea ce era exclus.

Când trăsura se opri în fața casei lui Stamford, Nicolle tremura

de nervi.

Adunându-și grăbită poalele rochiei de pânză imprimată, Nicolle nu mai avu răbdare să-l aștepte pe vizitiiu ca s-o ajute și sări pe trotuarul ud. Scoase un țipăt înfundat când glezna i se suci și o durere vie îi săgetă gamba până-n șold.

— Minunat! bombăni ea, sprijinindu-se de portieră și respirând adânc de câteva ori ca să-și calmeze durerea.

Ploaia mărunță care cădea de aproape zece minute începu să-i umezească rochia ieftină. Nicolle strânse din dinți și porni șchiopătând spre construcția elegantă, ridicată pe două nivele, al cărei fronton era acoperit de o perdea de iederă și glicină, încercând să-și mențină nivelul furiei ridicat.

Când ajunsese în dreptul masivei uși duble din stejar englezesc, tânăra femeie se opri și, preț de câteva secunde, nu fu în stare să se miște.

Respirația i se îngreună, inima își înteeți bătaile, în timp ce mintea i se întorcea în trecut.

Nicolle închise ochii, înghițind cu zgomot în sec. Începu să tremure, în vreme ce se lupta cu amintirile.

Ușile acelea... Simți o slăbiciune îngrozitoare și i se făcu frică. Atât de frică, că pur și simplu avu impresia că nici sângele nu-i mai circula în vene.

Sentimentul copleșitor al pierderii suferite, durerea insuportabilă a respingerii, trădarea și umilința îndurate, toate acele emoții năvăliră în cugetul ei la fel de vii ca în urmă cu șapte ani. Genunchii i se tăiară, vederea i se încețoșă.

Nicolle ridică o mână nesigură spre clanța masivă de bronz, dar nu reuși s-o atingă.

Lumea ei se roti amețitor și brusc, întunericul se întinse la nesfârșit.

John prinse momentul în care Nicolle coborâse din trăsura lui Jason în fața casei lui. Îi pândise venirea aproape două ceasuri și când o văzuse coborând din vehiculul elegant, ceea ce simțise fu un val imens de ușurare, tandrețe și emoție.

Nicolle își scrântise glezna și era furioasă. Observase asta după roșeața din obraji, după modul în care-și ținea strânse buzele, după linia rigidă a spatelui.

Și zâmbise când o văzuse șchiopătând de-a lungul aleii. Doamna era hotărâtă să-i tragă un perdaf de să-l țină minte.

Îndepărtându-se de ferestre, John își verifică ținuta, oprindu-se în fața unei oglinzi ovale din cristal venețian. Își aranjă nodul eșarfei prinse în jurul gâtului într-o legătură șic, reverele jachetei de stofă fină de culoarea acelor de pin, își verifică luciul cizmelor negre de piele care îi îmbrăcau picioarele lungi până sub genunchi și scutură manșetele de dantelă ale cămășii de mătase albă, chinezească.

Așteptă aproape cinci minute ca Rupert, majordomul său, să o anunțe pe Nicolle. Cum nu se auzea nicio mișcare, John reveni lângă ferestre și se încruntă la trăsura lui Jason, care staționa lângă bordură.

Oare Nicolle se răzgândise? rămase nemișcat câteva secunde, așteptând să vadă dacă vehiculul avea s-o ia din loc. Din locul din care observa trăsura, nu-și dădea seama dacă Nicolle se afla sau nu înăuntrul ei.

Nu se întâmplă nimic. Trăsura continua să staționeze în ploaia mărunță de afară.

John își îngustă ochii, se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași mari și grăbiți spre ușile de la intrare. Dă-o naibii de diplomatie! gândi el, ridicând zăvorul greu și răsucind cheia în broască. Dacă Nicolle ezita să bată, atunci o va scuti de...

John deschise ușile larg și încremeni când observă spațiul gol al cadrului. Apoi, ceva îi atrase atenția, își coborî privirea și simți pumnul greu și nemilos al panicii lovindu-l drept în plex.

Nicolle stătea prăbușită pe treptele de la intrare, albă la față ca varul. Din tâmpla dreaptă i se prelingea un firicel de sânge, pierzându-se în părul strâns sub boneta cenușie. Părea... cumplit de inertă.

John n-avea să uite niciodată senzația aceea oribilă de neputință care-l cuprinse la vederea ei. Avea sentimentul că se mișcă prin melasă, atât de grele și întârziate i se păreau propriile mișcări.

Înghițindu-și groaza, îngenunche lângă ea și-i verifică pulsul de la baza gâtului. Era slab, atât de slab, încât în prima fază aproape că nu-l simți și-l trecură toate nădușelile. Însă acea zbatere delicată din venele ei era încă acolo, așa că nodul din stomac i se mai desfăcu puțin. Apoi îi verifică rana care-i sângera la tâmplă și constată că era superficială, probabil că o făcuse când căzuse. Era doar leșinată, nimic mai mult.

Cu infinită grijă, John își strecură un braț pe sub omoplații ei și unul sub genunchi, ridicând-o ușurel și ținând-o în așa fel încât să-i sprijine capul de umărul său.

Păși în hol, ezitând. Rochia ei era îmbibată cu apă, simțea deja cum umezeala îi pătrunde în haine. Trebuia s-o dezbrace și s-o bage sub pături, la căldură. Dar la fel de urgent era s-o aducă în simțiri.

Intră hotărât în salonul mic, strigând după servitori. Din senin apărură pături, coniac, săruri și un halat alb de mătase pe care-l adusese personal din Macao și care avea o broderie superbă, care reprezenta dragoni în zbor.

Nicolle simți arsura puternică a sărurilor săgetând-o până-n creier. Tresări și-și feri nasul de mirosul acela neplăcut, mormăind ceva neinteligibil.

John surâse și insistă s-o trezească la realitate, vârându-i din nou sticluța sub nas.

Nicolle scoase un sunet slab de protest și, dintr-odată, deschise ochii larg, zvâcnind speriată în capul oaselor. Sau încercă s-o facă, pentru că nu-i reuși decât pe jumătate. Mâinile lui o prinseră de umeri și o împinseră la loc pe perne.

— Ia-o încet, o sfătui John, privindu-i expresie încruntată și nemulțumită a feței cu un surâs vag amuzat.

Ochii ei se pironiră asupra lui, suspicioși.

— Am leșinat? Întrebă ea.

— Da.

— Ce porcărie, înjură Nicolle într-o franceză suavă, făcându-l să-și arcuiască o sprânceană surprins.

— Se mai întâmplă, spuse John, împăciuitor. Bea asta, o îndemnă, ridicând-o ușurel ca să poată lua o înghițitură sau două din paharul plin pe jumătate cu coniac vechi, franțuzesc.

Nicolle se înecă sub arsura tăriei și-și pierdu suflul. Tuși convulsiv, înroșindu-se toată la față. Îi ceru apă cu o voce sufocată și-și reveni cu greu din spasmele violente.

— Încerci să mă omori?!... Ce naiba mi-ai dat? se răsti ea cu o voce răgușită, privindu-l printre lacrimile provocate de usturimea aceea înfiorătoare.

— Coniac.

— Ăla nu-i coniac! hârâi Nicolle, masându-și sternul în încercarea de a-și potoli iritarea din profunzime. Este otravă.

— Ba este coniac, o contrazise el cu fermitate și, demonstrativ, dădu pe gât la vale restul de băătură.

Avu senzația că tocmai înghițise un pumn de jar. Urechile îi țiuiră, plămânii i se blocau, stomacul îi zvâcni scurt. Expiră iute, șuierat, apoi trase o gură zdravănă de aer, privind-o cu ochii umezi din cauza arsurii.

— La naiba, nu-i coniac, îi dădu el dreptate cu o voce alterată. Este...

— ...cumva whisky scoțian obținut prin dublă distilare? sugeră Nicolle cu un zâmbet fals, clipind cu inocență spre el.

— Triplă distilare, o corectă bărbatul, scuturându-și capul ca să-și alunge amețea provocată de băutura incredibil de tare. În ultima vreme, numai cu asta mai reușesc să-mi umplu zilele.

— Există metode mult mai eficiente și mai rapide de a te sinucide, decât să bei în fiecare zi otravă dintr-asta, rosti Nicolle încet, privindu-l seriosă.

— Nu încerc să-mi pun capăt zilelor, ci doar să le fac față, replică el cu o grimasă, ridicându-se din poziția ghemuită în care stătuse până atunci. Ar fi bine să te schimbi. Rochia ți-e udă. Acolo ai un halat. Eu ies pentru câteva minute, ca să ai timp să te aranjezi în liniște.

Nicolle își plimbă mâinile peste partea din față a rochiei, încruntându-se nemulțumită pentru faptul că el avea dreptate. Ridică ochii ca să-i spună ceva, dar constată stupefiată că bărbatul nu mai era acolo. Dispăruse pur și simplu. Nicolle nu-l auzise mișcându-se... și totuși el plecase.

Precaută, își roti ochii de jur-împrejur, așteptându-se să-l vadă pitit pe undeva. Se simți ca o proastă. O mai văzuse goală și înainte, și nu doar o singură dată...

Încruntată, Nicolle aruncă o privire circumspectă halatului frumos împăturit pe brațul canapelei. Mătasea albă părea atât de fină, încât nu se putu abține să nu întindă o mână ca s-o atingă. Era subțire ca pânza de păianjen și tot atât de ușoară.

Niciodată nu mai văzuse o țesătură atât de delicată și de frumos brodată, gândi Nicolle, în timp ce despătura halatul. Scoase o exclamație de pură încântare când văzu frumusețea nespusă a celor doi dragoni înaripați. Unul era țesut cu fir negru, celălalt, cu mătase roșie. Îngropându-și fața în mătasea albă, Nicolle își permise mărunta plăcere de a savura atingerea țesăturii lucioase pe pielea ei. N-avea să-l

îmbrăce, nu-și putea permite asta, dar măcar putea să-și imagineze cu ar fi fost să-l aibă îmbrăcat peste pielea goală...

Când își ridică capul, zâmbetul ei se dizolvă instantaneu la vederea petelor de sânge de pe veșmântul orbitor de alb. Înțepeni și privi șocată, fără să înțeleagă în primul moment, de unde apăruseră acele urme. Apoi își duse mâna la tâmplă, acolo unde o durere surdă își făcea simțită prezența, și simți umezeala sângelui. Și marginile inflamate ale unei tăieturi mici, aflate chiar deasupra cozii sprâncenei.

— Ce mizerie, bombăni ea, uitându-se în jur după o fașă sau un șervet cu care să-și șteargă sângele de pe față și de pe mână.

Văzu o carafă cu apă pe colțul unui birou. Rupându-și o bucată de pânză din jupon, Nicolle se ridică și vărsă puțină apă peste ea, tamponându-și rana și curățindu-și apoi fața. Presându-și compresa pe tăietură, își roti ochii, cercetând încăperea cu mare atenție.

Era o cameră plăcută, mobilată cu gust, iar culorile de pe pereți, perdele, draperii și covoare erau discrete: o combinație interesantă între verdementă, roz pal, bej și mai multe nuanțe de maro. Existau câteva piese de artă renașcentistă, care probabil costaseră o avere, amestecate cu porțelanuri chinezești, sticlărie venețiană și câteva obiecte de bronz.

Tot ce se afla în camera asta ar fi echivalat ca valoare conacul Clairmont, poate chiar...

Clairmont! Brusc, Nicolle își aduse aminte de ce se afla aici și un val de furie o străbătu din creștet până-n tălpi.

Faptul că leșinase ca o proastă pe treptele de la intrare îi distrusese cea mai mare parte din demnitatea și fermitatea cu care dorea să se impună în fața lui. Acum, în loc să-i pară o femeie puternică și care se putea descurca în orice situație, avea să-i lase impresia uneia vulnerabile și complet neajutorate.

În secunda următoare, se auzi un ciocănit discret, secondat de trei secunde de pauză, apoi ușa se deschise și obiectul îngrijorărilor ei păși neauzit în salon. O privire aruncată în direcția ei aduse o cută adâncă între sprâncenele lui.

— De ce nu ți-ai scos rochia?

— Pentru că nu am de gând să rămân, replică Nicolle, îmbufnată. De fapt, nu vreau decât să-ți spun vreo două lucruri și pe urmă plec.

— O să răcești, o avertiză el.

În glasul lui se distingea o umbră de îngrijorare. Sprânceana ei se ridică ironică.

— Nu sunt chiar atât de firavă precum ți-am lăsat impresia, spuse Nicolle pe un ton sec. Dacă o ploaie de sfârșit de septembrie nu m-a pus la pământ, cu siguranță că una caldă de august va trece neobservată.

Expresia de pe fața lui încremeni. Nicolle își mușcă buzele. Nu intenționase să aducă trecutul în discuția lor.

— Nu pot continua să-ți spun la nesfârșit cât de rău îmi pare, rosti el cu o voce încordată, privind-o cu ochi întunecați.

— Nu, ar deveni penibil pentru amândoi, îi dădu ea dreptate. Dar aş aprecia foarte mult dacă nu ți-ai mai vârî nasul unde nu-ți fierbe oala.

O clipă, el nu făcu decât să o privească lung, în tăcere. Apoi oftă.

— Să înțeleg că ai fost la bancă?

— Știi bine că da. Domnul Hershey ți-a spus în mod sigur data scadentă a fiecărei plăți lunare, altfel n-ai fi fost atât de sigur că te voi vizita astăzi. Nu trebuia să te deranjezi, continuă ea, încercând să-și controleze enervarea din glas, să cumperi o bancă întreagă doar pentru a-mi rezilia contractul de restituire a unui împrumut ipotecar. Și dacă-ți închipui că în schimbul acestui lucru o să accept să-ți devin amantă, ei bine, ai făcut o investiție proastă!

— Nici nu-mi imaginez asta când am decis să fac pasul, declară el serios.

— Am să-mi plătesc datoria până la ultimul bănuț, sublinie Nicolle, supărată.

— Nu vreau niciun ban înapoi, o informă Stamford încet. Consideră că este de datoria mea să asigur fiului meu un acoperiș sigur deasupra capului.

Nicolle se încordă, neplăcându-i deloc faptul că el se folosea de Andrew pentru a se amesteca în viața ei.

— Pot să mă descurc și singură! îi garantă Nicolle, înălțându-și într-un fel bătaios bărbia micuță și privindu-l sfidătoare.

— Nu vreau să mai fi nevoită să muncești pentru asta, replică bărbatul pe un ton categoric. Locul tău este lângă Andrew. Băiatul are nevoie de prezența permanentă a mamei lui. În ultimii doi ani, nu ai stat cu el decât maximum patru luni puse cap la cap, din câte mi-a spus Charlotte. Lucrul acesta se va schimba de acum încolo.

— Nu te afli în postura de a decide schimbările din viața noastră, Înălțimea Ta! izbucni Nicolle, privindu-l revoltată. Muncesc pentru că n-am avut de ales. Și, poate că nu poți să înțelegi, dar o fac și pentru că-mi place. Nu toți ne-am născut bogați pe lumea asta.

— Și pentru asta ar trebui să mă simt vinovat? o întrebă el, privind-o amuzat.

— Nu-mi pasă cum te simți, important este să stai departe de mine și de familia mea!

— Nu pot, declară bărbatul pe un ton aspru. Și nici nu vreau. Aspectul acesta ți l-am mai subliniat cel puțin o dată până acum.

— Pentru Dumnezeu, încetează! îi ceru ea, exasperată, retrăgându-și mâna în care ținea tamponul improvizat și studiindu-l încruntată, încercând să ghicească dacă sângerarea încetase. Ce anume urmărești, mai exact? Poate vom ajungem la un compromis dacă mă lămurești.

— Urmăresc un lucru foarte simplu, surâse John, încrucișându-și brațele pe piept într-o atitudine nonșalantă. Să te iau de nevastă.

Nicolle încremeni. Se holbă la el cu ochii cât cepele de mari, nevenindu-i să creadă.

— Ai înnebunit?! strigă ea, privindu-l de parcă tocmai i-ar fi sărit o doagă. Lucru ăsta n-o să se întâmple niciodată!

— Ba într-o bună zi se va întâmpla, promise el liniștit, cu buzele arcuite într-un zâmbet leneș.

— Niciodată! repetă Nicolle, retrăgându-se un pas, de parcă acest lucru i-ar fi putut sublinia poziția neclintită în fața pretenției lui absurde.

— Ai să te plictisești să-mi tot spui „nu”, Nicolle, prezise bărbatul cu o voce blândă. Amândoi știm foarte bine că încă mai suntem atrași unul de celălalt...

— Ceea ce s-a petrecut la Wilton House a fost o greșeală, mârâi ea printre dinți, enervată de faptul că obrajii prinseră să-i ardă. Asta n-o să se mai repete vreodată.

John o privi lung, apoi oftă.

— Dacă gândind așa o să te simți mai bine, atunci pot să te mint și să spun că sunt de acord cu tine. Dar n-a fost o greșeală, Nicolle. Nu într-un totu. Modul în care am pus în discuție relația noastră viitoare a fost nepotrivit. Însă am o scuză: nu cunoșteam toate datele

problemei...

— Oh, desigur, se strâmbă ea, găsind puterea să-i râdă în față. Dacă nu ar fi existat Andrew, care să-ți semene atât de bine, la ora asta aş fi continuat să fiu în fața ta o cățea mincinoasă, ipocrită și oportunistă, care aleargă după titluri răsunătoare și averi moștenite, îl cită ea cu sarcasm. Aş fi purtat în continuare stigmatul disprețului tău, iar singurul loc vacant în viața ta ar fi fost cel de amantă. Dacă m-ai fi iubit câtuși de puțin, atunci ai fi reușit să mă cunoști cu adevărat și ai fi înțeles că mariajul meu cu Clairmont nu se datora titlului sau averii sale...

— Tatăl tău voia un titlu! scrâșni el printre maxilarele încleștate de furie. Cum ar fi trebuit să interpretez situația când m-am întors acasă, după patru luni nenorocite, și am aflat că a doua zi urmai să te măriți cu un bărbat care corespundea întru totul portretului pe care îl avea taică-tău în minte despre soțul-minune?... Cunoști la fel de bine ca mine motivul pentru care mi-a fost refuzată mâna ta!

— Tata voia asta, dar nu și eu, pară Nicolle, privindu-l cu ochi scăpărători. Niciodată, nimeni n-a ținut cont de ce anume mi-am dorit și întotdeauna am fost călcată în picioare, gesticulă ea, indignată. Toți și-au impus voința în fața mea și și-au bătut joc de mine. Mai întâi ai fost tu, pe urmă tata și apoi Clairmont...

— Nu mă băga în aceeași oală cu Clairmont! o preveni el pe un ton scăzut și amenințător.

— Nici nu am cum! strigă Nicolle, pierzându-și cumpătul. Clairmont a fost un homosexual nenorocit, pe când tu...

Vocea i se frânse și Nicolle făcu ochii mari, îngrozită, când realizează ce prostie făcuse. Din cauza enervării, o luase gura pe dinainte și acum îi venea să moară de ciudă și rușine.

Își duse mâinile la gură, presându-și îngrozită degetele peste buze, de parcă așa ar fi putut să-și ia vorbele înapoi.

John se albi la față, șocat.

— Ce ai spus? făcu el, abia mișcându-și buzele.

— Nimic, rosti Nicolle pe un ton abrupt. Uită ce am spus...

— Clairmont era homosexual? insistă el, apoi deveni livid când realizează toate implicațiile și consecințele aceluia fapt. Înseamnă că a știut că Andrew nu era copilul lui.

— Indiferent de natura înclinațiilor lui intime, ar fi fost tâmpit să nu-și dea seama de asta, replică Nicolle, masându-și cu vârfurile

degetelor centrul frunții, care zvâcnea dureros. Nicio femeie nu naște un copil perfect sănătos la numai patru luni și jumătate de la cununie!...

— Și din acest motiv ți-a făcut viața grea, concluzionă el cu o voce alterată de emoții.

— Voia un paravan, oftă Nicolle, plecându-și privirea. O soție doar cu titlu, care să-i apere reputația și să dezminț zvonurile care circulau pe seama lui în societate. Nu-l interesa altceva și... De fapt, nu vreau să vorbesc despre asta, adăugă pe un ton distant, ridicându-și ochii spre el. Acest capitol al vieții mele s-a încheiat acum doi ani și vreau să rămână așa.

John își încleștă maxilarele, inspirând încet aerul pentru a se calma și încuviință în tăcere dorința ei de a nu discuta despre mariajul cu Clairmont.

Informațiile pe care Nicolle le scăpase fără să vrea îl năuciseră.

Clairmont fusese un individ egoist, vanitos și rău. Nu-i era greu să-și imagineze care fusese reacția acestuia în momentul în care descoperise că soția lui purta în pântece copilul altui bărbat...

Brusc realizează că era posibil ca el să fi fost singurul bărbat din viața ei. La Wilton, trupul ei fusese atât de îngust, încât avusese impresia c-o defloarează pentru a doua oară. Și, din cele aflate acum, își dădu seama că așa și fusese.

— Ce este? îl întrebă Nicolle, sesizând o ușoară ascuțime în privirea lui.

— Am fost primul și singurul, nu-i așa?

Nicolle înțelese ce anume voia el să știe și îl privi lung, blestemându-și roșeața din obraji.

— Chiar are vreo importanță în situația dată? făcu ea, încercând să-i pară zeflemitoare.

— Nu, n-ar conta deloc, dar acesta este adevărul, nu-i așa? zâmbi el, oscilând între bucuria de a ști că fusese unicul bărbat din viața ei și compasiunea pentru anii de privațiuni sexuale pe care ea fusese obligată să-i suporte.

Nicolle era o fire vulcanică, extrem de senzuală și de pătimașă. Când descoperise deliciile amorului fizic, dăduse dovadă de o rezistență și o pasiune uluitoare. John își amintea toate acestea cu o claritate ucigătoare. Pentru o fire atât de voluptuoasă ca a ei, cei șapte ani de abținere fuseseră, cu siguranță, foarte greu de îndurat.

— Vreau să plec, îl anunță Nicolle cu o voce tremurătoare, de parcă ar fi ghicit pe unde-i colinda lui mintea în acea clipă și asta ar fi îngrozit-o de moarte.

Bărbatul o privi lung, gânditor.

— Bine, acceptă John într-un târziu, zâmbindu-i ușor.

Nicolle își îngustă ochii, privindu-l suspicioasă. Se așteptase ca el să se împotrivească sau să tergiverseze momentul plecării ei. Judecând după modul în care o privea, în mintea lui clocea ceva.

Cum el nu mai adăugă nimic, Nicolle schiță o reverență grăbită și se îndreaptă spre ușă. Când ajunse în dreptul lui și dădu să-l ocolească, John întinse o mână și o prinse de braț, ținând-o pe loc, până când tânăra femeie își înălță ochii spre el.

— O să vând casa asta, Nicolle, spuse el cu o voce amară.

— Nu cred că mă interesează lucrul acesta. Oricum, este casa ta, faci ce vrei cu ea, îi răspunse Nicolle, ridicând indiferentă dintr-un umăr.

— Nu mă întrebi de ce vreau să fac asta?

Nicolle își dădu ochii peste cap cu un aer exasperat.

— Presupun că tot o să-mi spui în cele din urmă, rosti ea cu o mină plictisită.

— O vând, pentru că în casa asta, acum șapte ani, mi-am dat cinstea pe rușine. O vând, pentru că ție-ți trezește atâtea amintiri urâte. Crezi că nu știu din ce cauză ai leșinat?... Ai un suflet sensibil și o inimă fragilă, Nicolle, o inimă pe care eu am lovit-o din prostie și nechibzuință. Niciodată n-am să mă iert pentru ce ți-am făcut! Înțelege?... Niciodată!

— Taci! gemu ea, lacrimi mari apărându-i în ochi, în timp ce respirația i se îngreună vizibil. Să nu mai îndrăznești să pomenesci despre asta vreodată în fața mea, mă auzi? Și acum, dă-mi drumul!

Îl văzu încleștându-și maxilarele și strângându-și pleoapele cu putere, însă mâna de pe brațul ei căzu, eliberând-o.

Nicolle porni spre ușă cu pași hotărâți, când vocea lui tristă o opri din nou:

— Cu riscul de a mă repeta, să știi că încă nu s-a terminat, Nicolle. Știu că mă urăști, dar o să ne mai vedem. Curând, promise el, calm.

Nicolle ezită o clipă, apoi își continuă drumul, bombănind în gând.

Știa că ar fi fost o risipă de timp și de energie să încerce să-l convingă că-și pierde vremea degeaba. Omul acesta poseda o încăpățănare de catâr.

După episodul de la Wilton House, în care ea fusese absolut nebună să-i cadă-n brațe, discuția care urmase ucisese o altă parte a inimii ei. O dureau și acum cuvintele lui, iar durerea aceea era însoțită de rușine și de umilință. Niciodată nu se simțise atât de înjosită, de singură și de părăsită...

În timp ce părăsea Stamford House, Nicolle avu senzația că i se cască în piept un gol imens, insuportabil de dureros. Simțea regret, amărăciune și o cumplită disperare. Și mai știa că, sub acele sentimente chinuitoare, mai existau încă rămășițele unei iubiri fierbinți care moccise în sufletul ei în toți acei ani, tăciuni care amenințau să se aprindă la cea mai mică adiere de vânt, un jar pe care se străduia din răputeri să-l lase să moară.

Îl iubea. Probabil că avea să-l iubească până în cel din urmă ceas al vieții ei. Dar, în același timp, își pierduse complet încrederea în el. Ba mai mult, acel bărbat reușise să-i inspire teamă și să nască în ea un sentiment neplăcut de insecuritate și vulnerabilitate. În fața lui se simțea întotdeauna nesigură, stângace și slabă. Pentru a-l înfrunța, avusese nevoie de întregul ei curaj, și până și acela îi fusese insuflat de furie și nu de tăria inimii ei.

Nicolle urcă în trăsura Oliviei și se lăsă să cadă moale pe banchetă. Se simțea istovită, amețită și teribil de tristă.

Frecându-și brațele înfrigurată, Nicolle îi strigă vizitiului s-o ducă înapoi la casa contesei de Anscombe.

CAPITOLUL 12

Primele simptome se materializară la patru zile după întoarcerea ei de la Londra.

La început le puse pe seama oboselii și a grijilor care o frământau în legătură cu relația tensionată dintre ea și Stamford. Dar când apărură grețurile matinale și stările de somnolență interminabile, se sperie de moarte.

Începu să socotească zilele de când avusese ultima menstruație, iar și iar, în timp ce inima îi lovea dureros coastele și urechile îi vâjâiau.

Nu! Nu din nou! Nu, nu, nu, nu, nu... NU!

Cuprinzându-și trupul în brațe, Nicolle se așează încet pe marginea patului și începu să se legene înainte și-napoi, luptându-se cu lacrimile și cu senzația îngrozitoare de greutate care-i chinuia stomacul.

Era... ridicol!

Fusese o noapte, o singură noapte. Și se întâmplase o dată, doar o singură dată... și trupul ei rodea din nou!

— Oh, Doamne, nu, te rog, nu! suspină ea, cuprinzându-și tâmpilele între podurile palmelor și presându-le cu putere.

Începu să tremure, înnebunită de spaimă, zeci de gânduri fulgerându-i mintea în același timp, unul mai rău decât celălalt: cum avea să le spună surorilor și mamei ei adevărul?... Ce avea să spună lumea?... Cum Dumnezeu avea să ascundă sarcina și cum avea să justifice existența acelui copil... din flori?...

Oh, trebuia să ascundă, să tăinuiască acest fapt cât mai mult posibil față de el. Dacă afla că rămăsese însărcinată, avea s-o silească să se mărite cu el...

Situația devenise dramatică și disperată. Cu adevărat disperată. Dacă ar fi fost vorba numai de ea, probabil că ar fi reușit să depășească momentul de criză și să înfrunte oprobriul public fără să ezite. Nu mai era tânăra naivă și speriată din urmă cu șapte ani...

Dar la mijloc mai era Andrew, Louise și Victoria, asupra cărora totul avea să se răsfrângă într-un mod neplăcut. Mama ei ar fi înțeles-o până la urmă, chiar dacă nu ar fi aprobat-o.

Trebuia să plece. Dar unde? Și, în plus, nu putea să plece fără Andrew. Pentru asta avea nevoie de bani și de mult curaj... însă acum curajul îi lipsea cu desăvârșire. Era atât de dezorientată, de înspăimântată și de confuză, că nici măcar nu era în stare să gândească coerent.

Trebuia să se adune. Să-și forțeze mintea să lucreze...

Nicolle tresări când rememora lunile de sarcină cu Andrew și simți cum o cuprinde un nou val de panică. Până la cinci luni, nici măcar nu se văzuse că purta un copil în pântec. Abia din luna a șasea începuse să ia proporții impresionante, abdomenul umflându-i-se ca un pepene copt. Avusese poftă și de cele mai multe ori suferise din cauza asta. Clairmont o chinuise, refuzându-i capriciile și batjocorind-o pe tema asta. Avusese nopți albe, în care Andrew părea că valsează pe

vezica sau pe stomacul ei. Și nașterea...

— Oh, Doamne! gemu Nicolle, simțind cum o iau căldurile și răcorile simultan.

Își aminti cât de greu îl născuse pe Andrew. Treizeci și opt de ore de travaliu înfiorător, în care îndurase chinurile nașterii fără să scoată măcar un sunet, deoarece Clairmont o amenințase că dacă îndrăznește să-l deranjeze, avea să-i arunce bastardul drept în fântână. Trecuseră aproape șapte ani de atunci și nu uitase acele două zile și noaptea dintre ele, în care crezuse că avea să se desfacă în bucăți, să-și piardă mințile de durere.

Singurul gând care o ajutase să treacă prin tot acel coșmar fusese îndreptat asupra lui Jonathan Stamford. Își imaginase cum el avea să afle că născuse și să se întrebe cum de era posibil să aducă pe lume un copil într-un timp atât de scurt de la căsătoria ei cu Clairmont, și că avea să înțeleagă că Andrew era fiul lui. Și, astfel, avea să vină după ea, să-i ceară să-l ierte și să o ia de lângă Clairmont.

Dar el nu apăruse. Nicolle își amintea că-l așteptase luni de zile, dar totul fusese în zadar. Dezamăgirea fusese atât de mare, încât, în clipa în care realizase că n-avea să-l mai vadă niciodată pe John Stamford, își pierduse laptele și slăbise îngrozitor într-un timp foarte scurt, ajungând numai pielea și osul.

Însă, într-un mod absurd și de neînțeles, își dădu seama că dorea acest copil cu aceeași disperare cu care-l dorise și pe Andrew.

Întotdeauna își dorise mai mulți copii și regretase faptul că nu-i putuse dărui lui Andrew un frățior sau o surioară. Cu Clairmont acest lucru fusese imposibil. Dar, chiar și așa, dorise maternitatea cu toate bucuriile ei: mirosul de bebeluș, pielea moale și fină ca petalele de trandafir a nou născutului, surâsurile acelea spontane care dezvăluiau gingii roz, râsul acela înfundat din burtică, gânguritul și chiuiturile de veselie.

Dorința i se împlinise. Rămăsese însărcinată. Cu același bărbat!

Iar când istoria se repetă, tragedia devine comedie. Nu știa dacă să plângă, să râdă sau să-și smulgă părul din cap.

Trebuia doar să-și lase un oarecare timp ca să se acomodeze cu ideea, își zise Nicolle, forțându-se să se ridice și să înfrunte acea zi... și pe cele care aveau s-o urmeze. Trebuia să se liniștească și să gândească totul la rece, perfect lucidă.

Era însărcinată în cinci săptămâni. Mai avea încă patru luni la

dispoziție să găsească o soluție la problema ei, șaisprezece săptămâni, plus-minus una, până când pântecul avea să i se rotunjească și lumea să observe situația delicată în care se afla.

În plus, era perfect conștientă că din acest motiv nu se mai putea întoarce la Wilton House. N-ar fi durat prea mult ca cei de acolo să-și dea seama de adevăr, iar Stamford să afle din gura lor ce i se întâmplase, ori lucrul acesta era exclus. Mai bine murea decât să-l lase să știe că ea rămăsese însărcinată cu el.

Bine măcar că până la nunta Louisei nu mai erau decât două luni. Cel puțin, ea avea să fie salvată de valul rușinii care avea să se abată peste Clairmont... asta dacă nu găsea între timp o soluție ca să iasă din acea situație stânjenitoare.

O săptămână mai târziu, Nicolle începu să înțeleagă adevărata semnificație a expresiei: stare de asediu.

Clairmont se transformase peste noapte într-o seră supradimensionată.

Primise sute de flori, frumos aranjate în vase delicate de cristal, care umpleau până la refuz orice suprafață plană disponibilă. Unele dintre ele erau soiuri rare și Nicolle se întreba cum Dumnezeu făcuseră față transportului și căldurii insuportabile de peste zi.

Drumul de la Londra până la Clairmont era dificil. În primul rând pentru că distanța era foarte mare, și în al doilea rând, pentru că drumul era plin de gropi și de denivelările făcute de roțile vehiculelor care străbăteau acel traseu în anotimpurile ploioase.

Și totuși, orhidee cu aspect fragil, unele dintre ele chiar foarte parfumate, ajunseseră intacte la Clairmont.

Fiecare buchet avea atașat câte un cartonaș din hârtie scumpă, pe care erau trecute câteva versuri pline de romantism ale unor poeți celebri, iar la sfârșit, marchizul de Stamford se semna cu același: „al tău, pentru totdeauna, John”.

Gestul lui era unul extrem de costisitor, Nicolle o știa, dar acest lucru n-o împiedica totuși să zâmbească. Cu banii cheltuiți pe asemenea atenții, Nicolle bănuia că ar fi putut oferi celor de la Clairmont doi ani de trai îmbelșugat. Iar el arunca banii pe apa sâmbetei, doar pentru a reintra în grațiile ei!...

Nicolle încerca să nu se arate impresionată de curtea pe care i-o făcea marchizul de Stamford, unul dintre cei mai doriți și mai vânați

burlaci ai Angliei. Nu voia să fie mișcată de atențiile lui. O rănise de prea multe ori. Și totuși...

Nicolle mirosi încruntată unul dintre trandafirii crem din vaza de cristal care trona pe scrinul din camera ei.

Bărbatul arogant, nesuferit, egoist și crud pe care-l revăzuse la Wilton House ar fi uzat de toate metodele posibile pentru a i-l lua pe Andrew. Și ar fi reușit asta, deoarece dispunea de mijloace materiale considerabile, de influență politică și făcea acum parte din clasa privilegiatilor. Dar dacă rămăsese același bărbat inteligent, amuzant, generos, integru, impulsiv și atât de pătimăș de care se îndrăgostise în urmă cu șapte ani și în care avusese o încredere oarbă, atunci lucrurile se complicau foarte tare.

Nicolle luase în calcul toate variantele posibile, mai ales după întâlnirea lor de la Londra. Dacă era să se ia după comportamentul lui, după evenimentele care se succedaseră episodului de la Wilton House, după modul în care o privea și după discuțiile aprinse pe care le avuseseră de fiecare dată când se întâlniseră, nu putea trage decât o singură concluzie: el o iubise cu adevărat. Poate chiar prea mult, iar așa-zisa ei trădare îl duruse cumplit, motiv pentru care o tratase cu atâta cruzime în acea noapte.

Se întorsese acasă dintr-un război oribil. Și descoperise că femeia pe care o iubea din toată inima urma să se mărite a doua zi cu un alt bărbat, unul care poseda singurul lucru pe care el nu-l avea la vremea respectivă, un lucru care stătuse în calea căsătoriei și împlinirii lor: un titlu nobiliar.

Nicolle știa ce înseamnă durerea insuportabilă a trădării, când sufletul ți-i pustiit și ars, când viața ta își pierde direcția și sensul. Dacă și el trecuse prin aceeași agonie, atunci amintirile suferințelor îndurate din cauza lui, în răstimpul celor șapte ani care trecuseră, păleau alarmant de mult. În plus, îi dăduse de înțeles că ea încă mai ocupa un loc special în inima lui. Și, ca o subliniere a acestui aspect, începuse s-o curteze.

Nicolle era atât de tulburată de întorsătura pe care lucrurile o luaseră în viața ei, încât nopțile ei își pierduseră tihna. Ziua se lua cu munca și se străduia să uite, însă cu explozia de flori din jurul ei îi era imposibil s-o facă.

Trebuia neapărat să-i scrie să-nceteze să-i mai trimită flori. Nu mai avea niciun loc liber unde să poată găzdui acele buchete superbe,

iar caseta ei de corespondență se umpluse ochi cu răvașele siropoase pe care i le trimitea. Oriunde te uitai, nu vedeai decât flori: crini, trandafiri, orhidee, cale, frezii, crizanteme, garoafe, hortensii și câte și mai câte. Toate galbene, crem sau albe, culori pe care el și le amintise că le prefera la flori.

Și zilnic soseau alte transporturi, pe care încercase să le refuze, dar oamenii care le livrau se arătasera speriați de perspectiva de a se întoarce la Londra cu ele, pe motiv că patronul lor îi amenințase că-i concediază pe toți dacă nu-și duc misiunea la bun sfârșit.

Nicolle începu să trimită o parte din buchete la biserica din sat, dar curând altarul fu plin până la refuz.

Apoi începură să sosească cufere pline cu rochii, lenjerii fine, umbreluțe asortate, pantofi și blănuri rare. Victoria făcuse ochii mari în fața acelor minunății, iar Louise rămase cu gura căscată de uimire. Nicolle le înțelegea, pentru că și ea era femeie la urma urmelor, iar variația de modele, culori și țesături era impresionantă.

— Dumnezeule, uită-te la asta! exclamă Victoria, ridicând o rochie din mătase moară de culoarea căpșunii, pe care o ridică la nivelul umerilor, potrivindu-i corsajul peste piept. Este superbă!

Nicolle îi dădu dreptate în sinea ei. Rochia avea umerii goi, un decolteu situat la limita dintre bun-simț și cutezanță, iar corsajul îi era brodat cu boboci de trandafir atât de migălos lucrați, încât păreau reali. Fusta era o combinație de voaluri sidefii și mătase fină, care foșneau seducător la fiecare mișcare. Sufletul ei tânji după atingerea ei, dar Nicolle se înfrână.

— Pune-o la loc, Victoria! îi ceru ea pe un ton ferm. Minunățiile astea se vor întoarce la Londra.

Victoria se conformă, împachetând rochia și așezând-o cu mare grijă înapoi în cufăr, în ochii ei citindu-se un regret și un jind care frânseseră inima Nicollei.

Pentru o clipă, cochetă cu ideea de a se căsători cu Stamford numai pentru a-i dăruia Victoriei șansa unui debut pe firmamentul londonez. S-ar fi sacrificat de dragul Victoriei, pentru Andrew și pentru mama ei, care ar fi beneficiat de tratamente corespunzătoare bolii de care suferea. Louise oricum avea drumul ei de urmat, căsătorindu-se cu fratele lordului Landgrove, așa că pentru ea nu-și mai făcea griji în plus.

Măritându-se cu marchizul de Stamford, ar fi rezolvat o mulțime

de neplăceri, mai ales că el îi declarase că se poate de limpede că dorea să se însoare cu ea. În plus, bebelușul din pântecul ei urma să aibă un tată, pe cel adevărat, nu un surogat de tată, cum avusese Andrew. Fiul sau fiica ei ar fi avut un statut social privilegiat.

Avea nevoie de câteva zile ca să se gândească cum trebuia să procedeze în continuare. Pe moment se simțea copleșită de întreaga situație. Iar sarcina o făcea mai sensibilă și mai emotivă ca de obicei. Trebuia doar să-și lase un timp și să vadă până unde intenționa el să meargă.

Și apoi sosiră caii. Doi andaluzi superbi și un ponei de niciun an, un căluț de culoarea cafelei cu lapte, care-l făcuse pe Andrew să delireze de fericire și să țopăie înnebunit în jurul lui.

Asta puse capac la toate. Una era s-o sufoce pe ea cu diferite atenții costisitoare și s-o îngroape de vie sub un munte de flori, și alta era să încerce să cumpere afecțiunea copilului ei cu lucruri care-i depășeau posibilitățile financiare, cu atât mai mult cu cât Andrew își dorea de foarte multă vreme un ponei doar a lui. Acest lucru o durea cel mai mult: faptul că nu-i putuse dărui copilului ei lucrurile pe care acesta și le dorea.

Două zile mai târziu se afla în drum spre Londra.

CAPITOLUL 13

Nicolle spera ca drumul acesta să fie ultimul pe care-l mai făcea la Londra pentru o foarte lungă perioadă de timp. Călătoria în sine nu fu cu mult mai deosebită de cele pe care le făcea periodic pe ruta respectivă, mai bine zis lunar, când trebuia să se întâlnească cu domnul Hershey pentru a-i restitui eșalonat din împrumutul pentru ipoteca de la Clairmont, dar acum îi fu mult mai greu de suportat din pricina stării ei fizice delicate.

Sarcina aceasta se manifesta diferit față de cea pe care o avusese cu Andrew. Stările de greață alternau cu cele de somnolență accentuată, când îi era peste poate să-și țină ochii deschiși, astfel încât, mai bine de două treimi din călătorie Nicolle le făcuse dormind.

Nici vremea nu-i ajutase prea mult. Cerul fusese întunecat atunci când porniseră de la Clairmont, iar după niciun ceas, o ploaie torențială se abătuse asupra lor în rafale violente, obligându-l pe domnul Bradshaw să-i facă loc în spațiul îngust al poștalionului. Deși locul era

înghesuit și incomod, Nicollei nici prin cap nu-i trecu să se plângă. Era mulțumită că se afla la adăpost de capriciile naturii și-l compătimea din toată inima pe însoțitorul ei, care se afla expus ploii nemiloase de afară.

Și, astfel, picotise aproape tot timpul, trezindu-se de câteva ori, dezorientată și amorțită, de fiecare dată fiindu-i necesar aproape un minut pentru a-și da seama unde se află și de motivul care o împinsese să facă acea călătorie.

Când ajunseră în sfârșit la Londra, Nicolle se simțea istovită și incapabilă să-l înfrunte, în starea în care se afla, pe cel care se făcea direct răspunzător de situația îngrozitoare în care se găsea.

Olivia se arată încântată de vizita ei. O vreme sporovăiră în salon, iar Jason li se alătură câteva ore mai târziu. Nicolle căska întruna, așa că Olivia îi pregăti camera în care obișnuia să locuiască atunci când venea la Londra. Nicolle făcu o baie îndelungată, oftând de plăcere când apa fierbinte și parfumată îi relaxă trupul încordat de oboseală și nervi, apoi măncă și se prăbuși epuizată în așternuturile cu miros de levănțică.

Dormi neînțoarsă aproape douăsprezece ore și se trezi la cântatul cocoșilor.

Ziua care se anunța avea să fie una dintre cele mai grele din viața ei.

John se trezi mahmur. Noaptea și-o petrecuse la Brooke's, bând în neștire și luând banii celor cu care jucase pocher tocată noaptea. Se întorsese în zori și dormise două ore, făcând ochi pe la ceasurile nouă, fără a înțelege însă de ce, din moment ce organismul își cerea încă drepturile.

Se simțea de parcă o herghelie întreagă trecuse peste el. Îl dureau mușchii gâtului și avea senzația că se intoxicase de la cât whisky băuse în ultimele cinci săptămâni.

Trebuia să înceteze să-și mai înece mințile în băutură, în speranța că va putea uita. Oricum, memoria îi funcționa întruna, aducându-i aieva în fața ochilor crâmpetele din trecut, amintiri care dureau îngrozitor.

Remușcările și sentimentul insuportabil al vinovăției și rușinii îl însoțeau mereu, iar John aproape că nici nu mai reținea perioada în care viața lui fusese liniștită și... mulțumitoare.

Dorul de Nicolle era cel mai greu de îndurat. Acest dor chinător îi luase tihna, pofta de mâncare, îl făcuse irascibil, ursuz și greu de înghițit chiar și de către propria persoană.

Iadul i se părea un paradis în comparație cu agonia permanentă pe care o trăia zi de zi, fără încetare. Avea nevoie de Nicolle, avea o nevoie disperată de ea și de iertarea ei.

Îi trimisese flori. Iar ea i le primise, ceea ce era un semn bun. Desigur, la un moment dat, oamenii care-i făceau livrările îi spusese că lady Clairmont încercase să le refuze transportul, așa că se concentrase asupra altor modalități de a-și revărsa aprecierea și dragostea asupra ei.

Nu se uitase la bani. Pur și simplu nu-i păsa dacă ar fi trebuit să-și cheltuiască întreaga avere pentru a o îndupleca. Faptul că era bogat nu însemna nimic, dacă nu se putea bucura de singurele lucruri cu adevărat importante pentru el: Nicolle și fiul lor, Andrew.

Știa că Nicolle încă mai simțea ceva pentru el. Dacă nu ar mai fi avut sentimente pentru el, nu l-ar fi lăsat la Wilton House să facă dragoste cu ea. Nici măcar nu l-ar fi lăsat s-o atingă. Însă o făcuse, ba chiar mai mult decât atât, i se dăruise complet, fără regrete și fără pretenții.

Ar fi trebuit să-și dea seama atunci de anumite lucruri. Însă se lăsase mânat de propria răzbunare și nu stătuse să judece situația pe îndelete. Dacă ar fi făcut-o, acum probabil că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Nu faptul c-o alungase din viața lui în urmă cu șapte ani o rănise cel mai tare, pentru că era convins că, instinctiv, Nicolle îi înțelesese motivul pentru care acționase atât de abject, ci modul în care îi propusese la Witon House să facă parte din viața lui pe viitor.

O amenințase, pe toți sfinții, că dacă avea să încerce să-l înșele, avea s-o strivească cu cruzime, ca pe un gândac!...

Însă cel mai îngrozitor lucru fusese faptul că-i pretinsese favorurile personale, cerându-i să renunțe la fiul lor. Acum, când știa adevărul despre Andrew și despre motivul pentru care Nicolle se căsătorise cu Clairmont, nu-i era greu să intuiască furtuna pe care propunerea lui indecentă și umilitoare o generase în sufletul ei.

Îi lovise inima în atâtea rânduri, o rănise de atâtea ori, încât acum se temea îngrozitor de faptul că s-ar fi putut ca Nicolle să nu-l ierte niciodată pentru tot ce pătimise din cauza lui. Și asta-l făcuse să devină disperat, atât de disperat, că ar fi fost în stare să-și vândă

sufletul necuratului ca Nicolle să-l primească înapoi în viața ei.

Cu inima grea, John se dădu jos din pat și porni abătut spre camera de toaletă. Se spălă pe față și se rase, lucruri pe care le făcu în mod mecanic. Îmbracă o cămașă de in și-și trase pe el o pereche de pantaloni din piele neagră, pregătindu-se pentru achiziționarea celor doi cai de rasă pe care Morgan Davenport i-i promisese în urmă cu două zile, la White's. Urma să se întâlnească cu acesta la cursele de la Newmarket care aveau loc după prânz, iar până atunci intenționa să se îngroape în registrele contabile a celor trei domenii pe care le avea împrăștiate pe cuprinsul țării.

În timp ce cobora scările arcuite, John blestemă cu furie durerea surdă care-i zvâcnea în spatele tâmplilor. Avea nevoie de cafea, așa că porunci lui Rupert să i se aducă o cană zdravănă în cabinetul de lucru.

Trecu pe lângă ceasul cu pendulă care trona în holul imens și se strâmbă nemulțumit. Era abia șapte și jumătate. Pentru două ore avea să-și umple timpul cu rapoarte și cifre. Și după aceea?... Avea timp berechet să se gândească la dulcea lui Nicolle și la pierderea ei insuportabilă și, poate, irecuperabilă.

În cabinet, John trecu pe lângă barul improvizat într-un colț al camerei și se dresă cu un pahar zdravăn de whisky. Asta ca să-i dea curaj să înfrunte o nouă zi și să-și mai dilueze o parte din încordarea care-i strângea măruntaiele. Apoi își aprinse o țigară, pe care o fumă încet, cu ochii pierduți în gol.

Avea să înnebunească în curând, gândi el deprimat. Nu mai putea suporta hăul acela monstruos din viața și inima lui. Pur și simplu, nu mai avea energia s-o facă. Fiecare zi era un iad și nimic din tot ce făcea de-a lungul ei nu-i aducea liniștea sau măcar nu-i îndulcea amarul.

Când ușa se deschise, John nici măcar nu se mișcă. Rămase în aceeași poziție, întors cu fața spre ferestrele largi, continuând să se încrunte posomorât la vremea căinoasă de afară.

— Las-o pe birou, mormăi el peste umăr, trăgând un ultim fum din trabucul scump.

— Dacă așa s-ar rezolva totul mai ușor, fii sigur că ți-aș lăsa problema mea pe birou. Dar mă tem că va trebui oricum s-o discutăm.

John încremeni auzind vocea răgușită a Nicollei. Foarte încet, ca și cum s-ar fi temut că dacă s-ar întoarce brusc făptura ei avea să se dizolve ca un abur în neant, se răsuci pe călcâie și o privi pe femeia

care-i întorsese viața pe dos.

Nicolle îl privea palidă, cu buzele strânse într-o linie hotărâtă și sprâncenele fine adunate într-o încruntătură nemulțumită. Purta o rochie modestă, din mătase liliachie, și avea părul strâns sub o bonetă demodată de culoare violet, cu marginile tivite cu danteluță albă, care cunoscuse cu siguranță vremuri și mai bune. Și, cu toate astea, arăta răpitor de frumoasă. Inima lui începu să-i bată în sincope dureroase.

— Nicolle, izbuti el să articuleze cu o voce uimită.

— Știu că ar fi fost politicoș să-ți trimit mai întâi o scrisoare de intenție prin care să-ți solicit o întrevedere, dar timpul mă presează îngrozitor, rosti ea, grăbită.

Sprâncenele lui se înălțară surprinse.

— Ce-am mai făcut de data asta? se interesă el, prudent.

Nicolle își îngustă ochii și înaintă până în fața biroului, pe a cărui suprafață își trânti cu zgomot palmele. Aplecându-se ușor în față, îl privi printre genele acelea exagerat de lungi cu un aer furibund.

— Te rog să încetezi cu nebunia asta, îi ceru ea pe un ton scăzut. N-are niciun haz, țin să te anunț.

— Cu ce? făcu bărbatul, privind-o cu o expresie nevinovată pe figură.

— Cu modul parșiv în care încerci să te infiltrezi în viața mea! strigă ea, exasperată. Îți spun cu precizie că nu ține!

— Nu înțeleg, declară el, privind-o nedumerit.

— Încetează cu teatrul acesta! îi ceru Nicolle, respirând precipitat. M-ai îngropat de vie în flori, îl acuză ea cu o voce sufocată de nervi. Dacă simți nevoia să-ți faci praf averea, atunci folosește banii cu cap și dăruiește-i celor care sunt cu adevărat nevoiași.

— Dacă asta te face fericită, atunci am să-ți urmez sugestia, dădu el din cap cu un zâmbet supus.

— Nu este vorba numai de mine, ci și de Andrew.

— Evident, aprobă el serios.

— I-ai dăruit un ponei! gemu ea cu obidă în glas.

— O crimă, într-adevăr, admise el, înghițindu-și zâmbetul. I-a plăcut?

— Nu mi-l pot permite! continuă Nicolle pe același ton.

— O să-i asigur eu întreținerea la Clairmont.

— Nu vreau asta!... Nu este sănătos pentru Andrew. Nu este normal să fie răsfățat în condițiile în care situația și posibilitățile mele

financiare sunt prea limitate pentru a-mi permite astfel de extravagante.

— Și ce ai vrea să fac? se răsti el, pierzându-și cumpătul. Să mă prefac că nu existați niciunul din voi?!

— Ți-aș rămâne veșnic recunoscătoare dacă ai proceda așa! Și te rog să-ți iei caii de pe proprietatea mea, precum și zorzoanele alea costisitoare pe care mi le-ai trimis. Înțelege o dată că nu sunt de vânzare!

— Nicky, mă enervezi îngrozitor!

— Și tu pe mine!

— Ești imposibilă.

— Nu mai puțin decât ești tu, îi replică ea, revoltată.

— Te iubesc!

— Și eu te... Nu!

Se dădu un pas înapoi, privindu-l cu ochi mari, îngroziți, scuturând din cap negația cu îndârjire.

— Nu! repetă Nicolle, de data asta cu o voce înecată de lacrimi, retrăgându-se încă un pas, și încă unul, de parcă astfel s-ar fi pus la adăpost de vorbele lui. Niciodată n-o să mai ai inima mea!

Stamford își arcui o sprânceană, în timp ce un zâmbet leneș i se întindea pe buze, cuprinzându-i încet trăsăturile. Simți spaima și slăbiciunea ei cu instinctul unui lup care tocmai a luat mirosul sângelui proaspăt. Ocolind biroul, se îndreptă spre ea fără grabă, silind-o să bată în retragere.

— Habar n-ai să minți, Nicolle, începu el calm, regăsindu-și dintr-odată liniștea, calmul și siguranța care-i lipsiseră în ultimele săptămâni. N-ai cum să-mi dai ceva ce deja îmi aparține, nu-i așa?... Dintotdeauna inima ta a fost a mea, declară John cu o nestrămutată convingere. Așa cum a mea n-a încetat nicio clipă să-ți aparțină în tot acest timp. Cât mai ai de gând să ne chinui pe amândoi cu încăpățânarea ta de a accepta ceea ce m-am străduit atâta să-ți arăt în ultimele săptămâni, și anume că sunt un bărbat definitiv și iremediabil îndrăgostit de tine?...

— Taci! șopti ea cu o voce răgușită, acoperindu-și urechile cu podul palmelor și privindu-l înnebunită, retrăgându-se din calea lui până când ajunse cu spatele lipit de perete. Nu vreau să aud! Nu vreau să mai...

Vocea i se frânse când bărbatul ajunse lângă ea și-și închise

pumnii peste articulațiile mâinilor ei, trăgându-i-le în lături.

— Nu, pe toți sfinții, o să ascuți până la capăt tot ce am de zis! adăugă el pe un ton plin de amărăciune, furie și disperare. Te-am iubit tot timpul în acești șapte ani nenorociți! Poți să pricepi lucrul acesta, o dată pentru totdeauna?... Nesfârșit a fost șirul nopților în care te-am visat și m-am trezit în puterea lor, singur și îndurerat, tânjind după tine cu o durere sfâșietoare. N-ai fost singura care a suferit, mă auzi? o zgâlțâi el, de parcă astfel i-ar fi putut băga în cap adevărul vorbelor lui. Când te-am revăzut la Wilton, am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare. Aproape te uitasem, dar apăruseși din nou, erai acolo, la fel de frumoasă ca întotdeauna, făcându-mă să înțeleg că niciodată n-am să mă vindec de tine cu adevărat!... Din cauza asta m-am comportat atât de meschin cu tine. Mi-era mai ușor să mă conving de faptul că te uram și că erai o târfă mincinoasă și trădătoare, decât să accept realitatea necruțătoare a faptului că încă te mai iubeam. Era mai simplu să simt așa, decât să mă resemnez în fața glasului proprie-mi inimi. Și am vrut să-mi demonstrez că pot trece peste asta, de aceea am acționat așa. Am fost mârșav și egoist, n-am nicio scuză pentru asta. Dar te iubesc! Te iubesc atât de mult și-mi pare rău, îngrozitor de rău pentru tot ce-am făcut. Nu există cuvinte care să exprime durerea și iadul din sufletul meu, șopti el răgușit, privind-o cu un aer devastat.

Nicolle făcu ochii mari, șocată să vadă lacrimi în ochii bărbatului iubit. Deznădejdea și suferința nesfârșită din privirea lui erau atât de evidente, că inima ei tresări dureros.

— De când am părăsit prima oară Clairmont, viața mea a intrat în declin, continuă el încet. E greu de îndurat faptul că aș fi putut avea totul și am dat cu piciorul la tot, din mândrie prostească și neștiință. Am trădat femeia iubită, am alungat-o din viața mea... și mi-am renegat fiul. Nimic nu poate fi mai dureros și mai lipsit de onoare la un bărbat decât să-și abandoneze și să trădeze ființa iubită, mânat fiind de orgoliu și nesocotință. Regret amarnic fiecare lacrimă pe care ai vărsat-o din cauza mea, fiecare clipă de nefericire de care ai avut parte în toți acești ani...

Se opri o clipă și închise ochii cu un aer distrus.

— Sunt gata să mă târăsc ca un vierme în fața ta, Nicolle, dacă asta îmi va aduce măcar un strop de speranță, dar te rog, șopti el, îngenunchind pe covor în fața ei, cu capul plecat și umerii căzuți, te implor, nu mă mai respinge. Îți dau totul, fac orice-mi ceri, accentuă el

fiecare cuvânt în parte, numai să mă lași să-mi răscumpăr greșelile și să mă primești în viața ta și a lui Andrew. Nu pot trăi fără voi. Te rog. Am irosit atâția ani!... Dă-mi șansa să-ți dovedesc că pot să vă fac fericiți pe amândoi. Dă-ne o șansă la toți trei. Măcar gândește-te la asta. Aștept oricât... oricât vrei...

Nicolle tremura. Era atât de buimăcită de declarațiile lui pătimașe, încât avea impresia că mintea i se blocase. Nu se putea mișca, nu putea nici măcar să respire. Nu-i venea să creadă...

El o iubise. De fapt, nu încetase nicio clipă s-o iubească. Iar suferința lui era atât de mare, că pur și simplu nu avea puterea să se retragă sau să-l respingă. Nu putea decât să stea și să-i privească înmărmurită creștetul capului, incapabilă să reacționeze.

Amândoi greșiseră la fel de mult. Ea pentru că nu-și ascultase glasul inimii, care-i șoptea că el avea să se întoarcă teafăr și nevătămat de pe front, el pentru că se lăsase orbit de aparențe.

Irene Stamford dorise să-i despartă. Și reușise. Bunul-simț și inima Nicollei îi spuneau că dacă îl respingea acum pe acest bărbat, un bărbat la fel de nefericit ca și ea, atunci ar fi lăsat-o pe acea femeie să triumfe. I-ar fi acordat victoria finală, iar ei ar fi fost niște învinși...

Hotărârea el fu luată într-o fracțiune de secundă. Își ridică șovăitoare o mână și-l atinse pe părul des și negru, strecurându-și degetele printre șuvițele lucioase. Îi simți încordarea și surâse ușor. Apoi își făcu curaj.

— În acest caz, suntem patru, declară Nicolle cu o voce atât de slabă, că bărbatul își ridică ochii brusc spre ea, privind-o nedumerit.

— Poftim?

— Am spus că suntem patru, nu trei, repetă Nicolle, umezindu-și buzele. Ai făcut un calcul greșit, milord, atâta tot...

— Ce tot spui acolo? se încruntă el, fixând-o confuz. Brusc, sensul cuvintelor ei îl pâlă drept în moalele capului, sleindu-l de forțe. Ești... își dresе glasul, simțindu-și stomacul cum i se contractă dureros...ești însărcinată?

Răspunsul ei păru să dureze o veșnicie. O văzu mușcându-și buzele și confirmând încet, cu ochii plecați. În ciuda senzației de slăbiciunea care-l încerca, John țâșni în picioare, privind-o cu ochi mari, uimiți.

— Adevărat?... Adică, ești sigură? îi strânse el umerii, privind-o insistent, așteptându-i confirmarea cu sufletul la gură.

Nicolle repetă gestul, reușind cu greu să-și ridice ochii spre el. John o privea fix, dar în ochii lui citi o bucurie imensă, care o surprinseseră de-a binelea. Nu s-ar fi așteptat ca vestea să-l înveselească într-atât, dar se părea că se înșelase. Răsuflă ușurată și schiță un zâmbet sfios.

— Oh! făcu el, părând să nu-și găsească cuvintele, în timp ce un zâmbet aiurit și încântat se lățea pe fața lui. Oh, Doamne!

Dar în clipa imediat următoare, fericirea de pe chipul lui păli. Ochii i se îngustară ușor, în timp ce mâinile lui își măriră presiunea asupra umerilor ei.

— Nici despre acest copil n-aș fi știut nimic, nu-i așa? o iscodi John calm, încercând să-și ignore încreștarea surdă din inimă.

Nicolle nici nu se mai obosi să nege. Privirea ei spunea totul, iar lui îi sări țandăra într-o clipită.

— Mă scoți din minți cu... cu încăpățânarea și mândria ta prostească! mugi el, în culmea exasperării. Gata! S-a terminat cu toată aiureala asta! o informă el pe un ton abrupt. Acum, o să te măriți cu mine sau, pe toți sfinții, jur că te leg și te târăsc așa până în fața altarului. Facem nunta săptămâna viitoare. Ah, și ca să fie limpede, de data asta să faci bine și să-mi naști o fetiță.

Nicolle îl privi perplexă.

— Și dacă va fi tot băiat? fu tot ce reuși ea să spună, bâlbâindu-se deplorabil.

Teama evidentă din ochii ei era evidentă. Brusc, John începu să râdă. O trase în brațele lui și o sărută apăsător pe buzele tremurătoare.

— Orice mă mulțumește, dacă vine de la tine, declară el cu o voce plină de tandrețe. Orice. Băieței, fetițe, gemeni, tripleți...

— Trebuie să-ți spun ceva, îngăimă ea cu o voce stinsă.

— Ce? râse el, dar zâmbetul i se șterse instantaneu când o văzu cum se albește la față. Nicky!

— Cred că o să...

Nu apucă să-și termine fraza. Ochii i se rostogoliră în orbite și se scurse în brațele lui, moale ca o cârpă.

— Nicolle!...

Panica îl lovi ca un pumn greu în stomac, tăindu-i respirația, paralizându-l. O luă în brațe, privind-o neputincios, neștiind ce să facă. Nicolle leșinase. Posibilitatea ca ea să fi suferit de cine știe ce boală grea, incurabilă, îl îngrozea de moarte. Nu, era imposibil. Nu acum,

pentru numele înduratelui! se rugă el, simțind cum îl trec toate nădușelile. Ce era de făcut?... Un doctor! Avea nevoie urgentă de unul, care să-l asigure că Nicolle n-avea nimic îngrijorător. În ciuda aspectului fragil, Nicolle avea o constituție zdravănă. Nu se îmbolnăvea cu ușurință și... Sau se îmbolnăvea?...

Ce știa el, să-l ia naiba de idiot cretin ce fusese, pentru că stătuse atâția ani departe de ea, iar acum constata speriat că nu știa o mulțime de lucruri despre femeia aceea mică, blondă și cârlionțată din brațele lui, în afara faptului că o iubea nebunește, că ar fi fost în stare să moară cu zâmbetul pe buze pentru ea?!...

Și acum, ce era de făcut?!... Săruri! Ăăă, mda, avea săruri pe aici, pe undeva, își aruncă el privirile speriate prin cabinet, încercând să le localizeze. Data trecută, când Nicolle îl vizitase și-i leșinase în fața casei, îi dăduse să miroase chestiile alea înțepătoare ca să-și revină. Da, asta era soluția... dar unde naiba erau drăcoveniile alea?... În salon, își aminti el subit. Acolo o dusesese data trecută.

Făcu un pas spre ușă, dar se opri, străfulgerat de un alt gând, unul care-l înspăimântă de-a binelea. Oare sărurile erau indicate la femeile însărcinate? Dacă-i făcea mai mult rău decât bine?

Până să ia o decizie, tânăra femeie își reveni în simțiri.

— Am leșinat? îl întreabă ea inutil, zâmbindu-i decolorat.

— Oh, la naiba, să nu-mi mai faci figura asta încă o dată! se răsti el, privind-o speriat. O să albesc înainte de vreme. Te simți bine? o chestionă el apoi, studiindu-i îngrijorat paloarea nesănătoasă din obraji.

— Puțin slăbită, răspunse Nicolle cu un zâmbet moale, încercând să-și dea seama de ce se simțea atât de pervers de satisfăcută pentru că-l panicasese în asemenea hal.

— Leșini des? o întreabă John, în timp ce o întindea pe canapeaua tapisată cu brocart argintiu.

— Nu chiar. Când și când. La fel am pățit și cu Andrew.

— Te-a văzut un doctor?

— Nu, făcu Nicolle cu prudență.

— O să consulți unul chiar acum, îi aduse bărbatul la cunoștință pe un ton inflexibil.

— N-am nimic, bolborosi Nicolle, încruntându-se la el.

— Trebuie să mă asigur că într-adevăr așa stau lucrurile, declară bărbatul, privind-o țâfnos.

— Femeile însărcinate leșină des, îl informă Nicolle, amuzată de spaima adâncă din ochii lui.

Era mai palid decât ea, putea să jure asta. Era pentru a doua oară când i se făcea rău în același timp cu ea.

— Insist să te vadă un medic, refuză el să cedeze rugăminții ei. Ai nevoie de liniște și de multă odihnă și... Când ai aflat că ești însărcinată? o întreabă el serios.

— Acum două zile, minți Nicolle fără să ezite.

— Mi-ai fi spus, nu-i așa? făcu el, încruntat. În cele din urmă, mi-ai fi spus.

— Poate.

— Of, la naiba, Nicolle, nu puteai și tu să minți și să-mi zici că da? izbucni el, amărât.

— Voiai să te mint? Își arcui ea o sprânceană, privindu-l înduioșată.

— La dracu', da, aș fi preferat să mă minți!

— Bine, atunci, te voi minți, se arătă ea supărată. Nu te iubesc și nu mă mărit în veci cu tine, așa să știi! declară ea cu vehemență.

Expresia de pe fața lui se întunecă subit, ochii i se umplură de durere. Nicolle îl privi înduioșată, abia stăpânindu-și zâmbetul, după care îl văzu făcând brusc ochii mari și fixând-o derutat, ca apoi întreaga față să i se lumineze.

— Adevărat? zâmbi el prosteste, luându-i mâinile reci într-ale lui.

— Absolut, confirmă ea, serioasă. Și să știi că vreau un inel de logodnă, chiar dacă timpul destinat este unul foarte scurt.

— O să-l ai imediat, rânji el răutăcios, vârându-și mâna pe sub gulerul cămășii.

Pescui lanțul subțire de aur și-l trase afară. Nicolle făcu ochii mari, încântați și surprinși când văzu veriga îngustă de aur, care atârna de lanț, împodobită cu un diamant enorm, o piatră albastră pe care ea o cunoștea atât de bine. Privirea i se încețoșă din cauza lacrimilor și imaginea prinse să-i tremure.

— Îl port cu mine tot timpul, declară el cu o voce plină de emoție. L-am comandat imediat după ce m-am întors întâia oară de la Clairmont. Speram să te conving într-o bună zi să mă iei de bărbat și, pentru că nu puteam prevedea cu exactitate momentul, l-am pus la păstrat într-un loc... accesibil.

Scoase inelul de pe lanț și i-l strecură pe deget. Îi era puțin cam larg, dar nu conta. Îi sărută mâna, privind-o cu un amestec de durere, tristețe și amărăciune.

— Iartă-mă, îi ceru el într-o șoaptă răgușită. Te rog, iartă-mă.

Nicolle își ridică o mână spre obrazul lui și-l mângâie cu nespusă gingășie, în timp ce o lacrimă stingheră îi alunecă la vale pe obraz. Se ridică în capul oaselor, trăgându-se încet spre marginea canapelei, apoi își petrecu brațele pe după gâtul lui. Îl privi cu toată iubirea din inima ei și-și apropie încet fața de a lui.

— Te iert, dacă și tu mă ierți pentru că nu am avut încredere în dragostea noastră, pentru că nu am avut încredere în promisiunea că te vei întoarce la mine, șopti ea, cu o voce înecată de lacrimi.

— Ești... prea bună cu mine, răspunse el, umilit. Prea generoasă.

— Atunci fii și tu la fel de bun și fă dragoste cu mine, îi ceru Nicolle, roșind timidă. Ca să pot uita. Fă-mă să uit, John, îi rosti ea cu voce tare numele după atâția ani.

Bărbatul se depărtă puțin și o privi cu ochii plini de îngrijorare, dar și de dorință.

— Ești sigură? o întrebă el, înghițind în sec.

— Categorical, confirmă Nicolle, zâmbind șăgalnic.

— Dar copilul...

— Este în regulă, îl liniști ea. N-o să pățească nimic.

— N-aș vrea să te rănesc...

— N-o s-o faci, îl asigură Nicolle, trăgându-l încetișor spre ea și lipindu-și buzele de ale lui. Și aș zice să te grăbești, pentru că... nu mai am răbdare să aștept.

Bărbatul gemu pierdut și brațele lui o cuprinseră strâns. Câteva clipe, nu făcură decât să stea nemișcați. Apoi el o sărută. Cu infinită tandrețe și gingășie, abia atingându-i buzele catifelate și moi, care tremurau ușor sub ale lui.

Nicolle scoase un sunet de protest, exasperată de modul înnebunitor de lent în care el îi dezmiarda gura, și se arcui spre el, repezindu-se și mușcându-l scurt de buza de jos. Dorința erupse în sângele lui ca un șuvoi întunecat de lavă fierbinte, incandescentă, smulgându-i un geamăt gros din piept.

Sărutul deveni flămând și disperat. Mângâierile lui deveniră febrile, insistente, însă, cumva, posedau o delicatețe răvășitoare, un balsam ce se întindea pe rănilor din sufletul ei, vindecându-i-le pe

fiecare în parte, făcând-o să uite.

Se dezbrăcară înfrigurați unul pe celălalt și se întinseră pe covor, pierduți în vârtejul pasiunii și a plăcerilor.

Și în clipa în care trupurile li se contopiră și universul explodează în mii de stele orbitoare, Nicolle se simți purificată de toată durerea trecutului, iar John regăsi, în sfârșit, paradisul pierdut.

EPILOG

S-au căsătorit o săptămână mai târziu, în cadrul unei ceremonii restrânse, la Stamford Hall, reședința de la țară marchizilor de Stamford.

Issabelle Marie Alexandra Stamford se născu șapte luni mai târziu, într-o după-amiază de sfârșit de martie în care ninge ca în povești.

Bucuria părinților a fost imensă. Andrew își privea surioara cu un amestec de uimire și curiozitate. Alături de el, John făcea același lucru, cu o mână lăsată într-un gest afectuos pe umărul fiului său.

— Este atât de mică, murmură Andrew, privindu-și tatăl cu nedumerire.

— Este perfectă, șopti bărbatul cu o voce gătuită. La fel ca tine. Amândoi sunteți perfecți. Iar mama voastră este... un vis minunat.

Nicolle îi privea zâmbitoare. Ultimele șapte luni din viața ei alături de acest bărbat înalt și chipeș, care, acum, îi era soț, fuseseră incredibil de minunate. Învățaseră să se ierte și să se încreadă unul în celălalt. Învățaseră valoarea fiecărui moment petrecut împreună, recuperând anii în care viețile lor fuseseră separate. Și mai aveau atâția ani înaintea lor!...

Nicolle era fericită. Iar fericirea aceasta era cu atât mai prețioasă cu cât știa cât de greu fusese încercată.

Dar o regăsise, iar asta era lucrul cel mai important.